

Fremsat den {FREMSAT} af erhvervs- og vækstminister (Annette Vilhelmsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., straffeloven, retsplejeloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love¹

(Indførelse af regler om repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser, indførelse af mulighed for at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre, direktørers og andre ledende medarbejders mulighed for at deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed, adgang til at andre end låntagerne i et realkreditaktieselskab kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet, krav til sammensætningen af bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab, ændring af reglerne om straf for overtrædelse af CO₂-auktioneringsforordningen m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 705 af 25. juni 2012, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 557 af 18. juni 2012, § 35 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 1 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og senest ved lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84.«: »Loven indeholder desuden bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013 nr. L115, side 18, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013 nr. L115, side 1.«

2. I § 1, stk. 2, ændres »finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« og »§ 71, stk. 1, nr. 9, og stk. 2« ændres til: »§§ 70-71«.

3. I § 1, stk. 2, udgår »§ 124, stk. 2, nr. 1, § 125, stk. 2, nr. 1,«.

4. I § 1, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»For finansielle holdingvirksomheder finder § 124, stk. 2, nr. 1, og § 125, stk. 2, nr. 1, desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder § 126 desuden anvendelse.«

¹ Loven indeholder bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013 nr. L115, side 18, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013 nr. L115, side 1.

5. I § 1, stk. 14, ændres »20 d« til: »20 e«.

6. I § 1, stk. 17, ændres »nr. 24 og 25« til: »nr. 27 og 28«.

7. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 12 som nye numre:

»13) *Forsikringsholdingvirksomhed*:

En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder, tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder, og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. nr. 10.

14) *Blandet forsikringsholdingvirksomhed*:

En modervirksomhed, som hverken er en finansiel virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

Nr. 13-28 bliver herefter nr. 15-30.

8. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 22, der bliver nummer 23, som nyt nummer:

»15) *Formålsbestemt selskab*:

Et selskab hvis væsentligste formål er at udstede af værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver omfattet af § 152 p og indført i et refinansieringsregister fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.«

Nr. 23-30 bliver herefter nr. 24-31.

9. I § 5, stk. 3, § 61 a, stk. 1, nr. 2, § 61 c, stk. 2, tre steder i § 63, stk. 4, og § 347, stk. 3, ændres »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed« til: »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

10. I § 10 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»Stk. 3. Investeringsforvaltningsselskaber kan registreres som forvalter af europæiske sociale iværksætterfonde i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde.

Stk. 4. Investeringsforvaltningsselskaber kan registreres som forvalter af kvalificerede venturekapitalfonde i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 5 og 6.

11. I § 14, stk. 1, nr. 4, ændres »nr. 17« til: »nr. 19«.

12. I § 23, stk. 2, § 49, stk. 1, § 81, stk. 3, 2. pkt., og stk. 5, 2. pkt., to steder i § 81 a, stk. 1, § 81 a, stk. 3, § 114, stk. 2, og § 285 ændres »garantikapital« til: »garantkapital«.

13. Efter § 37 indsættes før overskriften før § 38:

»§ 37 a. Finanstilsynet kan efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet forbyde et udenlandsk forsikringsselskab, der er omfattet af bestemmelserne i § 30, stk. 1 og § 31, stk. 1, at råde over dets aktiver her i landet eller begrænse dets rådighed herover.

Stk. 2. Stk. 1 gælder tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et af Den Europæiske Unions medlemslande eller i lande, der har gennemført 3. skadesforsik-

ringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, når forsikringsselskabet uden at være omfattet af bestemmelserne i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, har aktiver her i landet.«

14. I § 43, stk. 1, § 61 c, stk. 2, § 63, stk. 2, § 77 c, stk. 1, § 77 d, stk. 3, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, § 198, stk. 1, § 199, stk. 1, 1. pkt., og § 361, stk. 1, nr. 10, ændres »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

15. I § 61, stk. 1, 1. pkt., § 61 b, § 61 c, stk. 1, § 62, stk. 1, § 120, stk. 1, 1. pkt., § 199, stk. 2, § 373, stk. 3, og § 374, stk. 4, ændres »en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

16. I § 61 a, stk. 1, nr. 3, ændres »den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed« til: »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

17. I § 63, stk. 1, 1. pkt., § 77 a, stk. 1, 1. pkt., og § 197 ændres »finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders« til: »finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders«.

18. I § 64, stk. 2, nr. 4, udgår »Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

19. I § 64 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til kravene i stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.

20. § 64, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en finansiell virksomhed skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i den finansielle virksomheds ledelse, og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

21. I § 64, stk. 4, der bliver stk. 5, og § 77 c, stk. 2, ændres »en finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

22. I § 70, stk. 1, og § 71, stk. 1, indsættes efter »finansiell virksomhed«: »en finansiell holdingvirksomhed, og en forsikringsholdingvirksomhed«.

23. I § 70, stk. 2-5, ændres »den finansielle virksomhed« fire steder til: »virksomheden«.

24. I § 70, stk. 2, nr. 4, ændres »den finansielle virksomheds« til: »virksomhedens«.

25. § 71, stk. 2, ændres »en finansiell virksomhed og finansielle holdingvirksomheder« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed«.

26. § 71, stk. 3, ophæves.

27. I § 75, stk. 4, § 77 a, stk. 2, § 77 b, stk. 1, og § 345, stk. 2, nr. 1, ændres »finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

28. I § 77 a, stk. 1, nr. 3, og § 128 a ændres »aktie-, garanti- eller andelskapital« til: »aktie-, garant- eller andelskapital«.

29. I § 77 a, stk. 3-5, og stk. 6, 1. pkt., og § 374, stk. 5, ændres »Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed« til: »Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

30. I § 77 d, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., ændres »en finansiell virksomhed eller finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

31. I § 77 d, stk. 4, ændres »de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders« til: »de finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheders«.

32. § 80, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Det i stk. 4 anførte engagementsforbud finder ikke anvendelse i forbindelse med deltagelse i bestyrelserne for Danmarks Skibskredit A/S, Banker og Sparekassers Ungdomskontakt (BSU-fonden), LR Realkredit A/S, Bornholms Erhvervsfond, Grønlandsbanken A/S, regulerede markeder, clearingcentraler, værdipapircentraler, NASDAQ OMX Stockholm AB, NASDAQ OMX Helsinki Oy, Investeringsfonden for Udviklingslande (IFU), Investeringsfonden for Østlandene (IØ), Landbrugets FinansieringsBank A/S, Bankernes Kontantservice A/S, Fundcollect A/S og Fundconnect A/S.«

33. § 80, stk. 9, affattes således:

»Stk. 9. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 4 i særlige tilfælde.«

34. I § 81 a, stk. 3, nr. 2, og § 83, nr. 2, ændres »garantikapitalens« til: »garantikapitalens«.

35. I § 112, nr. 3, og § 202, stk. 4, ændres »garantikapitalen« til: »garantikapitalen«.

36. I § 117, stk. 1, 2. pkt., ændres »finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

37. I § 120 a, stk. 1, 2. pkt., tre steder i § 343 q, stk. 1, § 346, stk. 6, og § 347, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansielle holdingvirksomheder«: », forsikringsholdingvirksomheder«.

38. I § 144, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

»Egne kapitalandele og datterselskabers kapitalandele i moderselskabet medregnes ikke ved opgørelse af stemme og ejerandele.«

39. I § 145, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 16« til: »nr. 18«.

40. I § 145, stk. 9, ændres »aktie- og garantkapital« til: »aktie- eller garantkapital«.

41. To steder i § 150 ændres »aktie-, andels- eller garantkapital« til: »aktie-, garant- eller andelskapital«.

42. Efter § 152 h indsættes før overskriften før § 153:

»Refinansieringsregister

§ 152 i. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter efter ansøgning kan oprette et refinansieringsregister.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om pengeinstituttet har en tilstrækkelig organisation og ressourcer til at udføre opgaven med at føre og opretholde et refinansieringsregister. Til ansøgningen skal følgende dokumenter vedlægges:

a) Bestyrelsesinstruks til direktionen om opgaver og ansvarsfordeling for drift af refinansieringsregisteret.

b) Direktionsgodkendt forretningsgang for drift af refinansieringsregisteret.

c) Driftsplan for drift af refinansieringsregisteret.

d) Forretningsgang for IT-, sikkerheds- og kontrolfunktioner til understøttelse af driften af refinansieringsregisteret.

e) Erklæring fra pengeinstituttets revisor om, at denne ikke i sin gennemgang af pengeinstituttets forretningsgange har fundet tegn på, at pengeinstituttet mangler organisation, nødvendige IT-ressourcer eller kvalificerede medarbejdere til driften af refinansieringsregisteret.

Stk. 3. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister. Registeret skal indeholde oplysninger om pengeinstituttet, de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 j, den tilsynsførende, der er knyttet til de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 r, samt repræsentanter tilknyttet obligationer udstedt i forbindelse med de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 4 a i værdipapirhandelsloven. Finanstilsynet kan med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i registret er korrekte og ajourførte samkøre og sammenstille oplysninger fra registret med oplysninger fra Finanstilsynets øvrige registre.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger til brug for førelse af registeret over refinansieringsregistres indhold, jf. stk. 3, og nærmere betingelser for at opnå tilladelse, jf. stk. 2.

§ 152 j. Et pengeinstitut, der har fået tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, skal i registeret registrere aktiver, som er solgt af pengeinstituttet til den i refinansieringsregisteret anførte berettigede enhed, jf. § 152 k, stk. 1. Refinansieringsregisteret skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion.

Stk. 2. Refinansieringsregisteret skal indeholde oplysninger, der gør det muligt klart og entydigt at identificere de registrerede aktiver og den berettigede enhed. Registeret skal endvidere for hvert enkelt aktiv indeholde oplysning om datoen for indførsel af aktivet og en eventuel dato for sletning af aktivet.

Stk. 3. Et pengeinstitut kan lade et andet pengeinstitut eller en fælles datacentral forestå førelsen af hele eller dele af refinansieringsregisteret.

Stk. 4. Der skal føres kontrol med tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret af en tilsynsførende, jf. §§ 152 r og 152 s.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

§ 152 k. Pengeinstituttet kan alene overdrage aktiver til en berettiget enhed, der er et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse.

Stk. 2. Et pengeinstitut kan kun overdrage aktiver til en berettiget enhed, hvis pengeinstituttet ikke udøver væsentlig indflydelse over den berettigede enhed. Ved pengeinstituttets udøvelse af væsentlig indflydelse over den berettigede enhed forstås den situation, jf. dog stk. 3, hvor:

- 1) pengeinstituttet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstituttet, enten
 - a) direkte eller indirekte ejer mere end 20 pct. af stemmerettighederne,
 - b) har råderet over mere end 20 pct. af stemmerettighederne i kraft af en aftale, eller
 - c) kan udskifte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan i den berettigede enhed, eller
- 2) et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen for pengeinstituttet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstituttet, bortset fra den berettigede enhed, er medlem af bestyrelsen eller direktionen eller tilsvarende ledelsesorganer for den berettigede enhed.

Stk. 3. Kravet i stk. 2 om, at selskaber koncernforbundet med pengeinstituttet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed, gælder ikke den berettigede enhed selv. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde pengeinstituttet inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af stk. 1 og 2, 1. pkt.

Stk. 5. Udstedelse af værdipapirer fra den berettigede enhed udstedt med sikkerhed i aktiver i et register skal have en stykstørrelse på minimum 100.000 euro.

§ 152 l. Pengeinstituttet er solidarisk ansvarlig med den berettigede enhed for tab som følge af fejl eller mangler ved det prospekt eller tilsvarende udbudsmateriale, der er udarbejdet til de udstedte værdipapirer.

Stk. 2. Pengeinstituttet skal skadesløsholde den berettigede enhed for ethvert tab som følge af et ansvar efter stk. 1.

§ 152 m. Har den berettigede enhed udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for værdipapirer, eller for hvilke der er indgivet anmodning om optagelse til handel på et sådant marked, skal pengeinstituttet, der administrerer aktiverne i refinansieringsregisteret, hurtigst muligt videregive væsentlig viden om aktiverne i refinansieringsregisteret til den berettigede enhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om pengeinstituttets videregivning af viden efter stk. 1.

§ 152 n. En aftale om salg af aktiver omfattet af § 152 p, stk. 1, indgået mellem et pengeinstitut som sælger og en berettiget enhed som køber, hvor aktiverne indføres i et refinansieringsregister, udgør en overdragelse til eje.

Stk. 2. Salg af aktiver fra et pengeinstitut til den berettigede enhed har retsvirkning over for pengeinstituttets kreditorer fra tidspunktet for indførsel i refinansieringsregisteret.

Stk. 3. Aktiver fra et pengeinstitut, der er indført i et refinansieringsregister, jf. stk. 1, tilhører den til enhver tid registrerede berettigede enhed og skal holdes adskilt fra pengeinstituttets øvrige aktiver.

Stk. 4. Efter salg af aktiver, der indføres i et refinansieringsregister, står pengeinstituttet fortsat for administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret i forhold til låntagere og andre tredjeparter. Pengeinstituttet er berettiget til at modtage betalinger vedrørende aktiverne og til at gøre krav i anledning af aktiverne gældende.

Stk. 5. Låntageres og andre tredjemænds adgang til at gøre indsigelser gældende vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret eller foretage modregning over for pengeinstituttet berøres ikke af indførslen af et aktiv i refinansieringsregisteret. Låntager kan også i afviklingssituationerne, jf. § 152 w, stk. 1, modregne over for den berettigede enhed i samme omfang som over for pengeinstituttet.

Stk. 6. Pengeinstituttet vil kunne foretage modregning over for låntager, selv om aktivet er indført i et refinansieringsregister. Endvidere kan den berettigede enhed i afviklingssituationerne, jf. § 152 w, stk. 1, modregne over for låntager i samme omfang som pengeinstituttet kunne forud for beslutningen om afvikling.

Stk. 7. Hvis det ikke er muligt at identificere et aktiv i refinansieringsregisteret, anses aktivet ikke for at være indført i registeret.

Stk. 8. Aktiver kan alene slettes fra refinansieringsregisteret med den berettigede enheds samtykke.

§ 152 o. En berettiget enhed kan alene sælge eller pantsætte aktiver erhvervet ved en refinansieringstransaktion til tredjemand samlet, jf. dog stk. 2 og § 152 w, stk. 10. Aktiverne kan alene sælges samlet til et selskab, der opfylder kravene til en berettiget enhed i § 152 k, stk. 1, forudsat at pengeinstituttet, der indførte de pågældende aktiver i et refinansieringsregister, ikke yder væsentlig indflydelse på den nye berettigede enhed, jf. § 152 k, stk. 2.

Stk. 2. En berettiget enhed kan dog sælge aktiver erhvervet via et refinansieringsregister enkeltvis til det pengeinstitut, der oprindeligt indførte aktivet i et refinansieringsregister.

Stk. 3. En berettiget enheds samlede salg eller pantsætning af aktiverne, jf. stk. 1, har ikke retsvirkning over for den berettigede enheds kreditorer, medmindre pengeinstituttet har fået underretning om overdragelsen. Pengeinstituttet skal registrere en sådan overdragelse i refinansieringsregisteret hurtigst muligt. Underretningen mister sin retsvirkning, hvis pengeinstituttet ikke inden 7 dage efter underretningen har registreret erhververens ret i refinansieringsregisteret.

Stk. 4. Har en berettiget enhed foretaget samlet overdragelse af aktiverne, jf. stk. 1, til flere forskellige erhververe, går en senere erhverver, der har fået aktiverne i registeret overdraget, forud, når pengeinstituttet først har fået underretning om overdragelsen til denne, og den senere erhverver på tidspunktet for underretningen var i god tro.

§ 152 p. Følgende aktivtyper kan indføres i et refinansieringsregister, jf. dog stk. 2:

- 1) Rettigheder i henhold til lån og kreditter ydet af pengeinstitutter til erhvervsvirksomheder eller ydet til brug for erhvervsmæssig virksomhed, og
- 2) rettigheder i henhold til sikkerheder og kautioner for lån og kreditter omfattet af nr. 1.

Stk. 2. Er der indgået en skriftlig aftale om, at et aktiv omfattet af stk. 1 ikke kan overdrages, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister. Et lån der indgår i et SDO-register kan ikke samtidig registreres i et refinansieringsregister.

§ 152 q. Fortrolige oplysninger, jf. § 117, i relation til de aktiver, der indføres i refinansieringsregisteret, kan videregives eller udnyttes i det omfang det er nødvendigt for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret.

Stk. 2. Videregivelse efter stk. 1 kan alene ske til følgende personer eller juridiske enheder:

- 1) Pengeinstituttet, der har bevilget lånene og dets eventuelle databehandlere,
- 2) et andet pengeinstitut eller en datacentral, der fører refinansieringsregisteret på vegne af det oprindelige institut, jf. § 152 j, stk. 3,
- 3) den tilsynsførende på registeret, jf. § 152 r, stk. 4,
- 4) en tredjemand, som handler på vegne af det sælgende pengeinstitut,
- 5) en tredjemand, som handler på vegne af den berettigede enhed eller dennes kreditorer,
- 6) Finansiell Stabilitet A/S eller en anden administrator i tilfælde af at pengeinstituttet begæres eller erklæres konkurs, jf. § 152 w, afvikles, jf. § 152 u, eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, jf. § 152 i,
- 7) erhververen, jf. § 152 y, stk. 1,
- 8) den berettigede enhed og et administrerende pengeinstitut på vegne af den berettigede enhed, i tilfælde af at aktiverne tages ud af refinansieringsregisteret og de almindelige sikringsakter iagttages.

Stk. 3. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af den i stk. 1 nævnte tavshedspligt.

§ 152 r. Den berettigede enhed skal udpege en uafhængig tilsynsførende for refinansieringstransaktionen. Den tilsynsførende skal registreres af Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet træffer beslutning om registrering af en tilsynsførende for en bestemt refinansieringstransaktion, når den tilsynsførende opfylder følgende betingelser:

- 1) Den tilsynsførende skal være kompetent til løbende at kontrollere, at pengeinstituttet registrerer aktiverne korrekt i registeret,
- 2) den tilsynsførende skal være kompetent til at kontrollere om lån og kreditter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget,
- 3) den tilsynsførende skal være i stand til at håndtere følsomme personoplysninger og fortrolig information, herunder intern viden, og
- 4) den tilsynsførende har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker aktiviteterne beskrevet i § 152 s.

Stk. 3. Den tilsynsførende er alene erstatningsansvarlig over for pengeinstituttet og den berettigede enhed eller dennes kreditorer i tilfælde af tab som følge af grov uagtsomhed eller forsæt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om dokumentation for opfyldelse af betingelserne i stk. 2.

§ 152 s. Den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at refinansieringsregisteret føres i overensstemmelse med loven og regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Den tilsynsførende skal bl.a. kontrollere, at:

- 1) Refinansieringsregisteret indeholder de nødvendige informationer om aktiverne, jf. § 152 j, stk. 1, 2 og 5,
- 2) indførslen af aktiverne er sket korrekt, og
- 3) lån og kreditter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget.

Stk. 3. Den tilsynsførende skal underrette den berettigede enhed og Finanstilsynet om omstændigheder, der indikerer, at:

- 1) Refinansieringsregisteret ikke bliver ført i overensstemmelse med loven og regler udstedt i medfør af loven.
- 2) Pengeinstituttet, der administrerer aktiverne i refinansieringsregisteret, ikke videregiver væsentlig viden om aktiverne i refinansieringsregisteret til den berettigede enhed, jf. § 152 m, stk. 1.

Stk. 4. Den tilsynsførende har adgang til alle pengeinstituttets oplysninger om aktiverne i refinansieringsregisteret, jf. § 152 q, stk. 2, nr. 1.

§ 152 t. Hvis de berettigede enheder og eventuelle andre med rettigheder i henhold til aktiverne i refinansieringsregisteret giver samtykke, kan refinansieringsregisteret nedlægges med en måneds varsel. Meddelelse om nedlæggelse skal gives til Finanstilsynet.

§152 u. Hvis et pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, overdrager samtlige af sine aktiver og ikke-efterstillede passiver til et andet pengeinstitut, der ikke er Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, skal det erhvervende pengeinstitut med Finanstilsynets tilladelse, jf. § 152 i, overtage førelsen af refinansieringsregisteret og det overdragende pengeinstituts forpligtelser over for den berettigede enhed.

§ 152 v. Hvis Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, bortset fra tilfælde omfattet af § 152 u, skal et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage de i 2. pkt. nævnte forpligtelser vedrørende administration af aktiverne overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Stk. 2. Indeholder den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke en beskrivelse af vilkårene for afvikling af aktiverne i registeret, hvis pengeinstituttet bliver nødlidende, afvikles aktiverne på følgende vis:

- 1) Aktiverne i registeret administreres i henhold til gældende aftaler i seks måneder, og
- 2) efter seks måneder afvikles aktiverne i registeret over en periode på fem år, hvis de ikke ville være indfriet inden for denne periode i henhold til de aftalte vilkår, og renten på aktiverne fastholdes i afviklingsperioden på samme niveau som i den gældende låneaftale.

152 w. Finanstilsynet træffer beslutning om, at aktiverne i pengeinstituttets refinansieringsregister tages under administration og udnævner i den forbindelse en administrator for registeret hvis:

- 1) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller
- 2) inddrager pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister efter § 224, stk. 4,
- 3) der indgives begæring om konkurs af Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller efter egenbegæring,
- 4) pengeinstituttet erklæres konkurs efter begæring af andre, eller
- 5) Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut.

Stk. 2. Er der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed angivet en sekundær administrator af aktiverne i et afsnit af refinansieringsregisteret, skal den af Finanstilsynet udpegede administrator for registeret anvende denne administrator af aktiverne registreret i dette afsnit i registeret.

Stk. 3. I det tilfælde hvor pengeinstituttet beholder dets pengeinstitutstilladelse, men mister tilladelsen til at føre et refinansieringsregister, har pengeinstituttet mulighed for at tilbagekøbe samtlige aktiver i refinansieringsregisteret fra de berettigede enheder, såfremt dette fremgår af aftalen mellem pengeinstituttet og de berettigede enheder. I sådanne tilfælde udnævnes der ikke en administrator for registeret.

Stk. 4. Når aktiverne i et pengeinstituts refinansieringsregister tages under administration, skal Finanstilsynet foranledige, at beslutningerne om administrationens iværksættelse og administratoren for refinansieringsregisterets udnævnelse registreres eller på anden måde offentliggøres i Erhvervsstyrelsen. Administrator for registeret skal endvidere underrette låntagerne og andre tredjemænd

om, at fremtidige betalinger vedrørende aktiverne kun kan ske til administrator, en administrator af aktiverne eller et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 152 v, stk. 1.

Stk. 5. Administrator for registeret skal opfylde habilitetskrav svarende til de krav, der stilles over for kurator m.fl. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Administrator for registeret og eventuelle med-administratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet.

Stk. 6. Administrator for registeret kan udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i forhold, som er relevante for administrationen.

Stk. 7. Honorar til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes på baggrund af betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret, jf. § 152 x, stk. 4.

Stk. 8. Finanstilsynet fører tilsyn med administrator for registeret udnævnt efter stk. 1.

Stk. 9. Har administrator for registeret og eventuelle medadministratorer ikke i forvejen en ansvarsforsikring, der må anses for tilstrækkelig til at dække deres ansvar for fejl og forsømmelser under administrationen, skal administrator straks efter udpegningen tegne en sådan forsikring.

Stk. 10. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan aktiver i registeret også sælges enkeltvis.

Stk. 11. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan administrationen af aktiverne i et register overtages af andre pengeinstitutter.

§ 152 x. Ved administrationens begyndelse skal aktiver i refinansieringsregisteret straks overlades til administrator for registeret. Administrator skal være berettiget til at råde over aktiverne i refinansieringsregisteret. Det samme gælder aktiver, som er trådt i stedet for aktiver i refinansieringsregisteret.

Stk. 2. I forbindelse med overdragelsen skal den for de enkelte aktiver relevante sikringsakt iagttages.

Stk. 3. Pengeinstituttets og dettes konkursbos dispositioner over aktiverne i et refinansieringsregister foretaget efter Finanstilsynets beslutning om, at aktiverne skal tages under administration er uden retsvirkning.

Stk. 4. Alle betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, tilfalder de berettigede enheder eller deres panthavere.

Stk. 5. Administrationen af aktiverne kan ikke afsluttes, før aktiverne eller administrationen af aktiverne er overdraget, eller der ikke længere udestår betalinger på aktiverne.

Stk. 6. Pengeinstituttet eller dettes konkursbo skal mod vederlag bistå administrator for registeret med administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

Stk. 7. Administrator for registeret skal forvalte aktiverne i refinansieringsregisteret og kan hos pengeinstituttet eller dettes konkursbo, om nødvendigt ved en umiddelbar fagedforretning, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

§ 152 y. Administrator for registeret skal på vegne af den eller de berettigede enheder så vidt muligt sørge for, at aktiverne i refinansieringsregisteret sælges til et andet pengeinstitut, at administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret overdrages til en ny tredjepart i form af et andet pengeinstitut, eller alternativt at aktiverne afvikles således, at den berettigede enhed kan godtgøre kravene fra investorerne, der følger af de udstedte værdipapirer.

Stk. 2. I administrationen af aktiverne skal administrator for registeret varetage de berettigede enheders interesser.

Stk. 3. Salg af hele eller dele af aktiverne eller overdragelse af administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret skal godkendes af den relevante berettigede enhed og dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne. Hvis aktiverne overdrages til andre end et kreditinstitut,

der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal overdragelsen af aktiverne godkendes af Finanstilsynet.«

43. Efter § 170 indsættes:

»§ **170 a.** I koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, finder reglerne for forsikringsselskaber i § 126 anvendelse på forsikringsholdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.«

44. I § 175 a, stk. 1, ændres »nr. 16« til: »nr. 18«.

45. I § 176, stk. 1, og § 346, stk. 2, ændres »eller en finansiell holdingvirksomhed« til: », en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

46. I § 176, stk. 2, ændres »eller den finansielle holdingvirksomheds« til: », den finansielle holdingvirksomheds eller forsikringsholdingvirksomhedens«.

47. I §§ 179 og 180 indsættes efter »en finansiell holdingvirksomhed«: »eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

48. I § 179, nr. 1, og § 180, nr. 1, indsættes efter »§ 170«: »eller § 170 a«.

49. I § 181, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 17« til: »§ 5, stk. 1, nr. 19« og »eller« udgår.

50. I § 181, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) blandede forsikringsholdingvirksomheder, eller«.

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.

51. I § 181, stk. 1, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres »nr. 1 og 2« til: »nr. 1, 2 og 3«.

52. I § 199, stk. 6 og stk. 7, 1. pkt., indsættes efter »i en finansiell holdingvirksomhed«: », i en forsikringsholdingvirksomhed«.

53. I § 199, stk. 11, indsættes efter »i finansielle holdingvirksomheder«: », i forsikringsholdingvirksomheder«.

54. § 216, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Medlemmerne af foreningen eller låntagerne i realkreditaktieselskabet henholdsvis indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af realkreditaktieselskabet vælger hver et eller flere medlemmer af bestyrelsen i fonden eller foreningen omfattet af stk. 1.«

55. I § 216 indsættes som stk. 3-5:

»Stk. 3. Følgende persongrupperinger må ikke tilsammen eller hver for sig udpege eller udgøre et flertal af bestyrelsen for den i stk. 1 nævnte fond eller forening:

1) Medlemmer af bestyrelsen, repræsentantskabet eller lignende repræsentative organer og ansatte i realkreditaktieselskabet.

2) Medlemmer af bestyrelsen, repræsentantskabet eller lignende repræsentative organer og ansatte i fondens eller foreningens datterselskaber eller associerede virksomheder.

3) Aktionærer i realkreditaktieselskabet, hvis stemmeret direkte eller indirekte udgør mindst 5 pct. af aktiekapitalens stemmerettigheder, eller hvis pålydende værdi direkte eller indirekte udgør mindst 5 pct. af aktiekapitalen.

Stk. 4. Formanden for bestyrelsen i realkreditaktieselskabet må ikke samtidig være medlem af bestyrelsen for den i stk. 1 nævnte fond eller forening.

Stk. 5. Har den i stk. 1 nævnte fond eller forening ikke erhvervet andre aktiver end realkreditobligationer og lignende eller kapitalinstrumenter fra finansielle virksomheder i koncernen, der indgår i det pågældende selskabs egenkapital eller basiskapital, gælder stk. 3 og 4 ikke. I sådanne tilfælde skal mindst 1 medlem af bestyrelsen i fonden eller foreningen ikke samtidig være medlem af bestyrelsen for eller ansat i realkreditselskabet eller for andre selskaber i koncernen.«

56. I § 224 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Har et pengeinstitut tilladelse til at føre et refinansieringsregister, kan tilladelsen inddrages, hvis pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 152 j, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2, 4 og 5, § 152 l, stk. 1, § 152 m, stk. 1, eller regler fastsat i medfør af § 152 j, stk. 5, og § 152 m, stk. 2.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

57. I overskriften før § 287 og i § 287, *stk. 1*, ændres »garantiandele« til: »garantandele«.

58. I § 288, *stk. 1*, ændres »garantiandelene« til: »garantandelene«.

59. I § 288, *stk. 2*, ændres »Garantiandelene« til: »Garantandelene«.

60. I § 288, *stk. 3*, ændres »garantiandelen« til: »garantandelen«.

61. I § 337, *stk. 2*, ændres »nr. 22-25« til: »nr. 24-27«.

62. I § 344, *stk. 8*, § 347, *stk. 2*, § 347 b, *stk. 1*, § 350, § 355, *stk. 2*, *nr. 1*, og *stk. 3*, indsættes efter »en finansiell holdingvirksomhed«: », en forsikringsholdingvirksomhed«.

63. I § 346, *stk. 1*, *1. pkt.*, indsættes efter »finansielle holdingvirksomheders«: », forsikringsholdingvirksomheders«.

64. I § 347, *stk. 3*, og § 373, *stk. 6*, ændres »eller en finansiell holdingvirksomheds« til: », en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds«.

65. I § 347 b, *stk. 1*, *stk. 2*, *2. pkt.*, *stk. 3* og *4*, og § 355, *stk. 1*, indsættes efter »den finansielle holdingvirksomhed«: », forsikringsholdingvirksomheden«.

66. § 351, *stk. 5*, *4. pkt.*, affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

67. I § 355, *stk. 2*, *nr. 12*, ændres »§ 10, stk. 1 og 3« til: »§ 10, stk. 1 og 5«.

68. I § 360, *stk. 1*, ændres »underlagt« til: »omfattet af«.

69. I § 361, stk. 1, nr. 5, indsættes efter »finansiell holdingvirksomhed«: »og forsikringsholdingvirksomhed«.

70. I § 361, stk. 1, indsættes som nr. 33:

»33) Udenlandske forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde eller udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde, som er meddelt tilladelse til at markedsføre europæiske sociale iværksætterfonde eller europæiske kvalificerede venturekapitalfonde i Danmark, betaler årligt 2.000 kr. pr. sådan fond plus 2.000 kr. pr. afdeling.«

71. I § 362 indsættes efter stk. 3:

»Stk. 4. Forvaltere med registreret hjemsted i Danmark, der af Finanstilsynet er registreret som forvalter af europæiske sociale iværksætterfonde eller som forvalter af kvalificerede venturekapitalfonde, betaler årligt 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme. Der pålægges altid en minimumsafgift på 5.000 kr.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

72. I § 372, stk. 1, indsættes efter »i medfør af loven«: »eller regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder,«.

73. I § 373, stk. 1, ændres »§ 10, stk. 1-4« til: »§ 10, stk. 1-3 og 6«.

74. I § 373, stk. 2, indsættes efter »§ 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt.,«: »§ 152 j, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 og 5, § 152 m, stk. 1,«.

75. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »der er givet i medfør af«: »§ 152 k, stk. 4,«.

76. I § 400, stk. 2, ændres »aktie- eller garantikapitalen« til: »aktie- og garantikapitalen«.

§ 2

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 219 af 20. februar 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 155 af 28. februar 2012, § 2 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og § 27 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 (finality-direktivet), EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger med tredjelande), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 (betingelses- og oplysningsdirektivet), EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002 (collateral-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 (markedsmisbrugsdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 96, side 16, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 (prospektdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 345, side 64, Kommissionens direktiv 2003/124/EF af 22. december 2003, EU-Tidende 2003, nr. L 339, side 70, Kommissionens direktiv 2004/72/EF af 29. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 162, side 70, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004

(overtagelsesdirektivet), EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 (gennemsigtighedsdirektivet), EU-Tidende 2004 nr. L 390, side 38, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 (MiFID-direktivet), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 (ændring af finality og collateral direktiverne), EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 (ændring af prospektdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1. Loven indeholder endvidere bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 (CO2-auktioneringsforordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen) samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 (EMIR).«

2. Efter kapitel 2 indsættes:

»Kapitel 2 a

Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse m.v.

§ 4 a. Dette kapitel finder anvendelse på repræsentanter i obligationsudstedelser, hvor repræsentanten er registreret i Finanstilsynets register for repræsentanter i henhold til § 4 b, stk. 1, og:

- 1) udstedelsen markedsføres eller påtænkes markedsført i Danmark,
- 2) udsteder er et selskab med registreret hjemsted i Danmark, eller
- 3) udstedelsen i øvrigt har en nær tilknytning til Danmark.

Stk. 2. § 4 e, stk. 1, jf. § 4 f, gælder dog tillige for andre kollektive gældsforhold end obligationer.

§ 4 b. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over repræsentanter registreret for en eller flere konkrete udstedelser i henhold til denne lov.

Stk. 2. Finanstilsynet registrerer en repræsentant i registeret, når Finanstilsynet har modtaget en meddelelse underskrevet af repræsentanten, og den part, der har udpeget repræsentanten, om udpegningen af repræsentanten i forhold til en specifik udstedelse, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Repræsentanten er et kapitalselskab eller et udenlandsk selskab med en tilsvarende selskabsform.
- 2) Repræsentanten har hjemsted i Danmark, et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan eller USA.
- 3) Det fremgår af et udkast til vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale for en konkret udstedelse, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til denne lov.
- 4) Det fremgår af vilkårene for obligationerne eller tilknyttede aftaler, hvordan repræsentanten kan udskiftes.
- 5) Repræsentanten har indsendt en meddelelse om registrering, der indeholder de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i nr. 1-4 er opfyldt, herunder udkast til vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, hvoraf det fremgår, at repræsentanten er eller vil blive udpeget som repræsentant i henhold til denne lov.
- 6) Meddelelsen i øvrigt indeholder oplysninger, der skal fremgå af registeret, i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af stk. 4.

Stk. 3. Finanstilsynet sletter repræsentanten fra registeret, hvis Finanstilsynet ikke inden 60 dage efter registreringen af repræsentanten har modtaget en meddelelse fra repræsentanten med tilstrækkelig dokumentation for, at obligationerne i den konkrete obligationsudstedelse er udstedt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold af registeret over repræsentanter og eventuelle nærmere krav til dokumentation i forhold til opfyldelse af betingelserne for registrering. Finanstilsynet kan med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i registret over repræsentanter er korrekte og ajourførte samkøre og sammenstille oplysninger fra dette register med oplysninger fra Finanstilsynets øvrige registre.

Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte, hvilke eventuelle yderligere lande der kan omfattes af § 4 b, stk. 2, nr. 2.

§ 4 c. Udstederen eller indehaverne af obligationerne i en obligationsudstedelse kan udpege en repræsentant, der opfylder betingelserne i § 4 b, stk. 2, nr. 1-2, til at varetage samtlige indehaveres interesser.

Stk. 2. Repræsentantens rettigheder og forpligtelser i henhold til denne lov gælder for en obligationsudstedelse fra det tidspunkt, hvor repræsentanten er registreret for den konkrete obligationsudstedelse, jf. § 4 b, stk. 2.

Stk. 3. Udpegning af repræsentanten skal fremgå af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Stk. 4. Udpegningen er tillige bindende for en indehavers konkursbo samt for senere erhververe af obligationen.

§ 4 d. Vilårene for repræsentanten, herunder repræsentantens forpligtelser og beføjelser samt regler om afsættelse af en repræsentant, jf. § 4 b, stk. 2, nr. 4, kan fastlægges i vilkårene for obligationerne eller i tilknyttede aftaler.

Stk. 2. En repræsentant skal varetage obligationsejernes interesser i forhold til udstederen af obligationerne og sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens egne aktiver.

Stk. 3. Repræsentantens udøvelse af sine beføjelser indenfor grænserne i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale har umiddelbar retsvirkning for indehaverne af obligationerne.

Stk. 4. Det kan f.eks. følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at repræsentanten

- 1) skal håndhæve og fuldbyrde obligationsejernes krav mod udstederen, herunder i henhold til sikkerhedsrettigheder, i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale,
- 2) skal varetage obligationsejernes aktiver i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale,
- 3) kan anlægge søgsmål på vegne af indehaverne af obligationerne i sager, som vedrører obligationerne og tilknyttede aftaler,
- 4) repræsenterer indehaverne af obligationerne ved udsteders rekonstruktion og konkurs.

Stk. 5. Det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at indehaverne af obligationerne ikke selvstændigt kan udøve beføjelser tillagt repræsentanten.

§ 4 e. Der kan stilles pant over for en repræsentant på vegne af de til enhver tid værende indehavere af obligationer og andre, som repræsentanten repræsenterer i relation til den pågældende obligationsudstedelse. Når pantet er stillet over for en repræsentant, kan repræsentanten udøve alle de beføjelser, der tilkommer en pantthaver.

Stk. 2. Pant, som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, medmindre andet fremgår af vilkårene for obligationerne eller af en tilknyttet aftale.

Stk. 3. Udenlandske repræsentanter kan registreres i Det Centrale Virksomhedsregister efter regler, som fastsættes af Erhvervsstyrelsen i medfør af § 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister.

§ 4 f. § 4 e, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på fuldmægtige og andre repræsentanter for långivere i andre kollektive gældsforhold end obligationsudstedelser.«

3. I § 9, *stk. 2, nr. 3*, udgår »Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

4. I § 9 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til kravene i *stk. 2, nr. 1 og 3*, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter *stk. 4 og 5*.

5. § 9, *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af § 7, *stk. 1*, skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i *stk. 1 og 2* i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i *stk. 2*, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

6. § 12 e, *stk. 5, 4. pkt.*, affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

7. I § 55, *stk. 3*, indsættes som *2. pkt.*:

»Dette gælder også, hvor sikkerhedsstillelse sker over for Danmarks Nationalbank til sikkerhed for kreditgivning, som skal være inddækket ved dagens afslutning ("intradag-kredit").«

8. Efter § 57 e indsættes i *kapitel 18*:

»§ 57 f. Aktiver tilhørende et clearingmedlem, som clearingmedlemmet har overdraget til en central modpart til sikkerhed for positioner taget af clearingmedlemmets kunder, kan ikke gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer.«

9. § 58 f, *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves.

10. Efter § 84 h indsættes:

»§ 84 i. Såfremt et selskab omfattet af § 7, *stk. 1*, har videregivet oplysninger om selskabet, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og

2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, markedernes ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

11. I § 88, *stk. 3, 1. pkt.*, udgår »samt de nævnte virksomheders afgørelser i sager af vidtrækkende eller principiel betydning truffet i henhold til egne regelsæt«, og efter »kan« indsættes »af den, som afgørelsen retter sig til,«.

12. I § 88, *stk. 4*, indsættes efter »stk. 3, kan«: »af den, som afgørelsen retter sig til,«.

13. I § 93, *stk. 1*, indsættes efter »og stk. 2, 1.-7.pkt.,«: »samt artikel 42 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet«.

14. I § 93, *stk. 8*, indsættes efter: »stk. 1«: », 4 og 5«.

15. I § 94 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Overtrædelse af artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39 samt overtrædelse af artikel 41 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.«

Stk. 2 bliver herefter til stk. 3.

§ 3

I lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 875 af 15. september 2009, som senest ændret ved § 16 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, foretages følgende ændring:

1. I § 16 *e* indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Hvis Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 j, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage nedenfor nævnte af pengeinstitutts forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

§ 4

I lov om tinglysning, jf. lovbekendtgørelse nr. 158 af 9. marts 2006, som senest ændret ved lov nr. 519 af 28. maj 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 47 c, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages særskilt.«

2. § 47 d, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages særskilt.«

§ 5

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1007 af 24. oktober 2012, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 634 af 12. juni 2013 og senest ved lov nr. 642 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 299 d, stk. 1, nr. 2, ændres »engrosenergimarkederne.« til »engrosenergimarkederne eller«.

2. I § 299 d, stk. 1, indsættes som nr. 3:

»3) overtrædelse af artikel 38, stk. 1, artikel 39, litra b, artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39, litra b, eller artikel 41 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.«

§ 6

I lov nr. 598 af 12. juni 2013 om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1.«: »Loven indeholder desuden bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013 nr. L115, side 18, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013 nr. L115, side 1.«

2. I § 2 indsættes som nr. 11 og 12:

»11) Forvaltere, der af Finanstilsynet bliver registreret som forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, for så vidt angår forvaltningen af de fonde, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU.

12) Forvaltere, der af Finanstilsynet bliver registreret som forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, for så vidt angår forvaltningen af de fonde, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU.«

3. I § 13, stk. 2, nr. 4, udgår »Ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen opfylder kravene, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

4. I § 13 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen lever op til kravene i stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

5. I § 155, stk. 1, indsættes som 5. pkt.:

»Finanstilsynet påser desuden overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde.«

6. § 168, stk. 5, 4. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

7. Efter § 172 indsættes:

»§ 172 a. Såfremt en forvalter af alternative investeringsfonde har videregivet oplysninger om forvalteren eller alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og

2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan skade forvalterens kunder eller investorerne i de forvaltede alternative investeringsfonde, de øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå andelen i de forvaltede alternative investeringsfonde eller aktier i forvalteren af alternative investeringsfonde handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt forvalteren ikke berigtiger oplysninger i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 7

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 353 af 20. april 2012, som ændret ved § 39 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 4 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, § 4 i lov nr. 615 af 12. juni 2013 og senest ved § 12 i lov nr. 634 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Fysiske og juridiske personer, som har tilladelse til at byde direkte på auktioner, der er omfattet af Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen) og som ikke er et fondsmæglerselskab eller et pengeinstitut med tilladelse som værdipapirhandler, er omfattet af §§ 6 og 7, §§ 9-11, § 12, stk. 1-7, § 13, stk. 1 og 2, §§ 14-18, § 19, stk. 1, 2 og 4, §§ 21-23, §§ 25-29, § 34, stk. 1 og 4-7, § 34 a, § 34 c, stk. 2-5, § 34 d og §§ 35-37 i denne lov.«

2. I § 34, stk. 1, ændres »§ 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, og stk. 4« til: »§ 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, stk. 4 og 5«.

3. I § 34 a, stk. 5, ændres »nr. 2-8« til: »nr. 1-8«.

4. § 34 c affattes således:

»§ 34 c. Afgørelser truffet af Erhvervsstyrelsen i henhold til § 32, stk. 5, skal offentliggøres, hvis afgørelsen efter styrelsens vurdering er af væsentlig betydning. Dette gælder også Erhvervsstyrelsens beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. dog stk. 4. Hvis afgørelsen eller beslutningen vedrører en juridisk person, kan offentliggørelsen omfatte virksomhedens navn, når dette skønnes at være af almen interesse for offentligheden.

Stk. 2. Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres, jf. dog stk. 4. Hvis beslutningen retter sig mod en juridisk person, kan offentliggørelsen omfatte virksomhedens navn, når dette skønnes at være af almen interesse for offentligheden.

Stk. 3. Hvis Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 4. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis virksomheden kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resuméet. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomhedens pligt til at offentliggøre på virksomhedens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Virksomheden skal meddele Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Virksomhedens pligt til at offentliggøre på virksomhedens hjemmeside gælder kun for juridiske personer.

Stk. 4. Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, medmindre de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 5. Hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 4, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1-3, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for afgørelsen eller beslutningen.«

5. Efter § 34 g indsættes i *kapitel 8*:

»§ 34 h. Såfremt en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, har videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og

2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller persons kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden eller personen omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 8

I lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 775 af 29. august 2001, som ændret ved § 43 i lov nr. 523 af 6. juni 2007, § 11 i lov nr. 517 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 133 af 24. februar 2009, § 48 i lov nr. 1231 af 18. december 2012 og § 6 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, foretages følgende ændring:

1. § 5, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

§ 9

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 642 af 12. juni 2013 og senest ved § 6 i lov nr. 652 af 12. juni 2013, foretages følgende ændring:

1. I § 781, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* Er betingelserne i stk. 1, nr. 1 og 2, opfyldt, kan teleoplysning endvidere foretages, såfremt mistanken angår en

- 1) krænkelse som nævnt i § 2, stk. 2, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning,
- 2) overtrædelse af straffelovens § 279 a eller § 293, stk. 1, begået ved anvendelse af en telekommunikationstjeneste,
- 3) overtrædelse af lov om værdipapirhandel m.v. § 35, stk. 1, § 36 eller § 39, stk. 1,
- 4) overtrædelse af artikel 3, stk. 1, eller artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 af 25. oktober 2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne eller
- 5) overtrædelse af artikel 38, stk. 1, artikel 39, artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39, eller artikel 41, i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.«

§ 10

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 26. april 2011, som ændret ved lov nr. 1369 af 28. december 2011, § 38 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 3 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, § 6 i lov nr. 1383 af 23. december 2012 og senest ved § 23 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 18, stk. 2, nr. 4, udgår »Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

2. I § 18 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed lever op til kravene i stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. § 18, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut og ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. § 89 a, stk. 5, 4. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

5. Efter § 94 indsættes:

»§ 94 a. Såfremt et betalingsinstitut eller e-penge-institut har videregivet oplysninger om instituttet, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde instituttet at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for instituttets kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i instituttet handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt instituttet ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbudet meddelt efter stk. 1.«

6. § 89 a, stk. 5, 4. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

§ 11

I lov nr. 597 af 12. juni 2013 om investeringsforeninger m.v., foretages følgende ændringer:

1. I § 57, stk. 2, nr. 4, udgår »Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen opfylder kravene, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

2. I § 57 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til kravene i stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. § 57, *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en investeringsforening eller medlemmerne af bestyrelsen i en SIKAV skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i *stk. 1* og *2* i forbindelse med deres indtræden i foreningens eller SIKAV's ledelse og om forhold som nævnt i *stk. 2*, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. Efter § 177 indsættes:

»§ **177 a.** Såfremt en dansk UCITS har videregivet oplysninger om den danske UCITS, og disse er kommet til offentlighedens kendskab, kan Finanstilsynet påbyde den danske UCITS at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan skade den danske UCITS' investorer, de øvrige kreditorer, det finansielle marked, hvorpå andele udstedt af den danske UCITS handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt den danske UCITS ikke berigtiger oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter *stk. 1*.«

§ 12

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 615 af 12. juni 2013, foretages følgende ændring:

1. Efter § 66 e indsættes:

»§ **66 f.** Såfremt en firmapensionskasse har videregivet oplysninger om firmapensionskassen, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for pensionskassens medlemmer, øvrige kreditorer eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter *stk. 1*.«

§ 13

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008, som senest ændret ved § 26 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændring:

1. Efter § 49 b indsættes:

»§ **49 c.** Såfremt en virksomhed omfattet har videregivet oplysninger om virksomheden, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og

2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 14

I lov nr. 697 af 25. juni 2010 om pantebrevsselskaber, som ændret ved § 42 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 13 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og § 28 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, *stk. 2, nr. 3*, udgår »Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

2. I § 4 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen samt den ansvarlige for pantebrevshandel i et pantebrevsselskab lever op til kravene i stk. 2, nr. 1 og 3, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. § 4, *stk. 3*, der bliver stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Medlemmerne af bestyrelsen og direktionen, samt den ansvarlige for pantebrevshandel i et pantebrevsselskab skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i den finansielle virksomheds ledelse, og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. § 14, *stk. 5, 4. pkt.*, affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

5. Efter § 15 indsættes:

»§ 15 a. Såfremt en virksomhed har videregivet oplysninger om virksomheden, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og

2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 15

I lov nr. 599 af 12. juni 2013 om finansielle rådgivere, foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Medlemmerne af bestyrelsen og direktionen skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i den finansielle virksomheds ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. § 14, stk. 5, 4. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

3. Efter § 20 indsættes:

»§ 20 a. Såfremt en finansiell rådgiver har videregivet oplysninger om virksomheden, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 16

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som senest ændret ved § 6 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 23 a, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Medlemmerne af bestyrelsen og direktøren skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i Arbejdsmarkedets Tillægspensions ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. § 27, stk. 6, 4. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

3. Efter § 27 j indsættes i kapitel 9:

»§ 27 k. Såfremt Arbejdsmarkedets Tillægspension har videregivet oplysninger om Arbejdsmarkedets Tillægspension, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde Arbejdsmarkedets Tillægspension at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for Arbejdsmarkedets Tillægspensions medlemmer, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 17

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 3. oktober 2007, som senest ændret ved § 7 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 4 a, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Medlemmerne af bestyrelsen og direktøren skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i Lønmodtagernes Dyrtidsfonds ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. Efter § 10 j indsættes i *kapitel 5 a*:

»§ 10 k. Såfremt Lønmodtagernes Dyrtidsfond har videregivet oplysninger om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde Lønmodtagernes Dyrtidsfond at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for lønmodtagerne, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 18

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 278 af 14. marts 2013, som ændret ved § 6 i lov nr. 742 af 13. maj 2013, § 8 i lov nr. 615 af 12. juni 2013 og § 5 i lov nr. 615 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 62, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Medlemmerne af bestyrelsen og direktøren skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. § 71, stk. 6, 4. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom.«

3. Efter § 76 e indsættes i *kapitel 11*:

»§ 76 f. Såfremt Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring har videregivet oplysninger om Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for arbejdsgiverne, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.«

§ 19

I lov nr. 1287 af 19. december 2012 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester og elektroniske penge og forskellige andre love (Videregivelse af oplysninger til anklagemyndighed og politi, oprettelse af Det Systemiske Risikoråd, sammenlægning af Det Finansielle Virksomhedsråd og Fondsrådet, shortselling, ny tilgang til håndhævelse af solvenskrav og etablering af tilsyn med referencerenter m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 19, stk. 1, affattes således:

»Stk. 1. §§ 1-5, 7, 8 og 10-15 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.«

§ 20

I lov nr. 615 af 12. juni 2013 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love som følge af forslag til lov om investeringsforeninger m.v. (konsekvensrettelser i lyset af lov om investeringsforeninger m.v.), foretages følgende ændring:

1. I § 1, nr. 53, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Er det inden lovens ikrafttræden aftalt, at et aktiv ikke kan overdrages, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister, jf. § 1, nr. 42, medmindre parterne aftaler andet.

Stk. 3. Kollektive gældforhold, jf. § 2, nr. 2, som er etableret før lovens ikrafttræden, er omfattet af loven.

Stk. 4. § 1, nr. 55, finder anvendelse fra og med førstkommende ordinære generalforsamling eller repræsentantskabsmøde afholdt efter lovens ikrafttræden.

§ 22

Stk. 1. §§ 1, 2, 4-20 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 3-5.

Stk. 2. §§ 1, 2, 4, 6, 7, 10, 11, 14, 15, 19 og 20 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 12 og 13 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 4. For så vidt angår lovens § 3 kan erhvervs- og vækstministeren fastsætte, at loven træder i kraft for Færøerne og Grønland på andre tidspunkter.

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1 Oprettelse af refinansieringsregistre med henblik på at foretage sekuritisering
 - 2.2 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse og andre kollektive gældsforhold
 - 2.3 Adgang til andre end låntagerne i realkreditaktieselskabet kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet
 - 2.4 Krav til sammensætningen af bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab
 - 2.5 Indførelse af definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed
 - 2.6 Opdatering og revision af reglerne om direktørers og andre ledende medarbejderes mulighed for at deltage i drift af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed, de er ansat i
 - 2.7 Udvidelse af anvendelsesområdet for § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelserne også omfatter finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder
 - 2.8 Risikoafdækning i betalingssystemer
 - 2.9 Beskyttelse af aktiver overført til sikkerhed for et clearingmedlems kundes positioner mod retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer
 - 2.10 Ophævelse af begrænsningerne for anvendelse af lån ydet til mikrovirksomheder og små virksomheder
 - 2.11 Ændring af klageadgangen for afgørelser truffet af operatører af regulerede markeder og multilaterale handelsfaciliteter, clearingcentraler og værdipapircentraler efter egne regelsæt
 - 2.12 Ligebehandling af mænd og kvinder i forhold til eventuelle valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension
 - 2.13 Gennemførelse af visse bestemmelser i CO₂-auktioneringsforordningen
 - 2.14 Udvidelse af Finanstilsynets adgang til at offentliggøre berigtigende informationer
 - 2.15 Europæiske sociale iværksætterfonde
 - 2.16 Kvalificerede venturekapitalfonde
 - 2.17 Justering af reglerne om fit & proper
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Ligestillingsmæssige konsekvenser
9. Hørte myndigheder og organisationer
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Forslaget indeholder bl.a. en ændring af lov om finansiel virksomhed, så der skabes mulighed for, at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre med henblik på at foretage såkaldt sekuritisering, dvs. udstedelse af værdipapirer med sikkerhed i puljer af lån og kreditter til erhvervsvirksomhed. Refinansieringsregisteret har den funktion, at for et lån, der er skrevet ind i registeret, er pengeinstituttets rettigheder på lånet eller kreditten solgt til en berettiget enhed, der står anført i registeret. På den måde kan pengeinstituttet sælge sine rettigheder til erhvervslån, herunder pengestrømmene, til f.eks. et formålsbestemt selskab, der dermed kan udstede værdipapirer med sikkerhed i lånene. En sådan ordning kan være med til at finansiere pengeinstituttets udlån til bl.a. erhvervsvirksomhed. Muligheden for salg af erhvervslån via et register vil lette pengeinstitutternes mulighed for at sekuritisere erhvervslån og dermed gøre det mere attraktivt for pengeinstitutterne at låne ud til erhvervslivet.

I sammenhæng med ovenstående foreslås der en ændring af værdipapirhandelsloven, hvormed der indføres regler om anvendelsen af repræsentanter (trustees) i forbindelse med udstedelse af obligationer m.v. Reglerne skal bidrage til at styrke markedet for erhvervsobligationer m.v. ved at muliggøre, at repræsentanter bl.a. kan holde pant på vegne af obligationsejere, føre sag for obligations-ejerne og repræsentere ejerne i forbindelse med en konkurs eller rekonstruktion. De nærmere vilkår for repræsentantens rolle forudsættes fastlagt i obligationsvilkårene eller i en hertil tilknyttet aftale. Adgangen til at repræsentere obligationsejerne vil dermed ikke ske ved indhentelse af skriftlig fuldmagt fra ejerkredsen, men vil være et vilkår forbundet med den pågældende obligationsudstedelse. At lade obligationsejerne være repræsenteret af en repræsentant kan både være en fordel for obligationsejerne, der vil blive repræsenteret i en konkurs- eller rekonstruktionssituation, og for udsteder, der med repræsentanten får ét sted at henvende sig, hvis der f.eks. er behov for en ændring af vilkårene i forhold til obligationsudstedelsen.

Endelig ændres tinglysningsloven i sammenhæng med ovenstående ordning, idet formålet med ændringen er at præcisere indholdet af det overdragelsesforbud, der gælder i forhold til skadesløsbreve, der giver virksomhedspant og fordringspant. Forslaget skal sikre, at det af loven klart fremgår, at pengeinstitutter, der har ydet lån eller kredit mod sikkerhed i form af virksomhedspant eller fordringspant, kan lade disse lån og kreditter med tilhørende sikkerheder i form af skadesløsbreve indgå i et refinansieringsregister.

Lovforslaget indeholder desuden en ændring af lov om finansiel virksomhed, som skal gøre det muligt for andre end låntagerne i et realkreditaktieselskab og indehaverne af realkreditaktieobligationer m.v. at udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditaktieselskabet. Lovforslaget skaber således mulighed for, at kundegrupper, som er tilknyttet realkreditforeningen, f.eks. i underliggende datterselskaber, og som er medlemmer af foreningen, kan få indflydelse i foreningen på lige fod med låntagere i realkreditaktieselskaber. Med forslaget er der ikke tilsigtet ændringer i obligationsinvestorenes rettigheder.

Endvidere foreslås der indført nye krav til sammensætningen af bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab. Formålet med de nye krav er så vidt muligt at undgå interessekonflikt mellem bestyrelsen i foreningen/fonden og det underliggende realkreditaktieselskab og sikre bestyrelsen i fonden/foreningen en øget uafhængighed i forhold til realkreditaktieselskabet.

Med lovforslaget indføres en definition i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed. Dette vil medføre en administrativ lettelse for

forsikringsholdingvirksomhederne, da de fremover skal opgøre solvenskravet efter forsikringsreglerne i stedet for som i dag efter bankreglerne.

Derudover indeholder lovforslaget en ajourføring og revision af reglerne om direktørers og andre ledende medarbejders mulighed for at deltage i ledelsen og driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed, de er ansat i.

I forbindelse med en modernisering af det danske betalingssystem foreslås der en ændring af værdipapirhandelsloven, hvorefter de sikkerheder, som i dag anvendes til, at de pengepolitiske modparter (eksempelvis pengeinstitutter) stiller sikkerhed for kortvarige lån i Danmarks Nationalbank, skal kunne anvendes til sikkerhed for al kreditgivning i kroner, som skal være inddækket ved dagens afslutning ('intradag-kredit'), som Danmarks Nationalbank stiller til rådighed for de pengepolitiske modparter med hovedkonti i Nationalbanken og ikke kun intradag-kredit, der er stillet til rådighed for afvikling over særlige afviklingskonti.

Ligeledes i værdipapirhandelsloven foreslås en ændring, som indebærer, at bankerne også i de tilfælde, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren på lånet ikke er en centralbank får mulighed for at anvende lån som sikkerhedsstillelse i de tilfælde, hvor debitor på lånet er en mikrovirksomhed, en lille virksomhed eller en forbruger.

Endvidere foreslås en ændring i lov om værdipapirhandel m.v., som skal skabe klarhed over, at aktiver tilhørende et clearingmedlem, som medlemmet har overdraget til en central modpart (CCP) til sikkerhed for positioner taget af clearingmedlemmets kunder, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer.

Lovforslaget indeholder yderligere en ændring af klageadgangen for afgørelser truffet af operatører af regulerede markeder og multilaterale handelsfaciliteter, clearingcentraler og værdipapircentraler efter egne regelsæt

Med lovforslaget foretages endvidere en ensretning af sanktionerne for overtrædelse af CO₂-auktioneringsforordningen med tilsvarende sanktioner for overtrædelse af visse bestemmelser i lov om værdipapirhandel m.v. Insiderhandel og kursmanipulation er alvorlig økonomisk kriminalitet, og som en generel indsats herover for, foreslås det, at der indsættes en overbygningsbestemmelse i straffeloven, således at også overtrædelse af CO₂-auktioneringsforordningens bestemmelser om insiderhandel samt kursmanipulation under særligt skærpende omstændigheder kan straffes med fængsel indtil 6 år.

Med henblik på at sikre ligebehandling i alle forsikring- og pensionsforhold foreslås også en ændring af lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser. Formålet er at sikre, at der også i forhold til valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension, f.eks. supplerende indbetalinger på frivillig basis, sker ligebehandling af mænd og kvinder, som det gælder i alle andre forsikringsforhold.

Derudover foreslås en udvidelse af anvendelsesområdet for Finanstilsynets mulighed for at reagere over for offentliggørelse af misvisende oplysninger, således at bestemmelsen i § 354 d i lov om finansiell virksomhed udvides til at gælde for andre virksomheder på det finansielle område end alene for de virksomheder, der omfattes af lov om finansiell virksomhed.

2. Lovforslagets indhold

2.1 Oprettelse af refinansieringsregistre med henblik på at foretage sekuritisering

2.1.1 Indførelse af regler om refinansieringsregistre

2.1.1.1 Gældende ret

Der eksisterer i dag ikke særlige regler vedrørende refinansieringsregistre.

2.1.1.2 Baggrunden for forslaget

Lovforslaget skal lette pengeinstitutternes adgang til at sekuritiserer erhvervslån. Formålet med at lette adgangen til sekuritisering er at gøre det mere attraktivt for pengeinstitutter at låne ud til virksomheder.

Forslaget fremsættes bl.a. på baggrund af anbefalingerne fra Udvalg om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder (herefter Udvalget), der blev nedsat i december 2011. Udvalget afleverede i november 2012 sin rapport til erhvervs- og vækstministeren. Udvalget vurderede, at muligheden for at kunne sekuritiserer erhvervslån ville kunne bidrage til at øge virksomhedernes adgang til finansiering og være en mulighed for at opnå bedre adgang til finansiering, også for de mange mindre virksomheder, der ikke på egen hånd har mulighed for at udstede erhvervsobligationer.

I Udvalget blev der drøftet en række modeller for sekuritisering, jf. udvalgsrapportens s. 58-75. I valget af en model baseret på salg af lån via et refinansieringsregister er der lagt vægt på, at denne model giver pengeinstitutterne mulighed for at løfte lån af balancen. Det gør modellen mere attraktiv for pengeinstitutterne og øger dermed deres tilskyndelse til at anvende modellen og på den måde skabe basis for et øget udlån.

På baggrund af det udvalgets anbefalinger blev der nedsat et lovforberedende arbejde med deltagelse fra Justitsministeriet, Finanstilsynet og Erhvervs- og Vækstministeriet samt eksterne eksperter.

Sekuritisering via et refinansieringsregister vil typisk foregå ved, at et pengeinstitut sælger lån og kreditter, herunder fremtidige pengestrømme (dvs. renter og afdrag på lån), til et formålsbestemt selskab, der herefter udsteder værdipapirer med sikkerhed i de solgte lån.

Formålet med denne konstruktion er at sikre, at investorerne alene bærer kreditrisikoen på de konkrete lån og kreditter solgt til det formålsbestemte selskab. Går pengeinstituttet konkurs, skal investorerne gennem den berettiget enheds ejerskab ikke afvente en opgørelse af pengeinstituttets konkursbo, idet de lån og kreditter, der ligger til grund for udstedelsen af værdipapirerne, er overdraget til den berettigede enhed til eje. Investorerne vil i stedet komme til at bære kreditrisikoen på de købte lån.

Ved en sekuritisering indgår pengeinstituttet en købsaftale med f.eks. et formålsbestemt selskab om overdragelse af aktiverne til selskabet. Købsaftalen vil indeholde de nærmere vilkår for overdragelsen af aktiverne og fastlægge bl.a. specifikke krav til aktiverne (f.eks. løbetid, kreditkvalitet osv.) og købesummen for aktiverne.

Købsaftalen kan også indeholde vilkår om løbende salg af aktiver fra pengeinstituttet til den berettigede enhed og tilbagekøb af aktiver. Muligheden for løbende køb og salg er bl.a. nødvendig, da de lån, der skal ligge til grund for en værdipapirudstedelse, ofte ikke vil have samme løbetid som de udstedte værdipapirer. For at sikre, at registeret kan modsvare en udstedelse af en given værdi over hele udstedelsens løbetid, er der derfor behov for, at der løbende kan sælges nye lån til den berettigede enhed som erstatning for lån, der udløber, ligesom pengeinstituttet skal kunne tilbagekøbe lån med restløbetid ved udløb af de udstedte værdipapirer. Der kan også være behov for at tilbagekøbe lån, som ikke lever op til de aftalte kriterier for de lån, der kan overdrages til den berettigede enhed.

Investorerne vil i forbindelse med sekuritisering typisk kræve, at pengeinstituttet holder en del af risikoen i form af en del af værdipapirerne, da de på den måde kan sikre sig mod, at pengeinstituttet får et incitament til at bevilge lån uden at foretage en ordentlig kreditvurdering med henblik på videresalg til den berettigede enhed.

Fordelen for pengeinstituttet ved sekuritisering er, at de kan få adgang til likviditet og i visse tilfælde kapitalaflastning. Salg af lån og kreditter via refinansieringsregisteret kan således give kapitalaflastning, forudsat at reglerne herfor overholdes. Dette vil dog afhænge af struktureringen af de omhandlede transaktioner, idet pengeinstituttet formodentligt vil skulle opretholde en del af risikoen på de solgte lån. Der vil således skulle foretages en konkret vurdering i forhold til de internationale regnskabsregler (IFRS), om pengeinstitutterne reelt kan anses for at have frasolgt en betydelig del af risikoen på lånene, og dermed om solvenskravene kan lettes. Vurderingen heraf vil blive foretaget af ledelsen i pengeinstituttet, og den skal bekræftes af pengeinstituttets revisor. Endelig vil det være muligt for Finanstilsynet at omgøre en sådan vurdering i forbindelse med deres løbende tilsyn. Hvis pengeinstituttet ikke kan få en kapitalaflastning, kan transaktionen alligevel være attraktiv for pengeinstituttet, da det kan give adgang til likviditet.

Der har i Udvalget om erhvervsobligationer været lagt vægt på, at der skal sikres mulighed for, at flere pengeinstitutter kan samarbejde om udstedelse af obligationer med sikkerheder i puljer af lån. Det skal sikre, at også mindre pengeinstitutter vil kunne benytte sig af refinansieringsregistre.

I praksis vil det kunne ske ved, at flere mindre pengeinstitutter opretter hver sit refinansieringsregister. Via disse registre vil flere pengeinstitutter kunne sælge rettigheder på en række lån og kreditter enten til det samme formålsbestemte selskab eller til hver deres formålsbestemte selskaber, der herefter udsteder værdipapirer, som købes dels af pengeinstituttet, dels af et samlende formålsbestemt selskab. Baggrunden for pengeinstituttets køb af værdipapirerne er, at investorerne vil kræve, at de udstedende pengeinstitutter bærer en del af risikoen på egne lån. Baggrunden for en sådan konstruktion er at det samtidig må forventes, at pengeinstitutterne ikke vil bære risikoen for øvrige pengeinstitutters lån. Der skal således laves en struktur, der sikrer, at det enkelte pengeinstitut alene bærer en del af risikoen for lån, som dette pengeinstitut har overdraget via en refinansieringstransaktion, men ikke for lån, som øvrige pengeinstitutter har overdraget. Flere led af formålsbestemte selskaber vil muliggøre, at hvert pengeinstitut kan sælge aktiverne i eget register til en særskilt berettiget enhed. Den berettigede enhed videresælger derefter værdipapirer udstedt med sikkerhed i lånene dels til pengeinstituttet, dels til en samlende berettiget enhed. Den samlende berettigede enhed kan herefter udstede værdipapirer på baggrund af aktiverne købt fra de særskilte berettigede enheder. På den måde fastholder pengeinstituttet, der har oprettet registeret, en del af risikoen på aktiverne i eget register, men tager ikke en del af risikoen på aktiver fra andre pengeinstitutter.

Samarbejdet mellem pengeinstitutterne skal ske i overensstemmelse med de gældende konkurrenceretlige regler. Der gives således ikke med lov ikke hjemmel til yderligere informationsdeling eller ensretning af kreditpolitikker, end der allerede er mulighed for i henhold til konkurrenceloven.

Det vil kræve afsættelse af ressourcer for pengeinstitutter at føre et refinansieringsregister. Det skyldes, at førelsen af et refinansieringsregister kan have store økonomiske og retsmæssige konsekvenser. Deraf følger, at det er centralt, at registeret føres korrekt, hvilket betyder, at det er nødvendigt for pengeinstituttet at have forretningsgange, der bl.a. kan håndtere den nødvendige ledelsesinformation om førelsen af registeret samt kontakt med den berettigede enhed eller tredjemand, der handler på vegne af denne samt den tilsynsførende på registeret. De ressourcemæssige krav til førelsen af registeret kan variere og vil bl.a. kunne afhænge af typen af aktiver, der indføres i registeret, og dermed pengeinstituttets konkrete anvendelse af registeret. F.eks. vil salg af pengestrømme fra kassekreditter via registeret kræve hyppigere opdateringer end salg af pengestrømme på lån.

De ressourcemæssige krav vil også afhænge af, hvorvidt pengeinstituttet søger om at føre registeret selv eller ønsker at outsource førelsen af refinansieringsregisteret, jf. § 152 j, stk. 4. På trods af, at pengeinstituttet outsourcer førelsen af registeret, vil der dog fortsat stilles krav om ressourcer i pengeinstituttet, da pengeinstituttet aldrig kan outsource det overordnede ansvar i forhold til førelsen af registeret.

Det kræver en vis initialinvestering at få den nødvendige organisation og IT-systemer på plads til at lave en sekuritisering. Det må derfor forventes, at pengeinstitutter, der opretter refinansieringsregistre, ønsker at skabe grundlag for løbende udstedelser af værdipapirer. Det betyder, at pengeinstitutterne vil have en interesse i, at de udstedte værdipapirer lever op til investorerne forventninger, da det ellers vil være vanskeligt at afsætte kommende udstedelser, som ofte skal sælges til den samme investorkreds. I tillæg hertil indeholder reglerne om kapitaldækning bestemmelser med henblik på at sikre, at pengeinstitutter mindst påtager sig 5 pct. af risikoen på sekuritiserede aktiver, hvis de udstedte obligationer er horisontalt trancherede, jf. artikel 405 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, og pengeinstituttet vil også af denne grund have en interesse i at administrere aktiverne bedst muligt.

Låntageres og andre tredjemænds adgang til at foretage modregning berøres ikke af indførelsen af et aktiv i et refinansieringsregister, ligesom pengeinstituttet bevarer retten til modregning over for kunden, jf. § 152 n, stk. 5 og 6. Muligheden for at sælge lån via et refinansieringsregister vil dog kunne give pengeinstitutterne et incitament til i øget omfang at søge at indgå aftaler med de enkelte erhvervskunder om, at sidstnævnte fraskriver sig mulighed for modregning. Det kan således vise sig at være lettere og billigere for et pengeinstitut at strukturere en sekuritisering, hvor der ikke skal tages højde for muligheden for kundens modregning. Denne risiko skal dog ses i forholdet til alternativet, hvor en række virksomhederne ikke får adgang til finansiering.

I de tilfælde hvor alle engagementer er samlet i pengeinstituttet, vil der – hvis de almindelige modregningsbetingelser i øvrigt er opfyldt – være mulighed for, at pengeinstituttet foretager modregning. Har kunden f.eks. et indskud og tre lån, og stopper kunden betalinger på alle tre lån, kan pengeinstituttet vælge, hvilke(-t) lån, der modregnes i. Tilsvarende vil kunden i tilfælde af pengeinstituttets konkurs selv kunne vælge, hvilket lån, der skal modregnes i, forudsat at betingelserne for modregning i øvrigt er opfyldt.

Da der i lovforslaget er lagt vægt på, at relationen mellem pengeinstitut og kunden ikke skal ændres ved at et aktivs indføres i et refinansieringsregister, skal retten til modregning fastholdes for både kunden og pengeinstituttet, selvom der er sket overdragelse af lånet til den berettigede enhed og salget er indført i et refinansieringsregister.

Det betyder, at kunden fortsat skal have mulighed for at modregne i lån og kreditter, som pengeinstituttet har solgt via et refinansieringsregister. Kunden vil skulle gøre sit krav om modregning gældende overfor pengeinstituttet i de tilfælde, hvor kunden ikke har kendskab til overdragelsen. Endvidere vil kunden også, i de tilfælde hvor kunden bliver gjort opmærksom på, at der er sket overdragelse – i afviklingssituationerne jf. § 152 w, stk. 1 – fortsat kunne foretage modregning. Med bestemmelserne sikres det, at modregning fortsat kan ske, selv om der ikke foreligger gensidighed. Samtidig opretholdes pengeinstituttets adgang til modregning overfor kunden. Ved at bevare pengeinstituttets ret til at anvende lån og kreditter registeret i refinansieringsregisteret til modregning sikres samme vilkår for kunden uanset om lånet er solgt via refinansieringsregisteret eller ej. Endvidere sikres det også, at der i afviklingssituationerne vil være mulighed for, at der til fordel for den berettigede enhed foretages modregning overfor kunden. Modregning vil i dette tilfælde kunne foretages i samme omfang, som det ville have været muligt for pengeinstituttet, hvis omstændighederne, der har ført til afvikling efter § 152 w, stk. 1, ikke var indtrådt. Derudover kan den berettigede enheds forventede afkast på lån og kreditter være sandsynliggjort i forhold til bankens historik på låneinddrivelse og således afhænge af, at vilkårene for låneinddrivelse ikke ændres.

I relation til opgørelsen af Garantifonden for indskydere og investorers dækning over for en indskyder anses et aktiv overdraget til en berettiget enhed som en forpligtelse over for pengeinstituttet i det omfang, en låntager eller anden tredjemand har modregningsret. Dvs. at Garantifonden for indskydere og investorer vil dække i samme omfang, som hvis aktivet ikke var overdraget til den berettigede enhed.

Konsekvensen bliver, at hvis en kunde har et indskud på 1.000.000 kr. i et pengeinstitut og et lån i samme pengeinstitut på 500.000 kr., der er solgt til en berettiget enhed via et refinansieringsregister, så vil kunden få 500.000 kr. dækket af Garantifonden for indskydere og investorer – og Garantifonden for indskydere og investorer indtræder i kundens sted og søge at få de 500.000 kr. godtgjort af konkursboet. Det er op til kunden, om vedkommende vil udnytte modregningsadgangen overfor lån indført i refinansieringsregisteret. I tilfælde af, at kunden vælger at udnytte modregningsretten kunne man fx forestille sig, at lånet, der er indført i refinansieringsregisteret, vil blive ændret fra 500.000 kr. til 0 kr. Eksemplet forudsætter, at kunden ikke ved aftale med banken har fraskrevet sig modregningsretten.

Det bemærkes endvidere, at modregningsadgangen ophører i de tilfælde, hvor afviklingen fører til en egentlig overdragelse, og hvor de relevante sikringsakter iagttages, jf. § 152 x, stk. 2.

2.1.1.2.1 Forskelle i forhold til SDO-lovgivningen

Et pengeinstitut kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at udstede særligt dækkede obligationer (SDO'er) på baggrund af lån, der er registreret i et SDO-register. I lighed dermed kan et pengeinstitut ifølge lovforslaget få tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister, hvori det registreres, at ejerskabet til visse afgrænsede aktiver er overdraget fra pengeinstituttet til en selvstændig juridisk enhed, der kan udstede værdipapirer på basis af de registrerede aktiver. For både SDO-registeret og refinansieringsregisteret vil de registrerede aktiver i tilfælde af pengeinstituttets konkurs ikke indgå i pengeinstituttets konkursmasse, men undergå en selvstændig afvikling.

Der er dog betydelige forskelle mellem SDO-registeret og refinansieringsregisteret.

Type af aktiver

De aktiver, der kan registreres i et SDO-register, er hovedsageligt begrænset til meget sikre og likvide aktiver, herunder lån mod pant i fast ejendom inden for sikre lånegrænser og fordringer mod stater og centralbanker, der også EU-retligt behandles som særligt sikre aktiver. Tilsvarende gælder for de aktiver, der kan stilles til sikkerhed for SDO'erne. Der er derimod ingen krav til de aktiver, herunder krav om sikkerhedsstillelse, der kan registreres i refinansieringsregisteret, så længe det er erhvervsudlån samt til disse eventuelt tilknyttede sikkerheder. Endvidere er det ikke et krav, at der stilles sikkerhed for de værdipapirer, som udstedes af den juridiske enhed, der har erhvervet aktiverne i refinansieringsregisteret. For SDO-registeret er det derudover et krav, at en eventuel værdiforringelse af de pantesikkerheder i fast ejendom, der er stillet til sikkerhed for registrerede realkreditlån, løbende skal opvejes ved supplerende sikkerhedsstillelse, hvis lånegrænsen er overskredet. Tilsvarende krav er ikke stillet for værdiforringelse af eventuelle aktiver (herunder de tilhørende sikkerheder) registreret i refinansieringsregisteret.

Tilsyn

Finanstilsynet fører tilsyn med pengeinstitutternes førelse af SDO-registre og de værdiansættelser, som pengeinstituttet foretager. Endvidere skal pengeinstituttets revisorer, der skal certificeres af Finanstilsynet til at revidere finansielle virksomheder, erklære sig om aktiverne i SDO-registeret i pengeinstituttets regnskaber. Finanstilsynet kommer kun i begrænset omfang til at føre tilsyn med pengeinstituttets førelse af refinansieringsregistre. Den berettigede enhed vil derimod udpege en tilsynsførende, der vil føre tilsyn med pengeinstituttets førelse af refinansieringsregisteret.

Konkurs

Der er en række ligheder og forskelle i forhold til det tilfælde, hvor et pengeinstitut, der fører henholdsvis et SDO-register og et refinansieringsregister går konkurs.

I en konkurssituation hos et pengeinstitut, der fører et SDO-register, træffer finanstilsynet beslutning om, at instituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration. Finanstilsynet udnævner i denne forbindelse en administrator til at foretage denne administration. Dette skal registreres eller på anden måde offentliggøres i Erhvervsstyrelsen. Administrationsboet skal samtidig underrette låntagerne om, at fremtidige betalinger kun kan ske med frigørende virkning til administrationsboet. Administrationsboet er en selvstændig juridisk person underlagt Finanstilsynets tilsyn. Ved administrationens begyndelse skal de registrerede aktiver overlades til administrationsboet, som skal have råderet herover. For så vidt angår fondsaktiver skal dette registreres i en værdipapircentral, for så vidt angår rettigheder over fast ejendom skal dette tinglyses i tingbogen, og for så vidt angår skibe skal dette registreres i et skibsregister.

Pengeinstituttet hæfter fortsat for, at der er de fornødne aktiver i registeret. Konstateres det ved den af kurator iværksatte vurdering af aktiverne, at der ikke er tilstrækkelige aktiver registreret, skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registeret. Tilsvarende krav skal rejses af administrator, hvis det på et tidspunkt under administrationen konstateres, at der er underdækning i registeret.

Konstateres det ved vurderingen af de registrerede aktiver, at administrationsboet er insolvent, skal administrator indgive konkursbegæring. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før bomidlerne er

overdraget til et andet institut, der er indgivet konkursbegæring og konkursbehandlingen afsluttet, eller samtlige obligationer er indfriet.

Er der overskydende midler i boet, skal disse tilbageføres til pengeinstituttet under konkurs.

Administrator kan på administrationsboets vegne anmelde krav på, hvad der vurderes at mangle i forhold til at fyldestgøre obligationsinvestorer, finansielle modparter og eventuelle særlige långivere. Sådanne udækkede restkrav anmeldes som simple krav i pengeinstituttets konkursmasse.

I en konkurssituation hos et pengeinstitut, der fører et refinansieringsregister, udpeger Finanstilsynet ligeledes en administrator for registeret, der skal tage registeret under administration.

Ved administrationens begyndelse skal de registrerede aktiver overlades til administrationsboet, som skal have råderet herover, samt påse at der findes et eller flere pengeinstitutter, der kan administrere aktiverne (dvs. relationen til kunderne i forhold til lån og kreditter) i de enkelte afsnit af refinansieringsregisteret. Der vil således i konkurssituationen være tale om to typer af administratorer, en samlet administrator for registeret (administrationsboet), der står for kontakten til berettigede enheder m.v., samt administratorer af aktiverne i form af pengeinstitutter for hvert enkelt afsnit i refinansieringsregisteret.

Administrationsboet er en selvstændig juridisk person underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Administrator for registeret skal på vegne af den eller de berettigede enheder så vidt muligt sørge for, at aktiverne i de enkelte refinansieringstransaktioner opført i refinansieringsregisteret sælges eller alternativt, at aktiverne afvikles således, at den berettigede enhed kan godtgøre kravene fra investorerne i det af den berettigede enhed udstedte værdipapir. Administrator for registeret skal i den forbindelse sørge for, at administrationen af aktiverne i de respektive refinansieringstransaktioner registreret i registeret overdrages til ny tredjemand i form af et eller flere nye pengeinstitutter.

Administrationsboet skal underrette låntagerne om, hvor fremtidige betalinger kan ske med frigørende virkning – i form af administrationsboet selv, den berettigede enhed eller et nyt pengeinstitut som administrationsboet har antaget til at bistå med administrationen af aktiverne.

Administrator for registeret skal varetage de berettigede enheders interesser. Salg, overdragelse eller afvikling af hele eller dele af aktiverne eller overdragelse af administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret skal godkendes af den relevante berettigede enhed og dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne.

I tilfælde af, at refinansieringsregisteret tages under administration, skal de relevante sikringsakter foretages. Tinglyste sikkerheder registeret i refinansieringsregisteret vil skulle omtinglyses til administrationsboet, den berettigede enhed eller en ny administrator af aktiverne.

Administrator for registeret kan ikke anmelde yderligere krav mod konkursboet, ud over hvad der kan henføres til de i refinansieringsregisteret registrerede aktiver. Dette er dog ikke til hinder for, at berettigede enheder kan anmelde yderligere krav mod konkursboet i henhold til aftaler indgået mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet.

2.1.1.3 Forslagets indhold

Formålet med lovforslaget er at skabe mulighed for, at pengeinstitutter via refinansieringsregistre kan sælge deres rettigheder til lån og kreditter, herunder de fremtidige pengestrømme (renter og afdrag).

Det foreslås, at pengeinstitutter skal have mulighed for at oprette et refinansieringsregister med henblik på salg af deres rettigheder til erhvervslån, herunder pengestrømmene, til en berettiget enhed. Den berettigede enhed vil på baggrund af de samlede aktiver, der købes fra pengeinstitutter, kunne foretage udstedelse af værdipapirer.

Refinansieringsregisteret skal gøre det muligt for pengeinstitutter at få likviditet og i nogle tilfælde kapitalaflastning ved at sælge deres rettigheder til erhvervslån til f.eks. et formålsbestemt selskab. Det formålsbestemte selskab kan finansiere købet ved at udstede værdipapirer med sikkerhed i den købte pulje af erhvervslån eller ved at skaffe finansiering på anden måde, f.eks. ved et almindeligt lån. Muligheden for at sekuritisere erhvervslån vurderes at styrke pengeinstitutternes muligheder for udlån generelt og samtidig gøre det mere attraktivt for pengeinstitutterne at yde erhvervslån, da kun denne type lån kan sekuriteres via et refinansieringsregister.

Pengeinstitutter kan sælge rettigheder til lån og kreditter til en berettiget enhed i henhold til en overdragelsesaftale, således at bl.a. retten til pengestrømmene på aktiverne i form af renter og afdrag overdrages til den berettigede enhed, der er anført i registeret. Når et lån eller en kredit er solgt og placeres i pengeinstituttets refinansieringsregister, er aktivet udskilt fra resten af pengeinstituttets aktiver, og vil i en konkurssituation ikke indgå i pengeinstituttets bo. At det er den berettigede enhed, der ejer de overtagne aktiver (lån), betyder, at ejerne af værdipapirer udstedt af f.eks. et formålsbestemt selskab – og ikke det pengeinstitut, der har bevilget de underliggende lån – vil bære kreditrisikoen på disse lån. Køberen af aktiverne (den berettigede enhed) bliver ejer af aktiverne og har ret til at sælge eller pantsætte aktiverne.

Pengeinstituttet vil fortsat være legitimeret til at forestå administrationen af aktiverne over for låntagere og andre tredjemænd, selv om aktiverne er overført til eje til den berettigede enhed og indført i refinansieringsregisteret, idet låntagerne ikke vil modtage meddelelse om salget. Pengeinstituttet vil således fortsat fremstå som berettiget og legitimeret. Skyldneren vil derfor kunne betale til pengeinstituttet med frigørende virkning. I forhold til de overtagne sikkerheder vil der efter ordningen alene blive indført oplysninger om overdragelsen i registeret. Der vil således heller ikke i forhold til disse rettigheder blive foretaget tinglysninger eller andre sikringsakter, der fratager pengeinstituttet legitimationen. Kravene til pengeinstituttets administration fastlægges i en aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Et refinansieringsregister kan anvendes til flere refinansieringstransaktioner, dvs. salg af lån til flere berettigede enheder. Med en refinansieringstransaktion menes således alle aktiver solgt til én berettiget enhed uafhængigt af, at aktiver ikke er solgt samtidigt. Refinansieringsregisteret skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion. Det skal være med til at sikre, at der er klar adskillelse mellem de lån og kreditter, der er solgt til forskellige berettigede enheder. Et register kan således f.eks. indeholde 5000 lån og kreditter fordelt på tre afsnit svarende til tre transaktioner, hvor lån og kreditter i de tre afsnit er solgt til tre forskellige berettigede enheder.

Med indførelsen af muligheden for salg af lån via et refinansieringsregister sker der en fravigelse af gældsbrevslovens § 31 om, at overdragelse af et simpelt gældsbrief til eje eller pant ikke har gyldighed mod overdragerens kreditorer, medmindre skyldneren fra overdrageren eller erhververen har

fået underretning om overdragelsen. Der er et behov for denne fravigelse, da værdien af ordningen forudsætter, at pengeinstituttet kan opretholde det fulde kundeforhold med erhvervskunden samtidig med, at det kan få finansiering med sikkerhed i lånene og dermed kan få mulighed for at øge udlånet til erhvervslivet. Fravigelsen vurderes forsvarlig, idet det samtidig sikres i loven, at kunderne ikke stilles ringere i det tilfælde, at deres lån er registreret i et refinansieringsregister. Samtidig muliggør systemet, at der ikke skal foretages omtinglysning af pant i forhold til salg af lån via refinansieringsregisteret. Der afviges fra den normale praksis om omtinglysning i og med, at der vil fremgå tilstrækkelige oplysninger i registeret til, at der kan ske en omtinglysning af pantet i den situation, at pengeinstituttet går konkurs eller indgår i en afvikling i Finansiell Stabilitet A/S.

Der kan argumenteres for, at pengeinstituttets salg af lån og kreditter indebærer, at pengeinstituttets kreditorer herved får dårlige mulighed for at opnå dækning for deres krav under en eventuel konkurs eller i en afviklingssituation, idet de ikke vil have adgang til fremtidige pengestrømme i form af renter og afdrag på de solgte aktiver. Pengeinstituttet vil imidlertid modtage betaling for de lån, der sælges via refinansieringsregisteret, hvilke vil udgøre aktiver i boet. Værdien heraf vil afhænge af det konkrete salg, og vil således afhængigt af omstændighederne kunne svare til værdien af de fremtidige pengestrømme på lån og kreditter solgt til den berettigede enhed. Samtidig vil der være offentlighed om anvendelsen af refinansieringsregistre, og øvrige kreditorer har fremover mulighed for at prissætte deres lån til pengeinstitutter i forhold til eventuelle risici forbundet med pengeinstituttets anvendelse af refinansieringsregistre. Endelig vurderes pengeinstitutters anvendelse af refinansieringsregistre generelt at gøre pengeinstitutter mere attraktive, hvorved der også skabes bedre grundlag for, at pengeinstitutterne selv kan opnå lån.

I forhold til kunderne, hvis lån sælges via refinansieringsregisteret, har det været en afgørende forudsætning, at de ikke stilles ringere end øvrige kunder. Salget af lånet fra pengeinstituttet til fx et formålsbestemt selskab eller et andet pengeinstitut skal således ske under forudsætning af, at kunden fortsat serviceres af pengeinstituttet efter gældende aftaler og lovgivning, samt at kunden oprettholder alle eksisterende rettigheder, fx til – med frigørende virkning – at erlægge afdrag på lånet til pengeinstituttet og til at foretage modregning.

Det er dog i forbindelse med det lovforberedende arbejde blevet påpeget, at der er en teoretisk risiko for, at pengeinstitutterne vil behandle kunder, hvis engagementer er solgt via et refinansieringsregister, anderledes end øvrige kunder. Ikke fordi de vil have ændrede kontraktmæssige vilkår, men som følge af, at pengeinstituttet kan have færre incitamenter til at lave fx en restrukturering af kriserammede kunders gæld, ud over hvad de er forpligtet til kontraktmæssig eller som følge af pengeinstituttets normale procedurer.

Imod dette taler, at pengeinstituttet vil være interesseret i at opretholde et kundeforhold til kunderne, da det ofte kun vil være dele af en kundes engagement, der er solgt. Derudover vil investorerne i forbindelse med en sekuritisering kontraktmæssigt sikre sig, at pengeinstitutterne ikke behandler de sekuritiserede kunder anderledes end øvrige lån, da dette ofte vil være en forudsætning for afkastet på de købte værdipapirer.

Oprettelsen af et refinansieringsregister vil kræve anmeldelse til Finanstilsynet, og der vil blive stillet en række krav til institutter, der ønsker at oprette et refinansieringsregister, fx i forhold til tilstrækkelige ressourcer til opretholdelse af registeret m.v. Der henvises nærmere herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 42 (§ 152 i lov om finansiell virksomhed).

Aktiverne, der kan indføres i registeret, er afgrænset til pengeinstitutters lån og kreditter til erhvervsvirksomheder eller ydet til brug for erhvervsmæssig virksomhed, således at lån ydet uden forbindelse til erhvervsmæssig virksomhed ikke kan anvendes. Med erhvervsvirksomhed inkluderes alle typer af erhvervsvirksomhed, herunder også mindre enkeltmandsvirksomheder. Baggrunden for at inkludere også de mindre virksomheders lån og kreditter er, at særligt disse i de senere år har oplevet vanskeligheder med at få adgang til finansiering i pengeinstitutter.

Lån og kreditter omfatter pengeinstitutters kreditgivning og inkluderer bl.a. udlån, kassekreditter, leasingaftaler og lån ydet i forbindelse med kredittøb, forudsat at der er tale om et lån ydet til erhvervsmæssig virksomhed. Aktiver, der kan indføres i et refinansieringsregister, omfatter også kassekreditter. Det forventes, at en ikke ubetydelig del af de lån og kreditter, der vil indgå i refinansieringsregisteret, er kassekreditter, da denne finansieringsform er den foretrukne for mange små og mellemstore virksomheder.

I forhold til kassekreditter får den berettigede enhed ret til de fremtidige indbetalinger af renter og afdrag på lån indført i registeret. Kassekreditter indeholder for pengeinstitutter både rettigheder i form af krav på tilbagebetaling af det på kassekreditten trukne beløb og forpligtelser i form af kundens ret til at foretage yderligere træk på kassekreditten. For kassekreditter vil pengeinstituttet kunne sælge den til ethvert tid udnyttede del af kassekreditten. Den berettigede enhed får dermed ret til de fremtidige indbetalinger af renter samt afdrag på den overtagne del af kreditten. Det kan aftales, at den berettigede enhed løbende køber yderligere træk på kassekreditten samtidig med, at trækket foretages.

I forhold til sikkerheder for lån kan der være tilfælde, hvor sikkerheder er stillet både i forhold til et lån eller kredit, som indgår i refinansieringsregisteret, og i forhold til et lån, kredit eller anden forpligtelse, som ikke indgår i refinansieringsregisteret. I tilfælde af, at der ikke er aftalt en prioritetsstilling med kunden, kan der aftales en indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Denne prioritetsstilling skal anføres i registeret.

I tilfælde af at et pengeinstitut f.eks. går konkurs eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, træffer Finanstilsynet beslutning om, at aktiverne i refinansieringsregisteret tages under administration. I den forbindelse vil Finanstilsynet tillige udnævne en administrator for registeret til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå administrationen af aktiverne.

I tilfælde af at pengeinstituttet går konkurs, mister sin pengeinstituttilladelse, mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister eller hvis Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et pengeinstitut, kan der desuden i aftale-grundlaget for refinansieringstransaktionen være aftalt en sekundær administrator af aktiverne i form af et andet pengeinstitut. I tilfælde af overdragelse til en sekundær administrator vil der afhængigt af det aftalte skulle foretages sikringsakter i forhold til det nye administrerende pengeinstitut eller den berettigede enhed. I tilfælde af, at der ikke fremgår en sekundær administrator i aftalegrundlaget, kan administrationen af refinansieringsregisteret i tilfælde af pengeinstituttets konkurs eller hvis pengeinstituttet indgår i en afvikling i regi af Finansiell Stabilitet A/S, overtages af Finansiell Stabilitet A/S, der efter retningslinjerne i § 152 v vil administrere lånene på vegne af den berettigede enhed.

2.1.2 Overdragelsesforbuddet i relation til lån og kreditter med tilhørende sikkerheder i form af virksomhedspant eller fordringspant tinglyst som skadesløsbrev

2.1.2.1 Gældende ret

2.1.2.1.1 Virksomheds- og fordringspant

Muligheden for at stille pant i form af såkaldt virksomhedspant, henholdsvis fordringspant, blev indført i dansk ret ved lov nr. 560 af 24. juni 2005 om ændring af tinglysningsloven, konkursloven og andre love (Virksomhedspant), hvor §§ 47c-47 f blev indsat i tinglysningslovens kapitel 7 om tinglysning i personbogen.

Loven blev udarbejdet på grundlag af betænkning nr. 1459/2005 om virksomhedspant.

Virksomhedspant indebærer, at indehaveren af en erhvervsvirksomhed samlet underpantsetter, hvad virksomheden ejer og fremtidig erhverver af bestemte aktiver omfattet af de kategorier, som udtømmende opregnes i tinglysningslovens § 47 c, stk. 3 (bl.a. fordringer, varelager, driftsmateriel mv.), uden at de enkelte aktiver nærmere identificeres i pantebrevet, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 1, 1. pkt.

Virksomhedspant skal tinglyses i personbogen (sikringsakten) for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 2.

Virksomhedspantsætning kunne oprindeligt alene foretages ved brug af et skadesløsbrev. Endvidere fastsætter tinglysningsloven udtrykkeligt, at der ikke kan ske overdragelse af skadesløsbreve vedrørende virksomhedspant, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 2. Ved lov nr. 519 af 28. maj 2013 er ordningen vedrørende virksomhedspant dog udvidet, således at virksomhedspant også kan etableres ved brug af ejerpantebreve, jf. nærmere herom nedenfor pkt. 2.1.2.1.2.

Fordringspant indebærer, at indehaveren af en erhvervsvirksomhed kan underpantsette virksomhedens udestående og fremtidige simple fordringer hidrørende fra salg af varer og tjenesteydelser, jf. § 47 d. Sikringsakten er tinglysning i personbogen og ikke denunciation, som ellers er sikringsakten ved (enkeltvis) pantsætning af simple fordringer, jf. gældsbrevslovens § 31. Fordringspant skal tilsvarende foretages ved anvendelse af skadesløsbrev, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 1. Også i forhold til fordringspant gælder der et forbud mod overdragelse, jf. tinglysningslovens § 47 d, stk. 2.

I forhold til overdragelsesforbuddet i tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., fremgår det af forarbejderne til lov nr. 560 af 24. juni 2005, at overdragelse af et skadesløsbrev i almindelighed anses for at være udtryk for, at der stiftes en ny panteret, der skal sikres efter de nærmere regler herom. Det anføres videre, at der af klarhedshensyn blev fastsat en udtrykkelig bestemmelse om, at skadesløsbreve omfattet af bestemmelsen ikke kan overdrages. Det fremgår endvidere, at reglen hindrer både overdragelse til sikkerhed (frempantsætning) og overdragelse til eje. Det forhold, at der i almindelighed, når et skadesløsbrev overdrages, er tale om et nyt pantsætningsforhold indebærer, at parterne, dvs. den nye pantthaver og pantsætter, skal foranledige et nyt skadesløsbrev tinglyst, og at pantsætningen først opnår beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning fra det tidspunkt, hvor det nye skadesløsbrev anmeldes til tinglysning. Det nye skadesløsbrev vil dog kunne besætte det aflyste skadesløsbrevs plads i prioritetsrækkefølgen efter reglerne om ombytning af pantebreve i løsøre, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s.45 f. Tilsvarende er anført i forarbejderne vedrørende det enslydende overdragelsesforbud i relation til skadesløsbreve, der etablerer fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d, stk. 2, 2. pkt.

2.1.2.1.2 *Anvendelse af skadesløsbreve og ejerpantebreve*

For så vidt angår kravet om, at virksomhedspant og fordringspant oprindeligt alene kunne etableres ved skadesløsbrev, henvises der til betænkning 1495/2005 om virksomhedspant, s. 204 ff. Som det fremgår heraf, var sigtet særligt at sikre en så høj grad af gennemsigtighed som muligt om panthaverens og pantsætterens identitet og dermed begrænse risikoen for misbrug.

Skadesløsbreve er kendetegnet ved at sikre et underliggende skyldforhold mellem pantsætter og panthaver, dvs. et skyldforhold som – i modsætning til hvad der gør sig gældende i relation til sædvanlige pantebreve – er uafhængig af skadesløsbrevet. Skadesløsbrevet vil således angive et beløb, idet den underliggende fordring vil kunne variere inden for denne ramme. Skadesløsbrevet kan dog også tjene som sikkerhed for, hvad pantsætter til enhver tid måtte blive skyldig.

Da det underliggende skyldforhold ikke er afspejlet i skadesløsbrevet, udgør skadesløsbreve ikke gældsbreve, herunder omsætningsgældsbreve, ligesom skadesløsbreve ikke kan danne grundlag for umiddelbare udlæg med henblik på at realisere pantet, da dette forudsætter, at størrelse og forfaldstid for gælden i henhold til den underliggende fordring forinden er fastslået.

Ligesom det gør sig gældende i relation til ejerpantebreve, som også anvendes til at give sikkerhed for en underliggende fordring, der ikke fremgår af selve pantebrevet, kan den underliggende fordring overdrages med dertilhørende sikkerhed i form af skadesløsbrev. Der er i givet fald tale om et kreditorskifte, der ikke kræver skyldnerens samtykke, og en allerede foretagen tinglysning af skadesløsbrevet vil også beskytte erhververen af fordringen med tilhørende sikkerhed (skadesløsbrevet) mod skyldnerens kreditorer, hvorfor det ikke er nødvendigt at foretage fornyet tinglysning. Såfremt den underliggende fordring med dertilhørende sikkerhed i form af skadesløsbrev videreoverdrages til eje eller pant, er erhververen alene beskyttet mod overdragerens kreditorer, såfremt skyldneren får underretning om overdragelsen, jf. gældslovens § 31.

Særskilt overdragelse af skadesløsbrevet uden samtidig overdragelse af den underliggende fordring er derimod ikke mulig, da skadesløsbrevet forudsætter en underliggende fordring, dvs. ifølge sit indhold går ud på at sikre gæld til den angivne panthaver. Isoleret overdragelse af skadesløsbrev til en anden panthaver udgør derfor ikke et kreditorskifte, men en ny pantsætning, som kræver tinglysning.

Af samme grund kan skadesløsbrevet – i modsætning til ejerpantebreve – heller ikke genbenyttes til at sikre et nyt skyldforhold til en anden kreditor, efter at det oprindelige skyldforhold til den oprindelige kreditor er afviklet, medmindre skadesløsbrevet afgiftsberigtiges på ny og forsynes med en ændringspåtegning om den nye skyldforhold, som tinglyses. I sidstnævnte tilfælde vil der således ikke være tale om en transport, men reelt etablering af en ny sikkerhedsret, der indholdsmæssigt svarer til det tidligere skadesløsbrev.

Ved lov nr. 519 af 28. maj 2013 om ændring af lov om retsafgifter, tinglysningsafgiftsloven og lov om tinglysning er reglerne om virksomhedspant udvidet, således at virksomhedspant med virkning fra den 1. juli 2013 også kan stiftes ved ejerpantebrev.

Det fremgår af bemærkningerne til denne lov, at gennemførelsen af digital tinglysning betyder, at en af de væsentligste begrundelser for ikke at tillade ejerpantebreve i forbindelse med virksomhedspant ikke længere foreligger. Reglerne om digital tinglysning, jf. lov nr. 539 af 8. juni 2006 om ændring af lov om tinglysning og forskellige andre love (Digital tinglysning) har således medført, at

underpantsætning og sekundær underpantsætning af ejerpantebreve skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod godtroende aftaleerhververe og mod retsforfølgning.

Endvidere fremhæves det i de nævnte forarbejder, at muligheden for at stifte virksomhedspant ved anvendelse af ejerpantebreve indebærer, at et ejerpantebrev, som kun er delvist udnyttet ved underpantsætning til en primær pantgiver, vil kunne udnyttes sekundært ved aftale mellem den primære pantgiver og pantsætter om en udvidelse af det underliggende skyldforhold og pantesikkerheden i ejerpantebrevet, ligesom ejerpantebrevet vil kunne udnyttes sekundært ved stiftelse af en sekundær underpantret i virksomhedspantet.

2.1.2.2 Baggrunden for forslaget

For en nærmere redegørelse for baggrunden for indførelsen af muligheden for sekuritisering henvises der til pkt. 2.1.1.2 i de almindelige bemærkninger (§ 152 k i lov om finansiel virksomhed). Heraf fremgår bl.a., at lån og kreditter med tilhørende sikkerheder kan overdrages fra et pengeinstitut til en tredjemand (berettiget enhed) i forbindelse med såkaldte refinansieringstransaktioner. En sådan overdragelse skal indføres i et såkaldt refinansieringsregister. Tredjemanden vil i sådanne tilfælde opnå beskyttelse mod pengeinstitutts kreditorer ved indførelse af aktivet og eventuelt tilhørende sikkerhed i refinansieringsregisteret, hvorimod sædvanlige sikringsakter – herunder navnlig meddelelse (denuntiation) efter gældslovens § 31 til de låntagere, hvis lån overdrages, samt tinglysning af tredjemandens ret til tilknyttede sikkerhedsrettigheder – ikke er påkrævet i forhold til pengeinstitutts kreditorer. Indførelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret vil derimod ikke udgøre en sikringsakt i forhold til godtroende aftaleerhververe, der således vil kunne støtte ret på en aftale, som pengeinstituttet (uberettiget) har indgået med den pågældende om overdragelse eller pantsætning af et aktiv, som er indført i refinansieringsregisteret, dvs. overdraget til en tredjemand.

2.1.2.3 Forslagets indhold

2.1.2.3.1 Indførelse af muligheden for at oprette refinansieringsregistre

Forbuddet i tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., er formuleret generelt, og indførelsen af muligheden for at oprette af refinansieringsregistre i Danmark har derfor givet anledning til at overveje ordlyden af ovennævnte bestemmelser nærmere.

Ordningen med refinansieringsregistre, hvorved pengeinstitutterne gives mulighed for at foretage sekuritisering, dvs. overdragelse af lån og kreditter med tilhørende sikkerheder indført i registeret til en tredjemand, vil efter den gældende ordlyd af tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., således kunne give anledning til tvivl i forhold til rækkevidden af overdragelsesforbuddet i relation til lån og kreditter med tilhørende sikkerheder i form af virksomhedspant eller fordringspant tinglyst som skadesløsbrev.

Uanset, at det med virkning fra 1. juli 2013 bliver muligt at etablere virksomhedspant ved brug af ejerpantebreve, som i modsætning til skadesløsbreve kan videreoverdrages ved underpantsætning, vil der for fordringspant og eksisterende virksomhedspant – som ikke omdannes ved brug af ejerpantebrev – kunne opstå tvivl om, hvorvidt denne type aktiver kan overdrages og indføres i refinansieringsregistre. Det kan føre til, at lån med denne type sikkerhed ikke vil indgå som en del af de aktiver, der danner grundlag for sekuritisering, og som skal kunne være med til at finansiere pengeinstitutters lån til bl.a. erhvervsvirksomheder.

2.1.2.3.2 Tinglysningslovens overdragelsesforbud for skadesløsbreve

Indsættelse af § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., i tinglysningsloven i forbindelse med indførelsen af virksomhedspant og fordringspant, jf. lov nr. 560 af 24. juni havde ikke til hensigt at indføre et overdragelsesforbud for skadesløsbreve i videre omfang, end hvad der i øvrigt gør sig gældende for skadesløsbreve. Som anført ovenfor fremgår det således af forarbejderne, at bestemmelserne blev foreslået af ”klarhedshensyn”.

Såvel bemærkningerne til loven som udvalgets bemærkninger om overdragelse af skadesløsbreve relaterer sig i den forbindelse til problemstillingen vedrørende isoleret overdragelse af skadesløsbreve, der etablerer virksomhedspant eller fordringspant, dvs. uden samtidig overdragelse af den underliggende fordring. Justitsministeriet bemærker hertil, at ordningerne for virksomhedspant og fordringspant navnlig forudsattes anvendt over for pengeinstitutter som sikkerhed for pantsætterens mellemværende med pengeinstituttet. I sådanne situationer vil ”overdragelse” af pantet, således navnlig kunne komme på tale i forbindelse med bankskifte, hvor et eksisterende mellemværende med et pengeinstitut afvikles. I sådanne tilfælde er der ikke tale om, at pengeinstituttets fordring og medfølgende sikkerhed i form af virksomhedspant eller fordringspant overdrages, men om at der etableres en ny fordring med ny tilhørende panteret.

2.1.2.3.3 Præcisering af overdragelsesforbud for skadesløsbreve

I lyset af ovenstående foreslår Justitsministeriet, at ordlyden af overdragelsesforbuddet i tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., ændres, således at det tydeligt fremgår, at forbuddet mod overdragelse af skadesløsbreve, der etablerer virksomhedspant og fordringspant – i overensstemmelse med, hvad der i øvrigt gør sig gældende i forhold til skadesløsbreve – alene gør sig gældende i forhold til særskilt overdragelse af sådanne. En præcisering heraf i lovteksten vil samtidig indebære, at det af loven vil følge, at overdragelse af skadesløsbrevet sammen med den underliggende fordring – hvilket er det der sker, når der foretages sekuritisering – kan ske.

Skadesløsbreve, der etablerer virksomhedspant eller fordringspant, vil således kunne overdrages sammen med de sikrede lån i forbindelse med refinansieringstransaktioner, hvor lån og sikkerheder indføres i refinansieringsregistre. Som det fremgår ovenfor, jf. pkt. 2.1.2.3, opnår erhververen (en berettiget enhed) i givet fald beskyttelse i forhold til overdragerens (pengeinstituttets) kreditorer fra tidspunktet for indførsel af lånet og skadesløsbrevet i refinansieringsregisteret. Derimod vil godtroende aftaleerhververe, der kunne støtte ret på en aftale som pengeinstituttet (uberettiget) har indgået med den pågældende om overdragelse eller pantsætning af et aktiv, som er indført i refinansieringsregisteret.

2.2 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse og andre kollektive gældsforhold

2.2.1 Gældende ret

Der eksisterer ikke i dag særlige regler for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med udstedelse af erhvervsobligationer.

Efter de gældende aftaleretlige regler er det muligt at etablere et fuldmagtforhold og dermed udpege en fuldmægtig i forbindelse med en obligationsudstedelse. Der har imidlertid i praksis været peget på, at rækkevidden af fuldmagten kan give anledning til tvivl, og det er ikke i retspraksis afklaret, hvorvidt en fuldmægtig har den nødvendige fuldmagt til f.eks. at sagsøge udsteder på vegne af obligationsejerne, hvis obligationerne er blevet overdraget til nye obligationsejere siden udstedelsen. Idet en fuldmægtig ikke nødvendigvis selv har et krav mod udstederen eller fuldmagter fra nye ob-

ligationsejere, kan der være risiko for, at fuldmægtigen ikke vurderes at have søgsmålskompetence. Endvidere er det ikke afklaret i retspraksis, om obligationsejere ved anvendelse af en fuldmægtig derved har kunnet fraskrive sig rettigheder, der er overdraget til denne. F.eks. om det kan aftales, at obligationsejerne ikke selv vil kunne anlægge søgsmål, men at søgsmål skal foretages via repræsentanten (såkaldte ”no-action clauses”), hvilket bl.a. kan være i udstederens interesse.

Efter gældende ret medfører fuldmagtsgivers konkurs endvidere visse begrænsninger af fuldmagten, herunder vil fuldmægtigen typisk ikke kunne disponere over bomassen – som vil omfatte obligationer ejet af fallenten – efter konkursens indtræden, jf. bl.a. aftaleloven §§ 23 og 24.

I visse internationale kollektive gældsforhold, herunder i tilfælde af obligationsudstedelse, er det sædvanligt, at en af långiverne, arrangøren eller et datterselskab til en af disse agerer som repræsentant (ofte benævnt fuldmægtig eller security agent) for de øvrige långivere, og at sikkerhed stilles over for repræsentanten. Anvendelsen af repræsentanter til at holde pant på vegne af en flerhed af kreditorer, herunder både i forbindelse med obligationsudstedelser og i andre kollektive gældsforhold, har givet anledning til usikkerhed – særligt i de tilfælde, hvor udenlandske investorer er involveret – i forhold til rækkevidden af den fuldmagt, der ligger til grund for repræsentantens virke.

2.2.2 Baggrunden for forslaget

Det foreslås, at der fastsættes regler for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser og andre kollektive gældsforhold i Danmark.

Forslaget fremsættes bl.a. på baggrund af anbefalingerne fra Udvalg om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder, som aflagde rapport til erhvervs- og vækstministeren i november 2012. Udvalget vurderede, at muligheden for at anvende repræsentanter, som det bl.a. kendes fra Norge og de angelsaksiske lande, vil kunne bidrage til at udvikle markedet for erhvervsobligationer udstedt af enkeltvirksomheder i Danmark.

I Norge har man et langt større og mere velfungerende marked for erhvervsobligationer end i Danmark. Mange både norske og udenlandske, herunder danske, virksomheder henter finansiering gennem egne obligationsudstedelser i dette marked. Opbygningen af markedet kan bl.a. tilskrives, at der er etableret et repræsentant-system, der medvirker til at lette udstedelsesprocessen, og hvor repræsentanten træder ind som repræsentant for ejerne f.eks. i tilfælde af, at udsteder misligholder lånet.

Udviklingen af et dansk marked for erhvervsobligationer kan betyde, at flere danske virksomheder vil benytte sig af erhvervsobligationer som finansieringskilde frem for at tage lån i et pengeinstitut. Dermed vil institutterne få slanket deres balancer. Det kan modvirke effekten af højere kapitalkrav mv. og medvirke til, at pengeinstitutterne får større kapacitet til udlån til bl.a. mindre virksomheder.

Udviklingen af et dansk marked for erhvervsobligationer udstedt af enkeltvirksomheder kan således være til gavn for adgangen til finansiering for virksomheder i alle størrelser.

2.2.3 Forslagets indhold

2.2.3.1 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse

Forslaget om repræsentanter indeholder regulering af mulighederne for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med udstedelse af obligationer. Da forslaget primært tager sigte på obligationsud-

stedelse foretaget i medfør af reglerne herom i værdipapirhandelsloven foreslås bestemmelserne om repræsentanter indføjet som et selvstændigt kapitel i værdipapirhandelsloven, hvor rammerne for markeder og handel med værdipapirer i øvrigt hovedsagligt reguleres.

Anvendelsesområdet

Det foreslås at fastsætte særlige regler vedrørende obligationsejeres mulighed for at lade sig repræsentere af en repræsentant uden, at der skal gives konkret fuldmagt fra alle obligationsejere. Det betyder bl.a., at obligationsejernes interesser samlet set vil kunne varetages bedre, f.eks. under en konkurs eller en rekonstruktion, idet obligationsejerne i dag i praksis ofte må overlade alle forhandlinger til de øvrige kreditorer som f.eks. pengeinstitutter grundet obligationsejernes spredte ejerforhold. Samtidig er anvendelsen af repræsentanter en etableret praksis i andre lande i forbindelse med sekuritisering, dvs. udstedelse af værdipapirer – via et formålsbestemt selskab – med sikkerhed i puljer af lån og kreditter. Det vil være muligt at anvende flere repræsentanter i forbindelse med en obligationsudstedelse, f.eks. en i forhold til pantsætning og en anden i forhold til øvrige opgaver, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1.

Anvendelse af repræsentanter sikrer, at udsteder kun skal henvende sig ét sted, hvis der f.eks. er behov for at genforhandle elementer i aftalegrundlaget for obligationen. Dermed undgås det, at udsteder skal samle alle obligationsejere, hvilket kan vise sig ikke at være muligt eller forbundet med væsentlige vanskeligheder, idet der ikke foretages en registrering af, hvem der ejer obligationerne. Derudover bliver det præciseret, at det med virkning for alle obligationsejere kan fastsættes i obligationsvilkårene, at en enkelt obligationsejer ikke selvstændigt kan udøve beføjelser, f.eks. ikke alene kan indgive konkursbegæring mod udstederen, hvis flertallet af obligationsejerne repræsenteret ved repræsentanten er imod dette, jf. forslaget til § 4 d, stk. 5.

Det foreslås derfor at give obligationsejere mulighed for at tillægge repræsentanter beføjelser til at repræsentere alle ejere af obligationer i en given udstedelse i forbindelse med f.eks. forhandlinger om rekonstruktion eller konkurs. Ved udstedelse af en obligation skal det fremgå af vilkår for obligationerne eller i tilknyttede aftaler, om og i så fald hvem, der er repræsentanter på udstedelsen, samt hvilke rettigheder der overlades til repræsentanten(erne). Det kan f.eks. være aftalt, at repræsentanten kan anlægge søgsmål på vegne af indehaverne af obligationerne i sager, som vedrører obligationerne og tilknyttede aftaler. Repræsentanten skal derefter kunne forvalte disse rettigheder, f.eks. anlægge søgsmål ved domstolene, uden at indhente skriftligt samtykke fra obligationsejerne.

Det foreslås, at loven finder anvendelse på obligationsudstedelser, hvor repræsentanten har indsendt meddelelse om registrering til Finanstilsynet, samt hvor udstedelsen har en tilknytning til Danmark i form af, at mindst et af de følgende krav er opfyldt; 1) udstedelsen markedsføres eller påtænkes markedsført i Danmark, 2) udsteder er et selskab med registreret hjemsted i Danmark, eller 3) udstedelsen i øvrigt har en nær tilknytning til Danmark. Med registreringskravet skabes der gennemsigtighed, således at investorer altid vil kunne finde repræsentanter tilknyttet deres obligationer på Finanstilsynets hjemmeside. Samtidig giver registreringskravet også udstedere muligheder for at kunne fravælge at være omfattet af lovens ordning. Dermed bliver ordningen en mulighed, som parterne kan benytte sig af, og ikke en pligtmæssig ordning, der pålægger unødige byrder for udstedere, der mener at kunne sikre sig bedre ved at stå uden for lovens ordning. I forhold til tilknytningskravene er de indsat for at sikre, at loven alene finder anvendelse på obligationsudstedelser med en vis tilknytning til Danmark.

Det foreslås endvidere at afgrænse repræsentanter til at være kapitalselskaber eller tilsvarende udenlandske selskaber. Enkeltpersoner kan således ikke varetage rollen som repræsentant. Kapitalselskaber er selvstændige juridiske enheder. Kapitalejerne hæfter ikke personligt for selskabets gæld, men til gengæld stilles der krav om en vis egenkapital for opstart af selskabet. Baggrunden for afgrænsningen er at signalere, at repræsentanter skal have en vis grad af organisation og kapital for at kunne håndtere hvervet.

Det er derudover et krav for registrering som repræsentant, at repræsentanten har hjemsted i Danmark eller et land, hvor der eksisterer eller er potentiale for betydende samhandel med Danmark på det finansielle område. Det vurderes konkret at være lande inden for Den Europæiske Union, lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan eller USA. Det bemærkes, at Den Europæiske Union bl.a. har indgået aftale på det finansielle område med EØS-landene. Udover de oplyste lande foreslås det, at erhvervs- og vækstministeren får hjemmel til at udvide landekredsen i takt med, at samhandelsmønstre udvikler sig.

Repræsentanten vil kunne udpeges af indehaverne af obligationerne eller af udstederen af obligationerne, idet der kan være behov for, at repræsentanten er udpeget inden, at obligationerne er solgt til investorerne. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis repræsentanten skal medvirke til forhandling af dokumentationen, der ligger til grund for obligationsudstedelsen, eller skal underskrive pantsætningsaftaler mv. inden eller samtidig med udstedelsen af obligationerne. Det er forventningen, at de fleste udpegninger vil blive foretaget af udstederen i forbindelse med udstedelsen.

Repræsentantens rolle

Med forslaget præciseres det, at en repræsentant også kan holde sikkerheder på vegne af obligationsejerne, hvilket letter udstedelse af obligationer med underliggende sikkerheder. Med loven skabes der klare og entydige regler om muligheden for, at repræsentanter kan holde pant på vegne af obligationsejerne. Det betyder bl.a., at en repræsentant kan stå som panthaver i tingbogen. At det er repræsentanten og ikke ejerne selv, der indføres som adkomsthaver i tinglysningssystemet, har den fordel, at der ikke er behov for tinglysning, hver gang en obligation skifter ejer.

Med reglerne om repræsentanter sikres det, at udpegningen af en repræsentant også er bindende for konkursboet i tilfælde af en obligationsejers konkurs, og repræsentanten har dermed kompetence til at agere, uanset om en obligationsejer går konkurs. Repræsentanten kan i den forbindelse agere på vegne af obligationsejerne i overensstemmelse med de almindelige konkursretlige regler.

Med forslaget fastlægges det endvidere, at der ved anvendelse af repræsentanter kan aftales en ”no action clause”, hvor obligationsejere frasiger sig en række rettigheder, der herefter alene er henlagt til repræsentanten. Obligationsejerne vil således i forbindelse med, at de køber en obligation med en tilknyttet repræsentant, fraskrive sig de rettigheder, der i vilkårene for obligationen eller tilknyttede aftaler alene er overladt til repræsentanten. I praksis vil en repræsentant ofte indkalde til et obligationsejermøde i forbindelse med vigtige beslutninger som f.eks. genforhandling af vilkårene for obligationen eller indgivelse af konkursbegæring mod udsteder. Det kan i den forbindelse være fastsat i vilkårene for obligationen eller tilknyttede aftaler, at et mindretal af obligationsejere vil være nødt til at acceptere flertallets beslutning, hvis de bliver nedstemt på et obligationsejermøde.

Forslaget indeholder krav om, at repræsentanten skal anmeldes hos Finanstilsynet, således at obligationsejere altid kan finde frem til en eventuel repræsentant på en obligationsudstedelse omfattet af

loven. Såfremt repræsentanten ikke er anmeldt, vil loven ikke finde anvendelse på repræsentanten, og repræsentantskabsforholdet vil således skulle vurderes på baggrund af fortolkning af de almindelige aftaleretlige regler, herunder fuldmagtsreglerne.

Som anført i indledningen er udgangspunktet, at repræsentanten udpeges i forbindelse med en udstedelse, og at vilkårene for repræsentantens virke fremgår af obligationsprospektet eller en hertil knyttet aftale.

Det er repræsentanten selv, der sammen med den part, der har udpeget repræsentanten, foretager anmeldelsen.

Vilkårene for repræsentanten

Som anført vil de nærmere vilkår for de opgaver, som tillægges repræsentanten, fremgå i vilkårene for obligationerne eller i hertil knyttede aftaler. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 4 d.

Udover at det af vilkårene mv. vil fremgå, hvilke beføjelser og forpligtigelser repræsentanten tillægges, vil det sædvanligvis også heri blive fastlagt, hvem der skal betale repræsentantens vederlag. En typisk aftalebaseret model for betaling er, at udsteder som udgangspunkt betaler repræsentantens vederlag, og i tilfælde af udsteders konkurs kan repræsentanten anvende provenu fra fuldbyrdelse af sikkerheder eller dividende på indehavernes krav til at dække sine omkostninger, før indehaverne af obligationerne får dækning. Det kan dog også være aftalt, at det er indehaverne af obligationerne, der skal betale repræsentantens vederlag. I de tilfælde, hvor det er udstederen, der betaler repræsentantens vederlag – og hvor der dermed kan være en risiko for, at repræsentanten står i et vist afhængighedsforhold til udstederen – er det af afgørende betydning, at der ikke kan opstå tvivl om, hvis interesser repræsentanten varetager. Derfor foreslås det fastsat, at det, uanset hvem der aflønner repræsentanten, er repræsentantens opgave at varetage obligationsejernes interesse.

Det er i forbindelse med det lovforberedende arbejde blevet drøftet, om der er behov for at stille særlige krav til repræsentanter. Ud over ovenstående krav om selskabsform, repræsentantens hjemsted og at repræsentanten skal varetage ejernes interesser, vurderes det, at aftaleparterne (udsteder og investorer) bedst selv kan vurdere og aftale, hvilke yderligere krav der skal indgå i den enkelte aftale. Investorerne forventes f.eks. at ville stille en række krav til repræsentantens forsikringer, likviditet og administrative kapacitet.

Med lovens § 4 e, stk. 2, foreslås det dog, at pant som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, medmindre andet fremgår af vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale. Bestemmelsen sikrer således at det deklaratoriske udgangspunkt, når repræsentantskabsordningen vælges, er, at repræsentanten – med mindre andet er aftalte – kan holde pant på vegne af obligationsejerne.

Det følger af lovens § 4 b, stk. 2, nr. 4, at der skal fremgå regler for udskiftning af repræsentanter i vilkårene eller tilknyttede aftaler, hvis denne lov skal finde anvendelse på en obligationsudstedelse. Det har været overvejet, om der er behov for at lovgive yderligere om udskiftning af repræsentanter i det tilfælde, at vilkårene eller tilknyttede aftaler indeholder uhensigtsmæssige udskiftningsregler. En lovgivning, hvor f.eks. en offentlig myndighed skal stå for en udskiftning af repræsentanten, skaber imidlertid en række vanskeligheder, f.eks. hvis det ikke er muligt at finde en alternativ repræsentant, når der skal træffes beslutning om repræsentantens aflønning samt spørgsmål om statens erstatningsansvar over for investorerne m.v.

Obligationsejeres mulighed for at sagsøge repræsentanten i henhold til de indgåede vilkår og aftaler samt i tilfælde af brud på de generelle krav stillet til repræsentanten i denne lov er ikke nærmere reguleret i forslaget, men følger de almindelige procesretlige og erstatningsretlige regler.

2.2.3.2 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med andre kollektive gældsforhold

Det præciseres i lovforslaget, at det også er muligt at stille pant overfor fuldmægtige og andre repræsentanter for långivere i andre kollektive gældsforhold. Dvs. at en repræsentant også vil kunne udpeges som panthaver på vegne af långiverne i kollektive gældsforhold som f.eks. syndikerede lån eller såkaldte Club lån.

Syndikerede lån er større lån til virksomheder med et stort antal långivere, hvor der i lighed med obligationer kan forekomme hyppige overdragelser mellem långiverne. Club lån har et mere begrænset antal långivere, typisk 2 til 9, hvor udskiftning i kredsen af långivere ikke forekommer nær så hyppigt.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der i denne type af kollektive gældsforhold gør sig de samme udfordringer gældende som i forhold til erhvervsobligationer i forhold til håndtering af sikringsakter ved udskiftning i långiverkredsen, se ovenfor under pkt. 3.1.1. I dag lader långiverne sig ofte repræsentere ved en såkaldt security agent, der holder pant på vegne af alle långivere. Med forslaget kommer det til eksplicit at fremgå af en lovbestemmelse, at sådanne agenter/fuldmægtige kan holde pant på vegne af flere, skiftende långivere.

Lovforslaget tilsigter ikke at gøre udtømmende op med muligheden for at anvende repræsentanter i relation til sikkerhedsstillelssituationer, hvor parterne ønsker, at pant stilles over for en repræsentant/en fuldmægtig el. lign. Med lovforslaget sikres der alene klarhed om, at der i kollektive gældsforhold kan anvendes en repræsentant/fuldmægtig, og at denne i så fald er tillagt en beføjelse til at holde pant på långivernes vegne.

I modsætning til anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse, hvor der stilles krav til obligationsudstedelsen tilknytning til Danmark, jf. 1, opstilles der ikke særlige krav til låneforholdets tilknytning til Danmark. Anvendelse af muligheden for at stille pant overfor en repræsentant vil imidlertid alene være relevant i de tilfælde, hvor de aktiver, der stilles sikkerhed med, kan registreres mv. i Danmark.

Det bemærkes endvidere, at der i forhold til repræsentanter, der anvendes i kollektive gældsforhold, ikke stilles særlige krav til repræsentanten, herunder krav om registrering.

2.3. Adgang til at andre end låntagerne i realkreditaktieselskabet kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet

2.3.1. Gældende ret

Ifølge § 216, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed er det låntagerne i realkreditaktieselskabet og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af realkreditaktieselskabet, der vælger hver et eller flere medlemmer af bestyrelsen til den fond eller forening, der ejer realkreditaktieselskabet.

Endvidere fremgår det af reglerne, at medlemmer valgt af låntagerne og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer tilsammen skal udgøre mere end halvdelen af bestyrelsen i fonden eller foreningen. Medlemmer valgt af indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer kan ikke udgøre mere end halvdelen af bestyrelsen i fonden eller foreningen.

2.3.2. Baggrunden for forslaget

Den nuværende bestemmelse i § 216, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed tilsigter, at såvel låntagere som obligationsejere i realkreditaktieselskabet er repræsenteret i bestyrelsen for de fonde og foreninger, som efter en omdannelse af et realkreditinstitut til et aktieselskab ejer aktierne i dette selskab. Bestemmelsen sikrer, at låntagerne og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer altid vil have bestemmende indflydelse i fonden eller foreningen, der ejer realkreditaktieselskabet. Bestemmelsen forhindrer samtidig, at repræsentanter for obligationsejerne udgør mere end halvdelen af bestyrelsen, men udelukker ikke, at repræsentanter for låntagerne udgør mere end halvdelen af bestyrelsen. Baggrunden herfor er, at dansk realkredit historisk har været domineret af kreditforeninger, hvor låntagerrepræsentanter har været dominerende i bestyrelsen.

Realkreditinstitutterne har over årene udviklet sig, og deres forretningsomfang og organisation har ændret sig i takt hermed. Dette indebærer, at realkreditinstituttet i dag kan være en del af en koncern, hvor realkreditvirksomheden er én blandt flere aktiviteter. Foreningen, der ejer realkreditaktieselskabet, kan dermed være moderselskab for flere finansielle virksomheder, der har kundegrupper, som kan sammenlignes med låntagerne i realkreditaktieselskabet.

Foreningen kan lade andre end låntagerne og obligationsejerne i realkreditaktieselskabet vælge medlemmer til foreningens bestyrelse, men som bestemmelsen er udformet i dag, kræves det, at mindst halvdelen af bestyrelsesmedlemmerne vælges af låntagerne og obligationsejerne i realkreditaktieselskabet.

Foreningen kan f.eks. have mulighed for at optage andre kundegrupper end låntagerne i realkreditaktieselskabet som medlemmer af foreningen.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at andre kundegrupper ligeledes kan få mulighed for at få indflydelse og rettigheder i foreningen på lige fod med låntagerne i realkreditaktieselskabet.

Fonde har ikke medlemmer på samme måde som foreninger, og det er derfor ikke umiddelbart muligt at gennemføre den samme ændring for fonde.

2.3.3. Forslagets indhold

Lov om finansiel virksomhed foreslås ændret således, at det fremover udover låntagerne i realkreditaktieselskabet også er medlemmerne af foreningen, der kan udøve indflydelse på foreningen og vælge medlemmer til dennes bestyrelse. Ændringen vil åbne mulighed for en udvidelse af medlemsdemokratiet til andre kundegrupper end låntagerne i realkreditaktieselskabet.

2.4. Krav til sammensætningen af bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab

2.4.1. Gældende ret

Der gælder i dag ikke nogen begrænsninger i muligheden for personsammenfald i bestyrelserne i de fonde og foreninger, der ejer et realkreditaktieselskab, i forhold til bestyrelsen i det realkreditaktieselskab, som fonden eller foreningen ejer direkte eller indirekte.

2.4.2. Baggrunden for forslaget

Med henblik på at undgå interessekonflikter mellem bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab, og bestyrelsen i realkreditaktieselskabet, foreslås der en ændring af kravene til sammensætningen af bestyrelsen i fonden eller foreningen med henblik på at sikre en øget uafhængighed i forhold til realkreditaktieselskabet.

Det er vigtigt, at bestyrelsen i fonden eller foreningen, der ejer et realkreditaktieselskab, er sammensat på en sådan måde, at den primært varetager fondens eller foreningens egen interesse, og ikke realkreditaktieselskabets interesser. I den forbindelse skal det også bemærkes, at de kompetencer, som kræves af en bestyrelse i en fond eller forening, ikke nødvendigvis er de samme som de kompetencer, der kræves medlem af bestyrelsen i et realkreditaktieselskab. De ny regler foreslås at gælde i relation til alle virksomheder i koncernen, hvori fonden/foreningen eller realkreditaktieselskabet indgår.

Forslaget svarer til de regler, der blev gennemført for sparekassefonde forrige år i lyset af den finansielle krise.

I visse tilfælde indebærer forslaget dog alene et krav om, at mindst et medlem af bestyrelsen i fonden eller foreningen ikke samtidig må være medlem af bestyrelsen for eller være ansat i realkreditaktieselskabet. Dette skyldes, at risikoen for interessekonflikter ved personsammenfald mellem bestyrelsen i fonden eller foreningen og det realkreditaktieselskab, som fonden eller foreningen ejer, er mindre så længe fonden eller foreningen ikke besidder andre aktiver end realkreditobligationer og kapitalinstrumenter, som udstedes af finansielle virksomheder i koncernen, der indgår i det pågældende selskabs egenkapital eller basiskapital.

Finanstilsynet vil skulle påse reglens overholdelse, ligesom revisionen som et led i den løbende revision må forventes at forholde sig hertil.

2.4.3. Forslagets indhold

Forslaget indebærer, at bestyrelsen for en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab, ikke kan udpeges eller udgøres af et flertal af personer, som på den ene eller anden måde er tilknyttet realkreditaktieselskabet eller andre datterselskaber eller associerede virksomheder. Endvidere indføres der forbud mod, at formanden for bestyrelsen i realkreditaktieselskabet samtidig er medlem af bestyrelsen i den fond eller forening, der ejer realkreditaktieselskabet. I visse tilfælde indføres der dog alene et krav om, at mindst et medlem af bestyrelsen i realkreditaktieselskabet ikke samtidig må være medlem af bestyrelsen i fonden eller foreningen eller ansat i realkreditaktieselskabet.

2.5. Indførelse af definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed

2.5.1. Gældende ret

Den gældende lov om finansiel virksomhed indeholder alene en generel definition af finansielle holdingvirksomheder, mens der ikke er særskilte definitioner af forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder. Det har betydet, at forsikringsholdingvirksomheder

og blandede forsikringsholdingvirksomheder, har skullet opfylde kapitalkrav, som var gældende for pengeinstitutter.

2.5.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med de to nye definitioner er at præcisere, i hvilket omfang disse holdingvirksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og reglerne i lov om finansiel virksomhed og hvorvidt disse skal være omfattet af andre kapitalkrav end pengeinstitutter.

Da Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (kaldet forsikringsgruppedirektivet) blev implementeret, blev der ikke sondret mellem finansielle holdingvirksomheder og visse koncerner med forsikringsselskaber. Med dette forslag justeres denne implementering, således at det præciseres, hvilke regler holdingvirksomheder med forsikringsselskaber er underlagt. Dette forslag vil indebære lettede byrder for forsikringsgrupperne.

2.5.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget vil der fremover være mulighed for at differentiere mellem finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder. Forskellen mellem forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder er primært, at førstnævnte har som hovedformål at eje dattervirksomheder, der hovedsageligt er forsikringsselskaber, mens sidstnævnte ikke har dette hovedformål. De blandede forsikringsholdingvirksomheder vil kun i begrænset omfang være underlagt reglerne i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsholdingvirksomheder skal, som det præciseres med de foreslåede ændringer af kapitel 12 i lov om finansiel virksomhed om ”Koncernregler, konsolidering m.v.” opfylde de sædvanlige krav til forsikringsselskabers kapital og individuelt solvensbehov.

Det gøres desuden klarere, at blandede forsikringsholdingvirksomheder ikke skal overholde de solvenskrav og krav om risikostyring, som fremgår af lov om finansiel virksomhed.

2.6. Opdatering og revision af reglerne om direktørers og andre ledende medarbejderes mulighed for at deltage i drift af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed, de er ansat i

2.6.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler, der begrænser direktører og andre ledende medarbejderes mulighed for at deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed, de er ansat i. Et væsentligt hensyn bag bestemmelsen er at undgå, at der opstår interessekonflikter mellem den finansielle virksomhed og den pågældende anden virksomhed. Bestemmelsen indeholder derfor som udgangspunkt et engagementsforbud mellem den finansielle virksomhed og den anden virksomhed. I loven nævnes en række virksomheder, både konkrete virksomheder som Danmarks Skibskredit A/S og LR kredit A/S samt virksomheder opremset efter branche, såsom clearingscentraler og værdipapirscentraler, hvor engagementsforbuddet ikke finder anvendelse, ligesom Finanstilsynet efter bestemmelsens stk. 9 i særlige tilfælde kan dispensere fra engagementsforbuddet.

2.6.2. Baggrunden for forslaget

En række af navnene i den gældende bestemmelse har skiftet navn eller er ophørt med at eksistere. Derudover har der vist sig et behov for at lade andre virksomheder omfatte af undtagelsen til engagementsforbuddet.

De gældende bemærkninger til bestemmelsen, hvorefter Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra engagementsforbuddet, har endvidere givet anledning til en del fortolkningstvivel vedrørende adgangen til dispensation.

2.6.3. Forslagets indhold

Der foreslås en ændring af lov om finansiel virksomhed, hvorved der foretages en opdatering af kredsen af virksomheder, for hvilke engagementsforbuddet i lov om finansiel virksomhed ikke finder anvendelse.

Derudover foreslås en ændring af bestemmelsen vedrørende Finanstilsynets adgang til at dispensere fra engagementsforbuddet, hvorved denne adgang tydeliggøres og udvides.

2.7. Udvidelse af anvendelsesområdet for § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelserne også omfatter finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder

2.7.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion i finansielle virksomheder. Dette omfatter en løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil mv. Der gælder imidlertid ikke tilsvarende krav til bestyrelsen i finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder for så vidt angår bestyrelsens overordnede og strategiske opgaver.

2.7.2. Baggrunden for forslaget

I lov om finansiel virksomhed gælder organisatoriske krav og det ledelsesmæssige ansvar herfor ikke på koncernniveau.

Imidlertid følger det af såvel den Europæiske Bankmyndigheds retningslinjer vedrørende intern ledelse og "Insurance Core Principles, Standards, Guidance and Assessment Methodology" udstedt af International Association of Insurance Supervisors (IAIS), at der bør gælde ~~tilsvarende~~ sådanne regler på koncernniveau for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingsvirksomheder.

2.7.3. Forslagets indhold

For at imødekomme de internationale krav foreslås det at udvide bestemmelserne om bestyrelsens opgaver i § 70 og kravene til virksomhedens indretning i § 71 i lov om finansiel virksomhed til også at omfatte finansielle holdingvirksomheder. Forslagets § 1, nr. 7 indfører samtidig en ny definition af forsikringsholdingvirksomhed, der ikke indeholdes i definitionen af finansielle holdingvirksomheder i lovens § 5, stk. 1, nr. 10. Denne type holdingvirksomhed vil også skulle være omfattet af bestemmelserne.

2.8. Risikoafdækning i betalingssystemer

2.8.1. Gældende ret

Med vedtagelsen af lov om værdipapirhandel m.v. i 1995 indførtes i lovens § 55, stk. 1, en adgang til at etablere den såkaldte sikkerhedsret for Danmarks Nationalbank, clearingcentraler og deltagere i sådanne centraler i forbindelse med afvikling af værdipapirhandler. Sikkerhedsretten er en metode, hvorefter der kan etableres sikkerhed for kortvarige lån. Den gør det muligt for en låntager at stille sikkerhed i værdien af sine værdipapirer på et depot i en værdipapircentral for et lån, hvis størrelse ikke er kendt på tidspunktet for sikkerhedsreftaaltens indgåelse og uden at binde bestemte værdipapirer i depotet.

Professionelle deltagere, der i afviklingssystemerne hos VP Securities A/S har status som fondshandlere, og som sådan er berettigede til at anmelde køb og salg af værdipapirer på egne og kunders depoter, kan lade sikkerhedsretten omfatte deres værdipapirdepoter, hvorfra de fordeler købte og solgte værdipapirer, inden der bliver etableret ejendomsret til fordel for kunderne eller straks efter, at kunderne har afstået deres ejendomsret. Når værdipapirer på en fondshandlers fordelingsdepot ikke er blevet individualiseret ved registrering af rettigheder til fordel for en bestemt køber eller sælger, jf. § 66 i lov om værdipapirhandel m.v., har lovens § 55 således åbnet mulighed for, at en fondshandler kan anvende sikkerhedsretten også for værdipapirer, der skal anvendes til opfyldelse af handler indgået på kunders vegne, herunder handler i kommission.

Formålet med etableringen af sikkerhedsretten var at tilvejebringe et bedre grundlag for, at professionelle markedsdeltagere kunne stille sikkerhed for afviklingskreditter givet i forbindelse med afvikling af værdipapirhandler. Siden er anvendelsesområdet for den såkaldte sikkerhedsret blevet udvidet til også at omfatte afvikling i registrerede betalingssystemer og i betalingssystemer drevet af Danmarks Nationalbank samt i det globale valutaafviklingssystem CLS, der er et internationalt system til afvikling af valutahandler mellem banker og andre valutahandlere over hele verden.

Adgangen til at anvende sikkerhedsretten i forbindelse med værdipapirclearingvirksomhed og betalingssystemer drevet af Danmarks Nationalbank er fastsat i lovens § 55, stk. 3. For at føre kontrol med, at sikkerhedsretten ikke blev anvendt til andre formål end afvikling, har Nationalbanken traditionelt overført beløb fra deltagernes hovedkonti til særlige afviklingskonti for at sikre, at sikkerhedsretten alene blev anvendt til afvikling.

2.8.2. Baggrunden for forslaget

Efter anbefaling fra arbejdsgruppen om nationale betalingsoverførsler nedsat i henhold til kommissorium fra Økonomi- og Erhvervsministeren i maj 2009 skal den danske betalingsinfrastruktur moderniseres frem til udgangen af 2014. Formålet er at sikre, at almindelige detailbetalinger og store betalinger foretaget af forbrugere og erhvervsdrivende kan afvikles væsentligt hurtigere end i dag.

Moderniseringen har påvist et behov for at smidiggøre den nuværende afviklingsmodel, således at flere betalinger kan gennemføres direkte på deltagernes foliokonto, dvs. de forrentede anfordringskonti, som de penge – og realkreditinstitutter (de såkaldte pengepolitiske modparter) har adgang til at have i Danmarks Nationalbank, uden samtidig at begrænse deltagernes mulighed for at stille sikkerhed over for Nationalbanken ved brug af sikkerhedsretten. Ligeledes forventes den kommende

tilslutning til den fælleseuropæiske platform for værdipapirafvikling, Target2Securities, at skabe behov for en mere fleksibel afviklingsmodel.

Dermed er der opstået et behov for at sikre, at sikkerhedsretten kan anvendes til sikkerhed for al intradag-kredit, som Danmarks Nationalbank stiller til rådighed for deltagere med hovedkonto i Nationalbanken og ikke kun intradag-kredit, der er stillet til rådighed for afvikling over særlige afviklingskonti.

2.8.3. Forslagets indhold

Formålet med den foreslåede ændring af lov om værdipapirhandel m.v. er at sikre, at sikkerhedsretten kan anvendes til sikkerhed for al intradag-kredit, som Danmarks Nationalbank stiller til rådighed for deltagere med hovedkonti i Nationalbanken og ikke kun intradag-kredit, der er stillet til rådighed for afvikling over særlige afviklingskonti.

Med den foreslåede ændring af anvendelsen af sikkerhedsretten til sikkerhedsstillelse i forbindelse med afvikling og Nationalbankens ydelse af intradag-kredit vil anvendelsen af sikkerhedsretten i praksis blive brugt til afviklingsformål eller øvrige betalingsformidlingsmæssige formål eksempelvis sikkerhedsstillelse.

2.9. Beskyttelse af aktiver overført til sikkerhed for et clearingmedlems kundes positioner mod retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer

2.9.1. Gældende ret

Centrale modparter (CCP'er) etableret i EU med tilknytning til de finansielle markeder er reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen). En central modpart betegner en virksomhed, der intervenserer i en handel mellem to parter vedrørende et finansielt instrument ved at indtræde som køber for sælger og sælger for køber. Ved at indtræde i handlerne kan den centrale modpart reducere den indbyrdes risiko mellem handlens oprindelige parter.

I dag er der centrale modparter tilknyttet flere større finansielle markeder herunder aktiemarkedet og derivatmarkedet. Med EMIR-forordningens artikel 4, stk. 1, pålægges alle finansielle virksomheder og visse ikke-finansielle virksomheder at klare alle tilstrækkeligt standardiserede OTC-derivathandler (såkaldte "over the counter"-derivater) via en central modpart.

En virksomhed kan etablere adgang til clearing via en central modpart enten som clearingmedlem hos den centrale modpart eller som kunde til et clearingmedlem hos en central modpart.

I EMIR-forordningens artikel 39, stk. 1, stilles der krav om, at en CCP skal føre særskilte fortegnelser og konti, som til enhver tid sætter den i stand til omgående på konti hos CCP'en at skelne aktiver og positioner, som opbevares på vegne af et givet clearingmedlem, fra aktiver og positioner, som opbevares på vegne af ethvert andet clearingmedlem, og fra dens egne aktiver. I EMIR-forordningens artikel 39, stk. 4, stilles der krav om, at et clearingmedlem hos en CCP skal føre særskilte fortegnelser og konti, som sætter clearingmedlemmet i stand til både på konti hos CCP'en og på sine egne konti at skelne sine aktiver og positioner fra de aktiver og positioner, som opbevares hos CCP'en på vegne af clearingmedlemmets kunder.

Positioner tilhørende et clearingmedlems kunder og aktiver, der er overdraget til sikkerhed til CCP'en for disse positioner, vil som minimum altid kunne identificeres ved at sammenholde fortegnelser og konti hos CCP'en med fortegnelser og konti hos clearingmedlemmet.

De førte fortegnelser og konti kan anvendes til at identificere clearingmedlemmets kunders positioner og aktiver til sikkerhed for disse positioner. Tages et clearingmedlem under konkurs eller iværksætter clearingmedlemmets kreditorer på anden måde retsforfølgning mod clearingmedlemmet, sikres det, at der kan ske overførsel af kundens positioner og aktiver til sikkerhed for disse positioner til et andet clearingmedlem, som forudsat i EMIR-forordningen. Hvor der er sket adskillelse af clearingmedlemmets egne positioner og aktiver overdraget til sikkerhed herfor fra clearingmedlemmets kunders positioner og aktiver i henhold til EMIR-forordningens artikel 39, stk. 2 og stk. 3, forpligter forordningens artikel 48, stk. 5 og 6, en CCP til på kundens anmodning at udløse procedurer for overførsel af clearingmedlemmets kunders positioner og de aktiver, som er overført til sikkerhed for disse positioner til et andet clearingmedlem. Det andet clearingmedlem er dog kun forpligtet til at overtage disse positioner, hvis der forud for clearingmedlemmets konkurs eller misligholdelse er indgået en aftale med kunden herom. Hvis overførslen til det andet clearingmedlem af en eller anden årsag ikke har fundet sted inden for en forud fastsat overførselsperiode, der fremgår af det andet clearingmedlems forretningsorden, kan CCP'en træffe alle de foranstaltninger, der er tilladt i henhold til dens forretningsorden, til aktivt at styre sine risici i forbindelse med disse positioner, herunder realisere de aktiver og positioner, som det misligholdende clearingmedlem opbevarer på vegne af sine kunder.

2.9.2. Baggrunden for forslaget

Med EMIR-forordningen forventes der en kraftig stigning i omfanget af CCP-clearede handler, men kun de færreste virksomheder, der skal etablere adgang til clearing via en central modpart forventes at ville ansøge om medlemskab af centrale modparter som tilbyder at cleare derivater. Hovedparten af virksomheder forventes at etablere adgang til clearing via en central modpart ved at indgå et clearing-arrangement som kunde med et eksisterende clearingmedlem. Clearingmedlemmet vil i den forbindelse indgå en aftale med kunden om enten løbende sikkerhedsstillelse fra kunden i forhold til sikkerhederne over for CCP'en eller en overordnet sikkerhedsstillelse fra kundens side for kundens løbende engagementer med clearingmedlemmet.

EMIR-forordningen stiller krav om, at en CCP skal indhente sikkerhed for de positioner clearingmedlemmer og disses kunder måtte have. Et clearingmedlem skal således stille sikkerhed over for CCP'en for kundens positioner, og clearingmedlemmet kan i den forbindelse vælge at føre de aktiver, som er overdraget fra kunden til clearingmedlemmet, direkte videre til CCP'en som sikkerhed for kundens positioner. Den stillede sikkerhed vil i så fald ikke kunne gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer. Dermed vil der ikke opstå spørgsmål om, hvorvidt sådanne sikkerheder indgår i et clearingmedlems eventuelle konkursbo. Det fremgår således af konkurslovens § 82, at hvad der tilhører tredjemand eller af andre grunde ikke kan inddrages i konkursmassen, skal udleveres til den berettigede.

Aktiver, der af clearingmedlemmet er ført direkte videre fra kunden til CCP'en som sikkerhed for kundens positioner, vil desuden på kundens anmodning uden videre kunne overføres til et andet clearingmedlem i henhold til EMIR-forordningens artikel 48, stk. 5 og 6.

Ifølge forordningens artikel 46, stk. 1, må en CCP kun acceptere højlikvide aktiver, med en minimal kredit- og markedsrisiko. Sikkerhedsstillelse som ifølge forordningens artikel 46, stk. 3, litra a, kan

anses for at være højlikvide omfatter kontanter, guld, statsobligationer, erhvervsobligationer af høj kvalitet og dækkede obligationer. Kriterier for, hvornår et aktiv kan anses for højlikvidt, er nærmere beskrevet i Kommissionens delegerede retsakt nr. 153/2013 af 19. december 2012. Ifølge forordningens artikel 41, stk. 3, skal en CCP anmode om og opkræve sikkerhedsstillelse på daglig basis, i det mindste, når forud fastsatte tærskler overskrides. Lovgivningsmæssigt skal sådan løbende sikkerhedsstillelse blot ske i form af højlikvide aktiver, men i praksis kan CCP'er i dag kun modtage kontanter. For kunder til clearingmedlemmer, herunder mindre finansielle virksomheder og ikke-finansielle virksomheder, vil en forpligtelse til at stille sikkerhed i form af kontanter på daglig basis ofte betyde, at de vil være tvunget til at realisere andre aktiver for at fremskaffe den fornødne likviditet til sikkerhedsstillelsen. Krav til kvaliteten af aktiverne stillet som sikkerhed og krav om løbende justering af sikkerhedsstillelse jf. EMIR-forordningens artikel 46, stk. 1 medfører, at clearingmedlemmet ofte vil tilbyde sine kunder at overdrage aktiver til CCP'en til sikkerhed for kundens positioner fra clearingmedlemmets egne beholdninger.

I denne situation kan der opstå spørgsmål om, hvorvidt de pågældende aktiver skal kunne gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer, samt om aktiverne vil indgå i et clearingmedlems eventuelle konkursbo. Der vurderes således at være risiko for, at der kan opstå tvivl om EMIR-forordningens forudsætning om, at aktiver, der er overført til et clearingmedlem til sikkerhed for en kundes positioner, skal kunne overføres til et andet clearingmedlem uden om clearingmedlemmets eventuelle konkursbo jf. artikel 48, stk. 5 og 6.

Mange danske virksomheder er allerede nu i gang med at etablere clearingarrangementer med eksisterende clearingmedlemmer. Så længe der ikke er tilstrækkelig klarhed om, hvorvidt de danske regler understøtter EMIR-forordningens forudsætning om sikring af clearingmedlemmers kunder mod konsekvenserne af, at et clearingmedlem tages under konkurs eller, at clearingmedlemmets kreditorer iværksætter retsforfølgning mod clearingmedlemmet, vil de danske virksomheder være nødsaget til at benytte udenlandske finansielle institutioner, som tilbyder kundeclearing, hvor de overførte aktiver utvivlsomt er beskyttet mod retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer. Engelske og tyske finansielle institutioner har allerede nu adgang til at tilbyde kundeclearingsservices på disse vilkår. Forretningsområdet for kundeclearing risikerer derfor at blive overført til konkurrerende finansielle institutioner i nabolandene.

2.9.3. Forslagets indhold

I tilfælde af at et clearingmedlem vælger at overdrage aktiver fra egne beholdninger til en CCP som sikkerhed for en kundes positioner, kan der opstå spørgsmål om, hvorvidt sådanne aktiver kan gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer, samt om aktiverne vil indgå i clearingmedlemmets konkursbo.

Da sikkerhedsstillelsen er overdraget fra clearingmedlemmets egne beholdninger, vil udgangspunktet være, at kurator for et eventuelt konkursbo vil optegne sikkerhedsstillelsen som en anmeldt fordring i boet. Overdragelsen af aktiver til CCP'en som sikkerhed for en kundes positioner kan imidlertid sidestilles med det almindelige princip om overdragelse til sikkerhed, hvorved indehaveren af sikkerheden (panthaver) opnår en form for separatiststilling i konkursboet, medmindre der kan ske omstødelse af dispositionen. Clearingmedlemmets eventuelle konkursbo skal således som udgangspunkt respektere den sikkerhedsstillelse, der er sket over for CCP'en, og fyldestgørelsen af sikkerheden skal ske uafhængigt af bobehandlingen.

For at skabe klarhed, foreslås det imidlertid, at det i loven udtrykkeligt slås fast, at aktiver tilhørende et clearingmedlem, som medlemmet har overdraget til en CCP til sikkerhed for positioner taget af clearingsmedlemmets kunder, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer.

Det bemærkes dog, at der ikke hermed er taget stilling til, om der efter omstændighederne - i tilfælde af at værdien af de aktiver, der overdrages fra clearingmedlemmets egne beholdninger, er uforholdsmæssig høj sammenlignet med CCP'ens krav til de stillede aktiver vil kunne ske omstødelse efter konkurslovens § 74.

Det bemærkes i øvrigt, at det fremgår af EMIR-forordningens artikel 48, stk. 7, 2. pkt., at et eventuelt restbeløb, som CCP'en skylder, efter at CCP'en har gennemført clearingmedlemmets misligholdelsesproces, straks skal returneres til disse kunder, når CCP'en har kendskab til dem, eller hvis CCP'en ikke har kendskab til dem, til clearingmedlemmet på vegne af dets kunder. Det antages, at eventuelle restbeløb, der stammer fra sikkerheder overført fra et clearingmedlems egne beholdninger, skal returneres til clearingmedlemmet.

2.10. Ophævelse af begrænsningerne for anvendelse af lån ydet til mikrovirksomheder og små virksomheder

2.10.1. Gældende ret

Ifølge lov om værdipapirhandel m.v. kan lån ydet til forbrugere, som defineret i artikel 3, litra a, i direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, eller en mikrovirksomhed eller lille virksomhed, som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 2 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF, kun anvendes til finansiel sikkerhedsstillelse, hvis enten sikkerhedsstiller eller sikkerhedshaver er en centralbank.

Bestemmelsen er indsat i § 58 f, stk. 2, 2 pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. ved implementeringen af direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (ændring af finality- og collateraldirektiverne).

Med ændringsdirektivet blev det muligt at anvende gældsfordringer til finansiel sikkerhedsstillelse. Direktivet indeholder i artikel 2, stk. 4, litra d, en mulighed for, at en medlemsstat kan bestemme, at gældsfordringer, hvor debitor er en forbruger eller en mikrovirksomhed eller lille virksomhed, ikke er omfattet af reglerne om finansiel sikkerhedsstillelse. Dog kan undtagelsen ikke udstrækkes til at gælde i tilfælde, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren er en centralbank. Danmark valgte ved implementeringen af ændringsdirektivet kun at lade adgangen gælde i forhold til centralbanker.

2.10.2. Baggrunden for forslaget

Udvalget om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder, der blev nedsat af Erhvervs- og Vækstministeren, udgav i november 2012 en rapport indeholdende en række anbefalinger til fremme af et marked for erhvervsobligationer som supplement til virksomhedernes traditionelle finansieringskilder.

2.10.3. Forslagets indhold

Med forslaget ophæves den gældende begrænsning i § 58 f, stk. 2, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. Bankerne får herefter mulighed for at anvende lån som sikkerhedsstillelse, hvor debitor på lånet er en mikrovirksomhed, en lille virksomhed eller en forbruger, også i de tilfælde, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren på lånet er andre end en centralbank.

Den foreslåede ændring udvider den nuværende begrænsede adgang for banker til at anvende lån, hvor debitor er en mikrovirksomhed, en lille virksomhed eller en forbruger, som finansiel sikkerhedsstillelse til at omfatte sikkerhedsstillelse, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren er andre end en centralbank.

2.11. Ændring af klageadgangen for afgørelser truffet af operatører af regulerede markeder og multilaterale handelsfaciliteter, clearingcentraler og værdipapircentraler efter egne regelsæt

2.11.1. Gældende ret

I henhold til gældende ret er operatører af regulerede markeder og multilaterale handelsfaciliteter i henhold til lov om værdipapirhandel m.v. forpligtede til at have procedurer og regler for drift af markedspladsen samt for notering og afnotering af værdipapirer. Ligeledes er clearingcentraler og værdipapircentraler forpligtede til at fastsætte regler om registrering af værdipapirer som fondsaktiver og regler for clearing og afvikling. Efter reglerne i lov om værdipapirhandel m.v. er Finanstilsynet i henhold til § 88, stk. 3, klageinstans for sager af vidtrækkende og principiel betydning truffet af sådanne virksomheder efter loven eller afgørelser truffet efter virksomhedernes egne regelsæt.

Finanstilsynet påser i forbindelse med godkendelse af disse virksomheder, at virksomhedernes egne regelsæt er i overensstemmelse med lov om værdipapirhandel m.v.

2.11.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget er, at udviklingen i konkurrencen på værdipapirmarkedet har medvirket til, at der i dag findes flere handelspladser, hvor danske papirer handles, ligesom danske virksomheder kan vælge at være tilknyttet en udenlandsk clearingcentral eller værdipapircentral. Disse virksomheder fastsætter alle regler for optagelse eller afnotering af papirer til handel på det pågældende marked eller som deltager i den pågældende clearingcentral eller værdipapircentral. Afgørelser truffet af sådanne virksomheder efter deres egne regelsæt kan som nævnt ovenfor påklages til Finanstilsynet, hvis den pågældende virksomhed er under tilsyn af Finanstilsynet. Afgørelser truffet af udenlandske virksomheder efter disses regelsæt vil ikke kunne indbringes for Finanstilsynet.

2.11.3. Forslagets indhold

Den foreslåede ændring vil medføre, at afgørelser truffet efter virksomhedernes egne regelsæt ikke længere kan påklages til Finanstilsynet. Fortolkning af den enkelte virksomheds regelsæt vil herefter følge de almindelige regler for fortolkning af privatretlige aftaler, hvorefter eventuelle tvister i sidste ende må afgøres af domstolene. Den foreslåede ændring medfører, at Finanstilsynets kompetence præciseres til alene at vedrøre afgørelser, som disse virksomheder træffer i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven. Det findes her naturligt, at sådanne afgørelser kan påklages til Finanstilsynet.

Herudover præciserer forslaget, at det alene er den, som afgørelsen retter sig til, som kan indbringe den relevante afgørelse for Finanstilsynet.

2.12. Ligebehandling af mænd og kvinder i forhold til eventuelle valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension

2.12.1. Gældende ret

Reglerne om ligebehandling af mænd og kvinder i relation til forsikring og pension mv. foreskriver, at der ikke må forskelsbehandles på baggrund af køn. Det følger imidlertid af § 5, stk. 2, i den gældende lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, at loven ikke finder anvendelse på valgfrie muligheder i erhvervstilknyttede sikringsordninger, som deltagerne tilbydes individuelt for at sikre dem supplerende ydelser og give dem adgang til valg af datoen, fra hvilken de normale ydelser skal løbe, eller valg mellem flere ydelser. Det betyder, at det i forhold til valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension, f.eks. supplerende indbetalinger på frivillig basis, er muligt at anvende køn som faktor ved risikovurderingen.

2.12.2. Baggrunden for forslaget

I obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger er det i dag i et vist omfang muligt at forskelsbehandle mænd og kvinder. Henset til at det helt generelt tilstræbes at opnå ligebehandling af mænd og kvinder, findes dette uhensigtsmæssigt, hvorfor det foreslås at fjerne den eksisterende mulighed for at forskelsbehandle mænd og kvinder. Dette er samtidig i tråd med praksis fra EU-domstolen.

Konsekvensen af denne lovændring er, at den helt overvejende del af forsikrings- og pensionsområdet – obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger, private livsforsikringer og skadesforsikringer – er underlagt unisex-princippet, hvorefter der ikke må ske forskelsbehandling på baggrund af køn.

Med henblik på at sikre ligebehandling i alle forsikrings- og pensionsforhold foreslås det, at det sidste hjørne af forsikrings- og pensionsområdet, der vedrører supplerende ydelser for arbejdsmarkedspensioner, også omfattes af forbuddet mod forskelsbehandling.

2.12.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ophæve bestemmelsen i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, hvorefter ligebehandlingsloven ikke finder anvendelse på valgfrie muligheder i erhvervstilknyttede sikringsordninger, som deltagerne tilbydes individuelt for at sikre dem supplerende ydelser, give dem valg af datoen fra hvilken de normale ydelser skal løbe, eller valg mellem flere ydelser. Herved fjernes den nuværende mulighed for at forskelsbehandle kvinder og mænd i relation til de valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension, f.eks. supplerende frivillige indbetalinger. Det betyder, at den del af forsikrings- og pensionsområdet, der vedrører supplerende ydelser for arbejdsmarkedspensioner, også underlægges unisex-princippet, og at der herefter vil være fuld ligebehandling mellem kvinder og mænd i forbindelse med alle dele relateret til en arbejdsmarkedspension i lighed med, hvad der gælder for private livsforsikringer.

2.13. Gennemførelse af visse bestemmelser i CO₂-auktioneringsforordningen

2.13.1. Straf for overtrædelse CO₂-auktioneringsforordningens bestemmelser om markedsmisbrug

2.13.1.1 Gældende ret

Finanstilsynet blev ved lov nr. 155 af 28. februar 2012 tillagt kompetencen til at påse overholdelsen af artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen (Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2003/86/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgas-emissioner i fællesskabet) CO₂-auktioneringsforordningen indeholder bl.a. regler for markedsmisbrug vedrørende auktionsprodukter (CO₂-kvoter i form af todages spot eller femdages futures). Når auktionsprodukterne er finansielle instrumenter gælder reglerne fra markedsmisbrugsdirektivet 2003/6/EF, som er gennemført i lov om værdipapirhandel m.v. Hvis auktionsprodukterne ikke er finansielle instrumenter, gælder markedsmisbrugsreglerne i forordningens art. 37-43.

I henhold til CO₂-auktioneringsforordningen skal medlemsstaterne sikre, at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af sanktionsbestemmelsen i artikel 14 i markedsmisbrugsdirektivet (direktiv 2003/6/EF) finder anvendelse på personer, der er ansvarlige for manglende overholdelse af artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen. Markedsmisbrugsdirektivet er implementeret i dansk ret ved lov om værdipapirhandel m.v., hvor forbuddene mod markedsmisbrug i form af insiderhandel og kursmanipulation er indført i lov om værdipapirhandel m.v. kapitel 10. Efter § 35, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. må køb, salg og tilskyndelse til køb eller salg af værdipapirer med visse nærmere definerede undtagelser ikke foretages af nogen, der har intern viden, som kan være af betydning for handlen. Efter § 36 i lov om værdipapirhandel m.v. må den, der er i besiddelse af intern viden, ikke videregive denne viden til andre, medmindre videregivelsen er et normalt led i udøvelsen af vedkommendes beskæftigelse, erhverv eller funktion. Endelig indeholder værdipapirhandelslovens § 39, stk. 1, et forbud mod kursmanipulation eller forsøg herpå. §§ 35, stk. 1, 36 og 39, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. gennemfører bestemmelser i markedsmisbrugsdirektivet.

Finanstilsynet udstedte den 30. januar 2013 bekendtgørelse nr. 87 om straffebestemmelser for overtrædelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2012 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i fællesskabet, hvorefter overtrædelse af forordningens artikel 37-42 kan straffes med bøde.

Overtrædelse af § 35, stk. 1, § 36 og § 39, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, jf. værdipapirhandelslovens § 94, stk. 1, 1. pkt.

Ved lov nr. 634 af 12. juni 2013 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forskellige andre love (Styrket indsats over for økonomisk kriminalitet) er der indsat en overbygningsbestemmelse i straffelovens § 299 d, hvorefter overtrædelse af lov om værdipapirhandel m.v. § 35, stk. 1 (insiderhandel), og § 39 (kursmanipulation) under særligt skærpende omstændigheder straffes med fængsel indtil 6 år. Som særligt skærpende omstændigheder anses ifølge bestemmelsen navnlig tilfælde, hvor flere har været involveret i handlingen, eller hvor den opnåede eller tilsigtede vinding har været betydelig, samt hvor et større antal forbrydelser er begået.

2.13.1.2. Baggrunden for forslaget

Som anført i afsnit 2.14.1 ovenfor skal medlemsstaterne ifølge CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43, stk. 3, sikre, at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af bl.a. sanktionsbestemmelsen i artikel 14 i direktiv 2003/6/EF (markedsmisbrugsdirektivet) finder anvendelse på manglende overholdelse af forordningens artikel 37-42, for så vidt angår auktioner, der afholdes på deres område eller uden for.

Finanstilsynet blev som nævnt under pkt. 2.14.1 ved lov nr. 155 af 28. februar 2012 tillagt kompetencen til at påse overholdelse af CO₂-auktioneringsforordningens artikel 37-42. CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43, stk. 3, indeholder en forpligtigelse til at straffe overtrædelser af forordningens bestemmelser om markedsmisbrug på samme måde som tilsvarende overtrædelser på værdipapirhandelsområdet. Det blev i forbindelse med denne udpegning forudsat i de almindelige bemærkninger pkt. 2.14.3, at det vil være de samme sanktioner, der gælder for overtrædelse af bestemmelserne i forordningen som dem, der gælder for overtrædelse af §§ 35-39 i lov om værdipapirhandel m.v.

Med lovforslaget lægges der derfor op til, at der for sanktioner for overtrædelser af forordningens artikel 37-42 skabes parallelitet i forhold til sanktionerne for tilsvarende overtrædelser på værdipapirhandelsområdet.

2.13.1.3. Forslagets indhold

Med forslaget ensrettes sanktionerne for overtrædelse af CO₂-auktioneringsforordningen med tilsvarende sanktioner for overtrædelse af §§ 35-39 i lov om værdipapirhandel m.v.

Dette indebærer, at der foreslås indsat et nyt stykke i § 94 i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter overtrædelser af CO₂-auktioneringsforordningens artikel 37-42 – på samme måde som tilsvarende overtrædelser på værdipapirhandelsområdet - straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Det indebærer endvidere, at overbygningsbestemmelsen i straffelovens § 299 d foreslås udvidet således, at overtrædelse af forordningens artikel 38, stk. 1 (insiderhandel begået af en række nærmere anførte personer), artikel 39, litra b (tilskyndelse til insiderhandel begået af en række nærmere anførte personer), artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, og artikel 39 (insiderhandel og tilskyndelse hertil begået af andre personer end de i artikel 38, stk. 1, og artikel 39 anførte personer) og artikel 42 (kursmanipulation) – på samme måde som tilsvarende overtrædelser på værdipapirhandelsområdet – under særligt skærpende omstændigheder kan straffes med fængsel indtil 6 år.

Det forudsættes, at strafudmålingen efter de foreslåede straffebestemmelser skal ske i overensstemmelse med straffniveaulet for tilsvarende overtrædelse af bestemmelser i lov om værdipapirhandel m.v. Fastsættelsen af straf vil dog fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 13 og 15, og § 5, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.13.2. Mulighed for indhentelse af teleoplysninger i sager om markedsmisbrug i forbindelse med auktioner over CO₂-kvoter

2.13.2.1 Gældende ret

Reglerne om politiets mulighed for at foretage teleoplysning findes i retsplejelovens kapitel 72 om indgreb i meddelelshemmeligheden.

Teleoplysning er ifølge retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 3, indhentelse af oplysning om, hvilke telefoner eller andre tilsvarende kommunikationsapparater der sættes i forbindelse med en bestemt telefon eller andet kommunikationsapparat, selv om indehaveren af dette ikke har meddelt tilladelse hertil.

Det følger af retsplejelovens § 781, stk. 1, at indgreb i meddelelseshemmeligheden kun må foretages, såfremt

- 1) der er bestemte grunde til at antage, at der på den pågældende måde gives meddelelser eller foretages forsendelser til eller fra en mistænkt,
- 2) indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, og
- 3) efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, eller en overtrædelse af en række specifikt nævnte straffebestemmelser.

Efter retsplejelovens § 781, stk. 2 og 3, kan teleoplysning endvidere foretages, såfremt betingelserne i § 781, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt, og mistanken angår fredskrænkelser som omhandlet i straffelovens § 263, stk. 2 eller mistanken angår krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Det samme gælder, såfremt mistanken angår en overtrædelse af straffelovens § 279 a (databedrageri) eller § 293, stk. 1 (brugstyveri), begået ved anvendelse af en telekommunikationstjeneste. Det samme gælder endvidere, såfremt mistanken angår overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 35, stk. 1, § 36, eller § 39, stk. 1 (insiderhandel, videregivelse af intern viden og kursmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer), eller overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 af 25. oktober 2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne artikel 3, stk. 1, eller artikel 5 (insiderhandel, videregivelse af intern viden og markedsmissbrug i forbindelse med handel med engrosenergiprodukter).

Adgangen til indgreb i meddelelseshemmeligheden er begrænset af et proportionalitetskrav, idet et indgreb ikke må foretages, såfremt det ville være uforholdsmæssigt efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som indgrebet må antages at forvolde den eller de personer, som det rammer, jf. retsplejelovens § 782.

Et indgreb i meddelelseshemmeligheden sker ved forudgående retskendelse, medmindre indgrebets øjemed ville forspildes, hvis man skulle afvente retskendelse. I så fald skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer fra indgrebets iværksættelse forelægge sagen for retten, jf. retsplejelovens § 783.

Inden retten afsiger kendelse om et indgreb i meddelelseshemmeligheden, skal der beskikkes en advokat for den, som indgrebet vedrører, og advokaten skal have lejlighed til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 784.

Når indgrebet er afsluttet, skal der som udgangspunkt gives underretning om indgrebet til indehaveren af den pågældende telefon. Har den pågældende været mistænkt, skal der også gives underretning om dette og om, hvilken lovovertrædelse mistanken har angået, jf. retsplejelovens § 788.

2.13.2.2 Lovforslagets udformning

Af CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43, stk. 2, fremgår, at den kompetente nationale myndighed skal tillægges de beføjelser, der er fastsat i de nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 12 i direktiv 2003/6/EF (markedsmissbrugsdirektivet).

Markedsmisbrugsdirektivets artikel 12 vedrører den kompetente myndigheds tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser. Af direktivets artikel 12, stk. 2, litra d, følger, at den kompetente myndigheds beføjelser bl.a. skal omfatte retten til at kræve oplysninger om foreliggende telefonsamtaler og foreliggende datatrafik.

Den i afsnit 2.13.2.1 nævnte henvisning i retsplejelovens § 781, stk. 3, til bestemmelser i lov om værdipapirhandel m.v. blev indført ved lov nr. 1398 af 21. december 2005 og har til formål at gennemføre markedsmisbrugsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra d.

Det blev i den forbindelse lagt til grund, at markedsmisbrugsdirektivets artikel 12 kan opfyldes ved, at der etableres et samarbejde mellem Finanstilsynet og politiet inden for områder, hvor tilsynet ikke selv har kompetence.

Det blev endvidere lagt til grund, at artikel 12, stk. 2, litra d, der efter sin ordlyd omfatter foreliggende telefonsamtaler og foreliggende datatrafik, alene kræver, at der skal kunne indhentes historiske oplysninger og ikke pålægger medlemsstaterne forpligtelser til at registrere eller lagre oplysninger.

Det blev endelig lagt til grund, at bestemmelsen formentlig kan forstås således, at der både kan stilles krav om indhentning af foreliggende oplysninger om indholdet af telefonsamtaler (båndoptagelser) og datatrafik (f.eks. indholdet af e-mails) samt fortegnelser over, hvilke telefoner eller datakommunikationsapparater der været sat i forbindelse med et bestemt apparat i et givent tidsrum (teleoplysninger).

Indhentelse af båndoptagelser og oplysninger om indholdet af e-mails mv. vil kunne ske efter retsplejelovens regler om edition og ransagning. Herudover kan Finanstilsynet efter § 87, stk. 2, i lov om værdipapirhandel mv. kræve udlevering af visse oplysninger, herunder f.eks. båndoptagelser, i forbindelse med indgåelse af aftaler om transaktioner og elektronisk lagrede data.

Da der ikke var hjemmel til at foretage teleoplysning i tilfælde af mistanke om overtrædelse af lov om værdipapirhandel m.v., blev der som nævnt ovenfor i retsplejelovens § 781, stk. 3, indsat en henvisning til § 35, stk. 1 (insiderhandel, herunder tilskyndelse hertil), § 36 (videregivelse af intern viden) og § 39, stk. 1 (kursmanipulation), i lov om værdipapirhandel m.v.

Da det som anført følger af CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43, stk. 2, at den kompetente myndighed skal tillægges de beføjelser, der er fastsat i de nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 12 i markedsmisbrugsdirektivet, foreslås det, at retsplejelovens § 781, stk. 3, udvides således, at der i sager om overtrædelse af forordningens artikel 38, stk. 1, artikel 39, artikel 40, jf. § 38, stk. 1, eller artikel 39, eller artikel 41 kan indhentes teleoplysninger. Muligheden for at foretage teleoplysning i sager om markedsmisbrug i forbindelse med auktioner over CO₂-kvoter vil med den foreslåede ændring således svare til muligheden for at foretage teleoplysning i sager om markedsmisbrug med værdipapirer.

Herudover lægges af lovtekniske grunde med lovforslaget op til en nyaffattelse af § 781, stk. 3. Den foreslåede nyaffattelse indebærer, at de enkelte tilfælde, hvor der kan foretages teleoplysning, såfremt betingelserne i § 781, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt, opregnes i forskellige numre.

Der henvises til lovforslagets § 9, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.14. Udvidelse af Finanstilsynets adgang til at offentliggøre berigtigende informationer

2.14.1. Gældende ret

Ved lovforslag L 87, som blev vedtaget d. 19. december 2012, blev der indsat hjemmel i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet i visse særlige tilfælde kan reagere over for informationer om en finansiel virksomhed, der er offentliggjort af den finansielle virksomhed selv, når informationerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, indskydere m.v. Denne hjemmel foreslås udbredt til at gælde for andre virksomheder på det finansielle område end alene for de virksomheder, der omfattes af lov om finansiel virksomhed

2.14.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget er, ligesom tilfældet var med den hjemmel, der blev indsat i lov om finansiel virksomhed med L 87, et ønske om at åbne yderligere op for offentlighedens mulighed for at få indblik i Finanstilsynets arbejde, så offentligheden i højere grad kan få indsigt i, om spillereglerne på de finansielle markeder bliver overholdt. Forslaget søger samtidig at skabe stringens i reglerne om offentliggørelse på det finansielle område.

2.14.3. Forslagets indhold

Finanstilsynets adgang til i visse særlige tilfælde at reagere over for informationer om en virksomhed, der er offentliggjort af virksomheden selv, når informationerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, indskydere m.v. foreslås udbredt til også at gælde for virksomheder omfattet af lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester og elektroniske penge, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om pantebrevsselskaber, lov om arbejdsskadesikring, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Forudsætningen for at bringe bestemmelsen i anvendelse er, at Finanstilsynet vurderer, at der er tale om misvisende oplysninger, og at de pågældende oplysninger kan have skadevirkning for blandt andet virksomhedens kunder, indskydere, de finansielle markeder eller den finansielle stabilitet. Hvis virksomheden ikke berigtiger oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud, vil Finanstilsynet kunne offentliggøre påbuddet. Såfremt virksomheden er uenig i påbuddet, kan dette påklages til Erhvervsankenævnet. En sådan klage bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

2.15. Europæiske sociale iværksætterfonde

2.15.1. Gældende ret

Der er ikke i henhold til gældende ret fastsat specifikke regler om europæiske sociale iværksætterfonde eller forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde. Imidlertid er der behov for enkelte ændringer i lov om finansiel virksomhed samt lov om forvaltere af alternative investeringsfonde

m.v. med henblik på anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde.

2.15.2. Baggrunden for forslaget

For at understøtte et marked for investorer, der ikke kun søger at opnå økonomisk gevinst men også ønsker, at deres investeringer skal fremme sociale formål, har Europa-Parlamentet og Rådet udstedt forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde.

Forordningen medfører et harmoniseret regelsæt på tværs af Den Europæiske Union og indfører nye regler for europæiske sociale iværksætterfonde, de såkaldte "EuSEF" for alternative investeringsfonde, som investorer kan anbringe deres midler i, såfremt de ønsker at fremme sociale formål.

Sociale iværksætterfonde, EuSEF'er, er fonde, der investerer i kvalificerede virksomheder. Kvalificerede virksomheder skal, jf. forordningen, enten tilstræbe målbare og positive sociale resultater som virksomhedens primære målsætning, hvor virksomheden leverer tjenester eller varer til udsatte, marginaliserede, dårligt stillede eller udstødte personer, eller anvender en metode til produktion af varer eller tjenester, som er i overensstemmelse med virksomhedens sociale målsætning, eller yder finansiell støtte udelukkende til sådanne sociale virksomheder. Endvidere skal virksomhedens overskud først og fremmest anvendes til at opfylde virksomhedens primære sociale målsætning.

Forordningen opstiller en række betingelser til driften af sociale iværksætterfonde og giver mulighed for, at fondene kan rejse midler på tværs af den Europæiske Union.

Lovforslaget indeholder bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentet og Rådets forordning om europæiske sociale iværksætterfonde. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. De foreslåede bestemmelser er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

2.15.3. Forslagets indhold

Forslaget ændrer lov om finansiell virksomhed, således at det fremgår af loven, at investeringsforvaltningsselskaber kan registreres som forvaltere af sociale iværksætterfonde hos Finanstilsynet. Endvidere ændrer forslaget lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., således at det fremgår, at forvaltere af sociale iværksætterfonde skal overholde de regler, der gælder i medfør af den af Europa-Parlamentet og Rådet udstedte forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde i stedet for lovens bestemmelser, for så vidt angår forvaltningen af de sociale iværksætterfonde. Endvidere fastsættes i lovforslaget, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU.

2.16. Kvalificerede venturekapitalfonde

2.16.1. Gældende ret

Der er ikke i henhold til gældende ret fastsat specifikke regler om kvalificerede venturefonde eller forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde. Imidlertid er der behov for enkelte ændringer i lov om finansiell virksomhed samt lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. med henblik på anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om kvalificerede venturekapitalfonde.

2.16.2. Baggrunden for forslaget

For at understøtte finansiering til mindre nystartede virksomheder og dermed skabe økonomisk vækst og fremme beskæftigelsen, har Europa-Parlamentet og Rådet udstedt forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde. Forordningen medfører et harmoniseret regelsæt på tværs af Den Europæiske Union og indfører betegnelsen "EuVECA" for alternative investeringsfonde, som investorer kan anbringe deres midler i, såfremt de ønsker at investere i kvalificerede venturekapitalfonde.

Kvalificerede venturekapitalfonde, EuVECA'er, er fonde, der investerer i virksomheder, som har under 250 ansatte og har en årlig omsætning på højst 50 mio. EUR eller en samlet årlig balance på højst 43 mio. EUR.

Forordningen opstiller en række betingelser til disse fondes drift og giver mulighed for, at fondene kan rejse midler på tværs af den Europæiske Union.

Lovforslaget indeholder bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentet og Rådets forordning om europæiske venturekapitalfonde. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. De foreslåede bestemmelser er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

2.16.3. Forslagets indhold

Forslaget ændrer lov om finansiel virksomhed, således at det fremgår af loven, at investeringsforvaltningsselskaber kan registreres som forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde hos Finanstilsynet.

Endvidere justerer forslaget lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., således at det fremgår, at forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde skal overholde de regler, der gælder i medfør af den af Europa-Parlamentet og Rådet udstedte forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde i stedet for lovens bestemmelser for så vidt angår forvaltningen af de kvalificerede venturekapitalfonde. Endvidere fastsættes i lovforslaget, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU.

2.17. Justering af reglerne om fit & proper

2.17.1. Gældende ret

De gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og de øvrige hovedlove for virksomheder under Finanstilsynets tilsyn fastslår alene, at Finanstilsynet kan tillægge hensynet til tilliden til den finansielle stabilitet vægt i sager, hvor et ledelsesmedlem har udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende vis.

2.17.2. Baggrunden for forslaget

I forlængelse af den finansielle krise blev der vedtaget en stramning af reglerne om ledelsens egnet og hæderlighed, der gav Finanstilsynet øgede muligheder for at gribe ind over for ledelsesmedlemmer i den finansielle sektor, som ikke levede op til kravene til deres adfærd. Som anført under 2.18.1 blev det i forbindelse hermed fastsat, at der i de sager, hvor et ledelsesmedlem har udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende vis, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Den praktiske anvendelse af reglerne om fit & proper har vist, at det kan være hensigtsmæssigt, at der også er mulighed for at tillægge dette forhold vægt i andre tilfælde end de sager, hvor et

ledelsesmedlem har udvist en adfærd, der giver grund til at antage at den pågældende ikke vil varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende vis.

2.17.3. Forslagets indhold

Den foreslåede ændring præciserer, at Finanstilsynet skal tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor vægt i en udvidet kreds af sager om ledelsesmedlemmer, der indeholder en vurdering af den pågældendes adfærd. Dette er relevant i sager, hvor ledelsesmedlemmet er pålagt straf for en overtrædelse af lovgivningen og overtrædelsen indebærer en risiko for, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv på betryggende vis, i tilfælde hvor ledelsesmedlemmet har udvist en adfærd, der har medført et tab eller en risiko for tab for den finansielle virksomhed samt tilfælde, hvor den pågældendes adfærd i øvrigt giver grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage sit hverv på betryggende vis.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

[Forslaget om anvendelse af repræsentanter ved udstedelse af erhvervsobligationer pålægger Finanstilsynet en opgave med at registrere selskaber, der agerer som repræsentanter i forbindelse med en dansk obligationsudstedelse. Forslaget har ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige, da udgifterne forbundet hermed foreslås finansieret af gebyrer pålagt finanssektoren, som det er normal praksis for Finanstilsynet. Udgifterne udgør 0,2 mio. kr. i 2014 og 0,1 mio. kr. i de efterfølgende år.

Forslaget om indførelse af regler om refinansieringsregister pålægger Finanstilsynet en opgave med at godkende pengeinstitutter til at oprette refinansieringsregistre samt at føre tilsyn med disse registre. Udgifterne udgør 2,8 mio. kr. i 2014 og 1,8 mio. kr. i 2015, 1,5 mio. kr. i de efterfølgende år for at falde til 1,4 mio. kr. i 2019. Forslaget har ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige, da udgifterne forbundet hermed foreslås finansieret af gebyrer pålagt finanssektoren, som det er normal praksis for Finanstilsynet.

De endelige økonomiske konsekvenser af lovforslaget er under afklaring.]

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

[Forslaget om anvendelse af repræsentanter ved udstedelse af erhvervsobligationer forventes at lette virksomhedernes adgang til finansiering. Derudover forventes forslaget at påføre finanssektoren udgifter i form af 0,2 mio. kr. i 2014 og 0,1 mio. kr. i de efterfølgende år i form af øgede gebyrer til Finanstilsynet.

Forslaget om indførelse af regler om refinansieringsregister forventes at lette virksomhedernes adgang til finansiering. Derudover forventes forslaget at påføre finanssektoren udgifter i form af 2,8 mio. kr. i 2014 og 1,8 mio. kr. i 2015, 1,5 mio. kr. i de efterfølgende år for at falde til 1,4 mio. kr. i 2019 i form af øgede gebyrer til Finanstilsynet.

Opdateringen af kredsen af virksomheder, som omfattes af undtagelsen til engagementsforbuddet kan medføre administrative lettelser for den personkreds, der dermed undgår at skulle søge om dispensation fra engagementsforbuddet.

Forslaget om nye regler for bestyrelsen i fonde og foreninger, der ejer et realkreditaktieselskab, vurderes at have mindre administrative og økonomiske konsekvenser for realkreditinstitutterne, idet disse skal sikre, at der ikke er det omhandlede personsammenfald.

Forslaget om ophævelse af begrænsningerne for anvendelse af lån ydet til mikrovirksomheder og små virksomheder i lov om værdipapirhandel m.v., er en del af forslagene fra Udvalget om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder og forventes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

For så vidt angår forsikringsholdingvirksomheder har forslaget positive administrative konsekvenser for disse virksomheder, da de fremover skal opføre solvenskravet efter forsikringsreglerne i stedet for som i dag efter bankreglerne.

Forslaget om indsættelse af en ny § 57 f forventes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet af begrænset omfang, da forslaget har til hensigt at sikre virksomhederne mod konsekvenserne af, at et clearingmedlem tages under konkurs eller undergives anden insolvensbehandling.

De endelige økonomiske konsekvenser af lovforslaget er under afklaring.]

5. Administrative konsekvenser for borgere

Forslaget om adgang til at andre end låntagerne i realkreditaktieselskabet kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet, kan have positive administrative konsekvenser for de kundegrupper, der fremover får samme muligheder for at udøve den indflydelse på foreningen, som låntagerne i realkreditaktieselskabet hidtil har haft.

Herudover vurderes lovforslaget ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

7. Forholdet til EU-retten

Forslaget om at indsætte definitioner af begreberne forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed i lov om finansiel virksomhed er afledt af Europa-Parlamentets og rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (med senere ændringer) om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe.

Forslaget indeholder konsekvensændringer i lov om finansiel virksomhed og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde.

§ 58 f, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. implementerer direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (ændring af finality- og collateraldirektiverne).

Herudover foreslås der fastsættelse af straf i form af fængsel for overtrædelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2012 om det tidsmæssige og administrative forløb

af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i fællesskabet artikel 37-42, samt forslag om ændring af eksisterende bestemmelser vedrørende muligheden for fastsættelse af sanktioner for overtrædelse af den Europæiske Unions forordninger, hvorefter der ved strafudmålingen for sådanne overtrædelser skal lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe overtrædelsen har fundet sted.

Lovforslaget om ligebehandling af mænd og kvinder i forhold til eventuelle valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension er afledt af EU-domstolens afgørelse af 1. marts 2011 og en vejledning af 22. december 2011 fra Europa-Kommissionen. Området for de valgfrie dele af en arbejdsmarkedspensionsordning er hverken omfattet af afgørelsen fra 2011 eller direktiv 2006/54/EF om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning). Direktivet er dog et minimumsdirektiv, og det er således muligt at vælge at vedtage bestemmelser, der er gunstigere for beskyttelsen af ligebehandlingsprincippet.

Forslaget, der har til hensigt at skabe klarhed over, at aktiver tilhørende et clearingmedlem, som medlemmet har overdraget til en CCP til sikkerhed for positioner taget af clearingsmedlemmets kunder, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer, er afledt af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.

8. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget om ligebehandling af mænd og kvinder i forhold til eventuelle valgfrie dele af en arbejdsmarkedspension vil medføre fuld ligebehandling mellem kvinder og mænd i forbindelse med alle dele relateret til en arbejdsmarkedspension i lighed med, hvad der gælder for private livsforsikringer.

9. Hørte myndigheder og organisationer

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Miljømæssige konsekvenser		
Administrative konsekvenser for borgerne		
Forholdet til EU-retten		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Ændringen af fodnoten til lov om finansiel virksomhed sker som følge af justeringer i selve loven som en konsekvens af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde. Der henvises i øvrigt til bemærkninger til dette lovforslags § 1, nr. 10, samt § 4, nr. 1.

Til nr. 2-4 (§ 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringerne er konsekvensrettelser, der følger af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det præciseres, at der for forsikringsholdingvirksomheder gælder samme regler som for finansielle holdingvirksomheder, bortset fra § 124, stk. 2, nr. 1, og § 125, stk. 2, nr. 1, der fortsat alene gælder for finansielle holdingvirksomheder.

Desuden skal både § 70 og § 71 være gældende for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises herom til ændringerne af § 70 og § 71 i lovforslagets § 1, nr. 22-26.

Til nr. 5 (§ 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed foretages en berigtigelse, idet der med lov nr. 1287 af 19. december blev indsat et nyt kapitel 20 e om fastsættelse af referencerenter. Ved en fejl blev der med konsekvensændringen af § 1 med indsættelse af et nyt stk. 14, henvist til kapitel 20 d og ikke, som det rettelig burde have været, kapitel 20 e. Den fejl korrigeres med den foreslåede ændring. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 6 (§ 1, stk. 17, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14 og nr. 23.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 13 og 14, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indføre ”forsikringsholdingvirksomhed” som et nyt begreb i § 5, stk. 1, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed. Begrebet omfatter herefter modervirksomheder, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, som udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder. Mindst én af modervirksomhedens dattervirksomheder skal være en sådan forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. På grund af hovedvirksomhedskravet vil en modervirksomhed, der f.eks. er et pengeinstitut, ikke som udgangspunkt falde ind under definitionen, selvom den måtte eje et forsikringsselskab.

Desuden foreslås det at indføre ”blandet forsikringsholdingvirksomhed” som nyt begreb i § 5, stk. 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed. Begrebet omfatter herefter en modervirksomhed, som ikke er en finansiel virksomhed, en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed fra tredjelande, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Modervirksomheden skal have mindst én dattervirksomhed, som er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

En forsikringsholdingvirksomhed og en blandet forsikringsholdingvirksomhed er ikke omfattet af definitionen på en finansiel holdingvirksomhed i nr. 10.

Formålet med de to nye definitioner af holdingvirksomheder er at præcisere, i hvilket omfang disse virksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og reglerne i lov om finansiel virksomhed.

Da Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (kaldet forsikringsgruppedirektivet) blev implementeret, blev der ikke sondret mellem finansielle holdingvirksomheder og visse koncerner med forsikringsselskaber. Med dette forslag justeres denne implementering, således at det præciseres, hvilke regler holdingvirksomheder med forsikringsselskaber er underlagt.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indføre ”formålsbestemt selskab” som nyt begreb i lovens § 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed. Et formålsbestemt selskab er et selskab hvis væsentligste formål er at udstede af værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver omfattet af § 152 p og indført i et refinansieringsregister fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.

Dette skal ses i sammenhæng med de foreslåede regler om at muliggøre, at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre med henblik på at foretage såkaldt sekuritisering, dvs. udstedelse af værdipapirer med sikkerhed i puljer af lån og kreditter til erhvervsvirksomhed, jf. § 1, nr. 42, i lovforslaget med tilhørende bemærkninger samt lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.

I en sekuritisering vil aktiverne typisk overdrages til et selskab, hvis væsentligste formål er at købe aktiverne og finansiere købet ved udstedelse af obligationer eller andre værdipapirer eller ved optagelse af anden gæld.

Definitionen af et formålsbestemt selskab anvendes bl.a. i § 152 k, stk. 1.

Til nr. 9 (§§ 5, stk. 3, 61 a, stk. 1, nr. 2, 61 c, stk. 2, 63, stk. 4 og 347, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomhed. Disse holdingvirksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 10 (§ 10, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen indsætter to nye stykker efter stk. 2 til lov om finansiel virksomhed § 10, så det fremgår af lov om finansiel virksomhed, at investeringsforvaltningsselskaber i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde kan registreres som forvaltere af sociale iværksætterfonde hos Finanstilsynet, og at investeringsforvaltningsselskaber i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr.

2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, kan registreres som forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde.

Registreringen som forvalter af sociale iværksætterfonde sker efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU, og tilsvarende sker registrering som forvalter af kvalificerede venturekapitalfonde efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU. De foreslåede bestemmelser i lov om finansiel virksomhed sikrer, at investeringsforvaltningsselskaber udover de opgaver de kan varetage som investeringsforvaltningsselskaber i medfør § 10 i lov om finansiel virksomhed tillige kan registreres som forvalter af henholdsvis sociale iværksætterfonde og kvalificerede venturekapitalfonde.

Til nr. 11 (§ 14, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 12 (§ 23, stk. 2, § 49, stk. 1, § 81, stk. 3, 2. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 81 a, stk. 1, § 81 a, stk. 3, § 114, stk. 2, og § 285, i lov om finansiel virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte ”garantikapital” med ”garantkapital” og ”garantiandel” med ”garantandel”, samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 13 (ny § 37 a i lov om finansiel virksomhed)

I lov om forsikringsvirksomhed fandtes i § 217 en lignende bestemmelse, der gennemførte artikel 13, stk. 5, i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) og artikel 12, stk. 5, i Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF. Den nævnte artikel 12, stk. 5, fremgår i dag af artikel 37, stk. 5, i Europa-Parlamentets og rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring. Ved en fejl blev bestemmelsen udskrevet, da sektorlovene blev sammenskrevet i lov om finansiel virksomhed i 2003.

Det fremgår af direktiverne, at Finanstilsynet skal have mulighed for efter begæring fra et andet EU-medlemslands kompetente myndighed at begrænse eller helt at fratage den fri rådighed over aktiver beliggende i Danmark, som tilhører selskaber, der er under tilsyn af den pågældende myndighed, og som driver forsikringsvirksomhed her i landet. Bestemmelsen kan f.eks. finde anvendelse, såfremt selskabet ikke overholder solvenskravet i det pågældende land, og selskabet skal udarbejde en genoprettelsesplan til den udenlandske myndighed. Såfremt myndigheden vurderer, at selskabets finansielle situation vil forværres yderligere, kan myndigheden undtagelsesvis begrænse eller forbyde den frie rådighed over aktiver og herunder underrette myndighederne i de andre medlemslande, på hvis område selskabet udøver sin forsikringsvirksomhed. I den forbindelse kan den udenlandske myndighed anmode disse medlemsstater om at træffe lignende foranstaltninger. Den udenlandske myndighed skal ifølge direktiverne angive, hvilke aktiver, der skal være omfattet af begrænsningen.

Årsagen til adgangen til rådighedsberøvelse, der også gælder i relation til lande uden for EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne, er begrundet i hensynet til beskyttelse af forsikringstageres og de øvrige sikredes interesser.

Til nr. 14 (§§ 43, stk. 1, 61 c, stk. 2, 63, stk. 2, 77 c, stk. 1, 77 d, stk. 3, 183, stk. 1, 1. pkt. og stk. 4, 198, stk. 1, 199, stk. 1, 1. pkt. og 361, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 15 (§§ 61, stk. 1, 1. pkt., 61 b, stk. 1, 61 c, stk. 1, 62, stk. 1, 120, stk. 1, 1. pkt., 199, stk. 2, 373, stk. 3, og 374, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 16 (§ 61 a, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 17 (§§ 63, stk. 1, 1. pkt., 77 a, stk. 1, 1. pkt. og 197, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 18 (§ 64, stk. 2, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der indsættes nyt stk. 3 i § 64 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19.

Til nr. 19 (§ 64, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Dette gør sig gældende uanset størrelsen af den finansielle virksomhed.

Forslaget præciserer, at der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i en finansiel virksomhed lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2 vedrører tilfælde, hvor et medlem af ledelsen har indgivet begæring om, eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Dette forhold alene anses som tilstrækkeligt til at den pågældende ikke længere anses for at leve op til kravene til egnethed og hæderlighed, og er derfor ikke medtaget i opregningen af de forhold, hvor hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal tillægges vægt.

Til nr. 20 (§ 64, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Stk. 3, som bliver til stk. 4, indeholder en præcisering af, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i § 64, stk. 2, nr. 1.

Til nr. 21 (§§ 64, stk. 4 og 77 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 22 (§ 70, stk. 1 og 2, og § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 70 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter en løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil mv. Samtidig indeholder bestemmelsen krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om virksomhedens risici. Bestemmelsen fastlår endvidere, at det er bestyrelsens ansvar at følge op på, om risikoprofil og politikker følges i virksomheden, og at bestyrelsen har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis risikoprofilen ikke længere er ansvarlig for virksomheden.

Disse opgaver er også relevante for finansiel holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, idet bestyrelsen skal bidrage til at sikre, at risici kan identificeres og styres, at lovgivningen kan overholdes på tværs af koncernens selskaber, og at der kan tages stilling til, hvordan selve holdingselskabet, herunder et forsikringsholdingselskab, kan leve op til de gældende regler for holdingvirksomheden.

§ 71 i lov om finansiel virksomhed indeholder de overordnede krav til selve indretningen af en finansiel virksomhed. Disse krav er i vidt omfang også relevante for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, men intensiteten af kravene vil skulle afspejle aktiviteten i den finansielle holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomheden. Hvis virksomhedens eneste eller primære aktivitet er at besidde kapitalandele i en finansiel virksomhed, vil kravene til holdingvirksomhedens indretning være tilsvarende mere simple.

Den eksisterende hjemmel i § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed til at stille krav om effektive former for virksomhedsstyring er udnyttet med udstedelse af bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. samt bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Bekendtgørelserne indeholder en række nærmere krav til indretningen af finansielle virksomheder.

Fokus for kravene til de finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder vil være på styring af risici forbundet med den enkelte virksomheds aktivitet. Da finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder ikke nødvendigvis har aktiviteter, der kan begrunde en så detaljeret regulering, som er gældende for finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet foretage en vurdering af hvilke af bekendtgørelsernes krav, der vil være relevante at sætte i kraft for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Uanset at aktiviteterne i en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed ofte er mere afgrænsede end i en finansiel virksomhed, er det vigtigt, at den overordnede og strategiske ledelse af virksomheden sker med udgangspunkt i den forretningsmodel, som holdingvirksomhedens bestyrelse har valgt og de hertil hørende risici. En holdingvirksomhed har som kapitalejer i en finansiel virksomhed betydelige muligheder for at påvirke aktiviteter og risici i den finansielle virksomhed. Endvidere kan en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed i vidt omfang få behov for at understøtte datterselskaber økonomisk, særligt når det indgår i datterselskabernes kapitalberedskaber, at moderselskabet skal kunne bidrage med supplerende finansiering. Derfor er det tillige væsentligt, at holdingselskabets bestyrelse løbende sikrer sig, at virksomheden har det fornødne kapitalgrundlag i forhold til virksomhedens aktiviteter.

Ligeledes er det relevant at sikre, at bestyrelsen løbende forholder sig til, om dens medlemmer har den fornødne viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af holdingvirksomheden. Det er i den forbindelse vigtigt, at bestyrelsen afdækker og håndterer de risici, der følger af samspillet mellem datterselskabernes forretningsområder og disse forretningsområders indflydelse på driften af holdingvirksomheden. Hertil kommer, at en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed som kapitalejer vil have betydelig indflydelse på, hvem der kan vælges til bestyrelsen i den finansielle virksomhed. Det er derfor vigtigt, at den finansielle holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse har de fornødne kompetencer til at vurdere den finansielle virksomheds forhold, så ledelsen i den finansielle virksomhed har de påkrævede kompetencer.

Endelig er det vigtigt at sikre, at der sker en forsvarlig rapportering i forhold til alle de relevante ledelsesniveauer om de risici, som den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden udsættes for, hvad enten dette sker som led i virksomhedens aktiviteter som kapitalejer i en finansiel virksomhed eller i forhold til andre sideløbende aktiviteter.

Med forslagets § 1, nr. 7, indføres der nye definitioner af forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder. Forskellen mellem de to er primært, at førstnævnte har som hovedformål at eje dattervirksomheder, der hovedsageligt er forsikringsselskaber, mens sidstnævnte ikke har dette hovedformål. § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed foreslås ikke udstrakt til også at omfatte de holdingvirksomheder, som er blandede forsikringsholdingvirksomheder, da dette vil være for indgribende.

Til nr. 23 (§ 70, stk. 2-5, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 22, hvorved anvendelsesområdet for § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed udvides til også at gælde finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 22.

Til nr. 24 (§ 70, stk. 2, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 22, hvorved anvendelsesområdet for § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed udvides til også at gælde finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 22.

Til nr. 25 (§ 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 22, hvorved anvendelsesområdet for § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed udvides til også at gælde finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 22.

Til nr. 26 (§ 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Ophævelsen af § 71, stk. 3, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 22, hvorved alle numrene i stk. 1 finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder

Til nr. 27 (§§ 75, stk. 4, 77 a, stk. 2, 77 b, stk. 1 og 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 28 (§§ 77 a, stk. 1, nr. 3 og 128 a, i lov om finansiel virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte "garantikapital" med "garantkapital" og "garantiandel" med "garantandel", samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 29 (§§ 77 a, stk. 3-5 og stk. 6, 1. pkt. og 374, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 30 (§ 77 d, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de fore-

slåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 31 (§ 77 d, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 32 (§ 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

En række af navnene i den gældende bestemmelse har skiftet navn eller er ophørt med at eksistere. Derudover har der vist sig et behov for at lade andre virksomheder omfatte af stk. 5. Med den foreslåede ændring af § 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed foretages en ajourføring og ændring af kredsen, for hvilke engagementsforbuddet i § 80, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed ikke finder anvendelse.

Den nugældende bestemmelse undtager blandt andet Dansk Udviklingsfinansiering A/S, BSU-fonden, Kongeriget Danmarks Fiskeribank, OMX AB, OMX Exchanges Oy, Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene (IFU) og Industrialiseringsfonden for Østlandene (IFØ).

Dansk Udviklingsfinansiering A/S er i Erhvervsstyrelsen registreret som ophørt efter likvidation den 14. september 2010 og skal derfor udgå af bestemmelsen.

BSU-fonden dækker over en juridisk enhed benævnt Banker og Sparekassers Ungdomskontakt. Fondens navn opdateres i bestemmelsen i overensstemmelse hermed for at klargøre dette.

Kongeriget Danmarks Fiskeribank er blevet nedlagt pr. 31. december 2008, jf. bekendtgørelse nr. 1149 af 1. december 2008 om statens overtagelse af Fiskeribankens udlån og om afgørelser vedrørende støtte til yngre fiskeres førstegangsetablering. Det giver således ikke længere mening at undtage Kongeriget Danmarks Fiskeribank, hvorfor den foreslås at udgå af bestemmelsen.

OMX AB har skiftet navn til NASDAQ OMX Stockholm AB, og bestemmelsen opdateres i overensstemmelse hermed.

OMX Exchanges Oy har skiftet navn til NASDAG OMX Helsinki Oy, og bestemmelsen opdateres i overensstemmelse hermed.

Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene (IFU) har ved lov nr. 555 af 18. juni 2012 skiftet navn til Investeringsfonden for Udviklingslandene, jf. lovens § 11, stk. 4, hvorfor bestemmelsen ajourføres i overensstemmelse hermed.

I den gældende § 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed er Industrialiseringsfonden for Østlandene (IFØ) nævnt. Denne burde rettelig være benævnt Investeringsfonden for Østlandene, da fonden har båret dette navn siden oprettelsen af fonden ved lov nr. 828 af 19. december 1989 om støtte til danske investeringer i Østlandene. Bestemmelsen opdateres i overensstemmelse hermed.

Forslaget indebærer yderligere, at der tilføjes en række nye navne til bestemmelsen. Således foreslås tilføjet Landbrugets Finansieringsbank A/S, Bankernes Kontantservice A/S, Fundcollect A/S og Fundconnect A/S.

Landbrugets Finansieringsbank A/S er etableret i 2012 på baggrund af et politisk initiativ med det formål at få løst op for den fastlåste finansielle situation, der er i landbrugssektoren, så der sikres den nødvendige finansiering til landbruget med henblik på, at der kan skabes ny vækst og arbejdspladser i sektoren. Landbrugets Finansieringsbank A/S er etableret i et samarbejde mellem Finansrådet, Landbrug & Fødevarer, Nykredit, DLR Kredit og Finansiell Stabilitet A/S.

Bankernes Kontantservice A/S er etableret i 2010 for at styrke sikkerheden og effektiviteten i håndteringen af kontanter for danske pengeinstitutter. Bankernes Kontantservice A/S er ejet af Danmarks Nationalbank samt pengeinstitutterne og har til formål at købe og sælge kontanter og håndtere dem for pengeinstitutterne.

Fundcollect A/S er investeringsforeningernes datainfrastruktur i Danmark og formidler information til interessenter i investeringsforeningsmarkedet. Fundconnect A/S leverer dataløsninger – og services, der er særligt designet til investeringsforeningsmarkedet. Begge selskaber medvirker til, at investeringsforvaltningsbranchen har adgang til at sammenligne statistisk data for de enkelte investeringsprodukter.

Udover de ovenfor anførte ændringer tilsigtes der ikke i øvrigt nogen materielle ændringer af bestemmelsen.

Baggrunden for dispensationsbestemmelsen er, at der i praksis har været et behov for, at der gives mulighed for, at direktører m.v. i finansielle virksomheder blandt andet skal kunne deltage i bestyrelsesarbejdet i forskellige virksomheder, som har nær tilknytning til den finansielle sektor. Dette behov skyldes typisk, at det for disse virksomheder er vigtigt med en ledelse m.v., som har indsigt i og erfaring med den finansielle sektor.

Imidlertid er der meget ofte engagementer mellem sådanne virksomheder og de relevante finansielle virksomheder, hvilket er i strid med engagementsforbuddet i § 80, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed. Som oftest er der imidlertid ikke nogen reel interessekonflikt mellem den finansielle virksomhed og den pågældende anden virksomhed. For at undgå at der i disse tilfælde skal søges om dispensation efter § 80, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed, og i øvrigt for at gøre retsstillingen klar for de implicerede virksomheder, følger det derfor af stk. 5, at deltagelse i bestyrelsesarbejde i de opremsede virksomheder, som alle har en nær tilknytning til den finansielle sektor, undtages fra engagementsforbuddet i stk. 4.

Til nr. 33 (§ 80, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed)

Hensigten med den foreslåede ændring af § 80, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed er at tydeliggøre og udvide Finanstilsynets adgang til at dispensere fra engagementsforbuddet i § 80, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed. De gældende bemærkninger til stk. 9 har således givet anledning til fortolkningstvivel vedrørende adgangen til dispensation, hvilket søges afhjulpet med den foreslåede ændring af stk. 9 og den heraf følgende uddybning af bemærkningerne.

Dispensationen kan alene gives i tilfælde, hvor det er åbenlyst, at der ikke kan opstå interessekonflikter. Eksempler herpå kan være en mindre handelsbeholdning af børsnoterede erhvervsobligationer eller et realkreditinstituts ubetydelige lån i det pågældende selskabs ejendom.

Det beror på en konkret vurdering, om det er åbenlyst, at der ikke kan opstå interessekonflikter. Ved vurderingen af, hvorvidt det er åbenlyst, at der ikke kan opstå interessekonflikter, kan indgå en række elementer, herunder særligt om engagementet har en begrænset størrelse set i forhold til den pågældende finansielle virksomheds økonomiske situation, samt hvorvidt den relevante person beskæftiger sig med eller på anden måde har tilknytning eller indflydelse på vilkårene for engagementet.

Disse forhold er eksempler på elementer, der efter gældende praksis har været tillagt betydning ved vurdering af, hvorvidt det betragtes som åbenlyst, at der ikke kan opstå interessekonflikter.

Vurderingen af, hvorvidt et engagement er af begrænset størrelse, foretages ved at sammenholde engagementet mellem den finansielle virksomhed og den anden erhvervsvirksomhed med den finansielle virksomheds egenkapital. Indgår den finansielle virksomhed i en koncern med andre finansielle virksomheder kan koncernens egenkapital i praksis været anvendt som det relevante sammenligningsgrundlag.

Såfremt engagementet mellem den finansielle virksomhed og den anden erhvervsvirksomhed udgør under 2 pct. af den finansielle virksomheds egenkapital, vil dette som udgangspunkt være et element i den samlede vurdering, som taler for, at der åbenlyst ikke foreligger en interessekonflikt. I den forbindelse kan der også lægges vægt på den finansielle virksomheds risici ved engagementet, og om engagementet som udgangspunkt kan forventes at hvile i sig selv, eller om der er tale om et kompliceret engagement, som løbende kræver ændringer og en stillingtagen fra den finansielle virksomhed. Der kan som udgangspunkt ikke gives en dispensation, hvis engagementet udgør mere end 3 pct. af den finansielle virksomheds egenkapital, fordi der i en sådan situation vurderes at være risiko for interessekonflikter. Når den finansielle virksomhed indgår i en koncern, kan det også være relevant at sætte engagementet i forhold til koncernens egenkapital. Her gælder de samme grænser.

Ved vurderingen af, om en dispensation kan gives, kan der yderligere lægges vægt på, med hvilket formål den erhvervsvirksomhed, der ikke er den finansielle virksomhed, drives, ligesom det kan tillægges vægt, hvem ejerkredsen bag denne erhvervsvirksomhed er. Det vil således eksempelvis kunne tale positivt for en dispensation, at erhvervsvirksomheden yder infrastrukturenter til den finansielle sektor, og eventuelt yderligere er ejet af en større sammenslutning af finansielle virksomheder.

Ved vurderingen kan der også undtagelsesvis lægges vægt på, at det ikke har været muligt at finde en egnet person, der kan deltage i ledelsen eller driften af den pågældende erhvervsvirksomhed på grund af f.eks. geografiske forhold mv.

Gives der dispensation, vil denne, være betinget af, at der ikke sker væsentlige ændringer af de forhold, som er lagt til grund ved Finanstilsynets meddelelse af dispensation efter stk. 9. Sker der væsentlige ændringer af de forhold, som er lagt til grund ved Finanstilsynets meddelelse af dispensation, skal der på ny søges om dispensation.

Dispensationen kan gives med eller uden tidsbegrænsning. Det kan være relevant at give en dispensation med tidsbegrænsning, hvis forholdene tilsiger dette, f.eks. fordi der kun er et midlertidigt behov for, at direktøren i den finansielle virksomhed indtager en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som den finansielle virksomhed har et engagement med. Kravet om, at det skal være åbenlyst, at der ikke kan opstå interessekonflikter, kan således fraviges i tilfælde, hvor der er tale om varetagelse af hvervet for en kortere periode, eksempelvis hvor en direktør er sygemeldt og i en kort periode afløses af et bestyrelsesmedlem. Hensynet til den finansielle virksomheds fortsatte drift i en ekstraordinær situation, og det forhold, at der alene er tale om varetagelse af hvervet for en kortere periode, kan medføre, at der gives dispensation. Dette er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Til nr. 34 (§ 81 a, stk. 3, nr. 2, og § 83, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte ”garantikapital” med ”garantkapital” og ”garantiandel” med ”garantandel”, samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 35 (§ 112, nr. 3, og § 202, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte ”garantikapital” med ”garantkapital” og ”garantiandel” med ”garantandel”, samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 36 (§ 117, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiell holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiell af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 37 (§§ 120 a, stk. 1, 2. pkt., 343 q, stk. 1, 346, stk. 6 og 347, stk. 1, 1.pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiell holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiell af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 38 (§ 144, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændring af § 144, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed er en følge af lov nr. 616 af 12. juni 2013 om ændring af selskabsloven, lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, årsregnskabsloven og lov om Det Centrale Virksomhedsregister.

Den 27. januar 2012 afsagde Højesteret dom i Bank Trelleborg-sagen (U2012.1228H). Et af sagens hovedspørgsmål vedrørte tvangsindløsningens lovlighed. Med dommen fastslog et flertal i Højesteret, at tvangsindløsningen af minoritetsaktionærernes aktier i Bank Trelleborg ikke var lovlig. Dette begrundes med, at det er en betingelse for, at der kan træffes beslutning om tvangsindløsning af minoritetsaktionærernes aktier, at den aktionær, som anmoder om tvangsindløsningen, ejer 70 % eller mere af alle aktierne i pengeinstituttet, således at pengeinstituttets beholdning af egne aktier

medregnes. Denne betingelse fandt flertallet i Højesteret for ikke at være opfyldt.

Af dommen fremgår det, at reglerne om tvangsindløsning i aktieselskabsloven også gælder for pengeinstitutter i det omfang, de ikke er fraveget ved lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstiden 1998-99, tillæg A, side 280. For så vidt angår kravet til majoritetsandelen fraviger bestemmelsen i § 144 i lov om finansiel virksomhed den almindelige tvangsindløsningsbestemmelse i den dagældende § 20 b i aktieselskabsloven, hvis majoritetskrav er mere end ni tiendedele af aktierne i et selskab. Derimod er måden, hvorpå ejerandelen opgøres, ikke fraveget. Opgørelsen af ejerandelen i relation til § 144 skal derfor ske efter samme principper som efter aktieselskabslovens § 20 b og efter § 20 d (om mindretallets ret til at kræve sig indløst), også for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt pengeinstitutterts beholdning af egne aktier skal medregnes ved beregningen af aktionærens ejerandel.

Mindretallet i Højesteret fandt i overensstemmelse med, hvad der må anses for at have været et almindeligt gældende princip inden for selskabslovgivningen siden selskabsloven fra 1930, at der må ses bort fra et selskabs egne aktier ved opgørelsen af såvel stemmeandel som ejerandel, jf. herved § 40 i aktieselskabsloven af 1930. Endvidere anførte mindretallet i Højesteret, at bestemmelsen er videreført ved § 67, stk. 3, i aktieselskabsloven af 1973, og der er efter deres opfattelse ikke holdpunkter for at antage, at der ved udformningen af § 67, stk. 3, har været tilsigtet nogen ændring af denne retstilling for så vidt angår egne aktier.

I lyset af dommen har der under evalueringen af selskabsloven været fremsat ønske om, at det i selskabslovens § 85 præciseres, at egne kapitalandele og datterselskabers kapitalandele i moderselskaber ikke medregnes ved opgørelsen af ejer- og stemmekrav, jf. det foreslåede 3. pkt. Som eksempel på tilfælde, hvor sådanne stemme- og ejerkrav er relevante, kan nævnes selskabslovens regler om tvangsindløsning, udnævnelse af minoritetsrevisor samt lodrette fusioner og spaltninger.

Med forslaget til ændring af § 144, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed foretages en konsekvensrettelse som følge af forslaget til ændring af § 85 i selskabsloven.

Til nr. 39 (§ 145, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 40 (§ 145, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte ”garantikapital” med ”garantkapital” og ”garantiandel” med ”garantandel”, samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 41 (§ 150 i lov om finansiel virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte ”garantikapital” med ”garantkapital” og ”garantiandel” med ”garantandel”, samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 42 (§§ 152 i-y i lov om finansiel virksomhed)

§ 152 i

Det følger af *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter kan oprette et refinansieringsregister.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet vil fastsætte en tilladelsesprocedure, jf. *stk. 4*, hvor pengeinstituttet skal redegøre for, at det har en organisation, der kan håndtere opgaven med at føre og opretholde et refinansieringsregister. Det vil bl.a. indebære, at der skal redegøres for, at instituttet har allokeret tilstrækkelige og kvalificerede ressourcer til opgaven, at bestyrelsen har udarbejdet en instruks til direktionen vedrørende refinansieringsregisteret, og at der er en forsvarlig organisation, driftsplaner, forretningsgange, kontrol samt revisor-erklæring om, at der ikke i gennemgangen af pengeinstituttets forretningsgange er fundet tegn på, at pengeinstituttet mangler organisation, nødvendige IT-ressourcer eller kvalificerede medarbejdere til driften af refinansieringsregisteret, således at opgaven varetages på en betryggende måde. For lignende bestemmelser om hensynet til tilstrækkelig organisation og nødvendige ressourcer henvises til § 70-72 i lov om finansiel virksomhed.

De ressourcemæssige krav til førelsen af registeret kan variere og bl.a. være afhængig af typen af aktiver, der indføres i registeret og dermed pengeinstituttets konkrete anvendelse af registeret. F.eks. vil salg af pengestrømme fra kassekreditter via registeret kræve hyppigere opdateringer end salg af pengestrømme på lån, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

De ressourcemæssige krav vil også afhænge af, hvorvidt pengeinstituttet søger om at føre registeret selv eller ønsker at outsource førelsen af refinansieringsregisteret, jf. § 152 j, *stk. 4*. På trods af, at pengeinstituttet outsourcer førelsen af registeret, vil der fortsat stilles krav om ressourcer i pengeinstituttet, da pengeinstituttet ikke kan outsource det overordnede ansvar i forhold til førelsen af registeret.

Bestemmelsen i *stk. 3* skal sikre transparens om udstedelse af værdipapirer udstedt på baggrund af anvendelse af refinansieringsregistre. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister med oplysning om pengeinstituttet, de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 j, den tilsynsførende, der er knyttet til de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 r, samt eventuelle repræsentanter tilknyttet eventuelle obligationer udstedt i forbindelse med de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. (dette lovforslag om repræsentanter). Derimod vil selve refinansieringsregisteret, der føres af pengeinstituttet selv eller af en anden på pengeinstituttets vegne, jf. § 152 j, ikke være offentlig tilgængeligt.

Oplysningerne i registeret over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister kan samkøres og sammenstilles med data fra Finanstilsynets øvrige registre og IT-systemer, når dette er nødvendigt for at sikre et korrekt og opdateret register. Samkøring og samstilling skal ske med henblik på i offentlighedens interesse og transparens for investorer m.v. at sikre et opdateret register med mindst mulige administrative byrder for de indberettende enheder.

Finanstilsynet vil informere den registrerede om, at samkøringen vil blive gennemført i forbindelse med tilladelsen til førelsen af refinansieringsregisteret. Det bemærkes, at en eventuel fravigelse af oplysningspligten i persondatalovens § 29 vil ske efter en konkret vurdering i hver enkelt sag af, om den registreredes interesser findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. persondatalovens § 30, *stk. 2*.

Der vil fx kunne samkøres oplysninger fra registeret over repræsentanter ved obligationsudstedelser med de respektive refinansieringstransaktioner.

Det følger af *stk. 4*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger til brug for førelse af registeret over refinansieringsregisterets indhold. Reglerne vil vedrøre de informationer, der skal fremgå af registeret, herunder f.eks. navn og CVR nr. for de pengeinstitutter, der har fået tilladelse, identifikation af de enkelte refinansieringstransaktioner, herunder størrelse, type og valuta, navn og CVR nr. samt kontaktoplysninger på de tilsynsførende, der er tilknyttet de enkelte refinansieringstransaktioner samt eventuelle repræsentanter, der måtte være tilknyttet de enkelte refinansieringstransaktioner. Registeret over refinansieringsregistre vil være baseret på de oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra pengeinstitutterne, de tilsynsførende og eventuelle repræsentanter.

Derudover kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om den nødvendige dokumentation, der skal til for at opnå tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, hvilket forudsættes at tage udgangspunkt i lignende betingelser i bekendtgørelse nr. 717 af 21. juni 2007 om betingelser for at realkreditinstitutter og pengeinstitutter kan få tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer og bekendtgørelse nr. 1325 af 1. december 2010 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen) samt dertilhørende vejledninger.

§ 152 j

Det følger af *stk. 1*, at pengeinstituttet skal registrere aktiver i registeret, der sælges via refinansieringsregistret til en berettiget enhed.

Det følger af § 152 k, stk. 1, at den berettigede enhed f.eks. kan være et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut eller et forsikringsselskab. Den berettigede enhed kan ikke være en enhed, som pengeinstituttet udøver væsentlig indflydelse over, jf. § 152 k, stk. 2.

Et refinansieringsregister kan anvendes til mere end én refinansieringstransaktion og skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion, jf. alm. bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

Efter aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed kan et refinansieringsregister eller et afsnit heraf være dynamisk, således at lån og kreditter kan føres ind og ud af registeret, mens transaktionen står på. Løbende overdragelser sker i givet fald på de i købsaftalen fastlagte vilkår. Det kan bl.a. være nødvendigt for parterne at aftale at registeret eller et afsnit heraf skal være dynamisk, da løbetiden på de lån, der skal ligge til grund for en værdipapirudstedelse, ikke vil have samme løbetid, som de udstedte værdipapirer.

Det følger af *stk. 2*, at registrering af aktiver i refinansieringsregisteret skal ske således, at det er muligt klart og entydigt at identificere aktiverne.

Aktiver vil løbende kunne blive slettet i de enkelte afsnit i refinansieringsregisteret. De slettede aktiver skal fremgå af arkivet til det enkelte afsnit frem til at refinansieringstransaktionen knyttet til de respektive afsnit er færdig. Dvs. når den berettigede enhed, der er knyttet til afsnittet, ikke længere ejer lån i registeret.

Hvis sikkerheder er stillet både i forhold til et lån eller kredit, som indgår i refinansieringsregisteret, og i forhold til et lån, kredit eller anden forpligtelse, som ikke indgår i refinansieringsregisteret, skal

en eventuelt aftalt indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed anføres i registeret.

Forudsat at det er muligt at identificere aktiverne i refinansieringsregisteret, medfører indførelsen i refinansieringsregisteret de i § 152 n nævnte retsvirkninger.

I tilfælde af mangelfuld beskrivelse, således at den underliggende sikkerhed ikke kan identificeres, er konsekvensen, at registreringen ikke opnår retsvirkninger i forhold til pengeinstituttets kreditorer, jf. § 152 n.

Den nærmere udformning af refinansieringsregisteret vil blive reguleret i en bekendtgørelse, jf. bemyndigelsesbestemmelsen i § 152 j, stk. 5. Som anført ovenfor vil oplysningerne i refinansieringsregisteret ikke være offentlig tilgængelige.

Det følger af *stk. 3*, at et pengeinstitut kan lade et andet pengeinstitut eller en fælles datacentral forestå førelsen eller visse opgaver i forbindelsen med førelsen af hele eller dele af refinansieringsregisteret. Hvis førelsen af refinansieringsregisteret outsources til et andet pengeinstitut eller en fælles datacentral, kræver det ikke særskilt tilladelse fra Finanstilsynet for det andet pengeinstitut eller den fælles datacentral. Ansvar for en behørig førelse af refinansieringsregisteret i forhold til de krav, der er opstillet i denne lov samt i forhold til den berettigede enhed, påhviler fortsat pengeinstituttet, som har fået tilladelse fra Finanstilsynet, jf. § 152 i.

I forbindelse med en outsourcing kan fortrolige oplysninger i eller til indførsel i refinansieringsregisteret behandles af den fælles datacentral eller det andet pengeinstitut, som varetager førelsen af refinansieringsregisteret. Om muligheden for at videregive oplysninger i disse situationer henvises til § 152 q med tilhørende bemærkninger.

Det følger af *stk. 4*, at der skal føres kontrol med tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret. Den lovpligtige kontrol udføres af en tilsynsførende, som er tilknyttet registeret, jf. § 152 r og § 152 s.

Det følger af *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne.

Finanstilsynet fører allerede tilsyn med registre i forhold til særligt dækkede obligationer (SDO'er). Tilsynet med SDO'er fremgår af bekendtgørelse 675/2007 om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer, og bekendtgørelse 674/2007 om placering, kontrol af adskillelse og afregning af indkomne betalinger ved fælles funding.

Udarbejdelsen af bekendtgørelser om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne skal ske i respekt af lovens krav til refinansieringsregisteret. I forhold til indretningen vil der fx kunne fastsættes regler om identifikation af debitorerne f.eks. ved navn og CVR-nummer. For så vidt angår tinglyste sikkerheder forventes, at kravene vil svare til kravene til beskrivelse i tinglysningsloven, eller krav om henvisning til den allerede foretagne registrering i tingbog mv. Det forventes, at flere af kravene i bekendtgørelse om registrering af aktiver i forhold til SDO'er også vil kunne finde anvendelse for et refinansieringsregister. Dog stilles der flere krav til aktiverne bag en SDO-udstedelse end til aktiver, som kan indlægges i et refinansieringsregister, og det må umiddelbart forventes, at de nye bekendtgørelser for refinansieringsregisteret bliver mere kortfattede.

§ 152 k

Det følger af *stk. 1*, at den berettigede enhed kan være et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse. Berettigede enheder kan både være danske og udenlandske selskaber.

Baggrunden for bestemmelsen i *stk. 2* er at sikre, at den berettigede enhed i sin løbende drift ikke er underlagt bankens kontrol.

Begrebet væsentlig indflydelse anvendes frem for koncernforbundethed, da det ikke er muligt at adskille koncerndefinitionen i lovens § 5 a og 5 b og den identiske koncerndefinition i selskabsloven, jf. §§ 6 og 7 fra de regnskabsmæssige regler for koncernkonsolidering, da koncerndefinitionerne i loven og selskabsloven skal fortolkes i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder.

Det betyder, at der kan forekomme situationer, hvor den berettigede enhed kan være koncernforbundet med pengeinstituttet, men hvor pengeinstituttet ikke udøver væsentlig indflydelse på den berettigede enhed. Det skyldes, at det ikke kan udelukkes, at et pengeinstitut, der ikke ejer stemmeberettigede egenkapitalinstrumenter og i øvrigt ikke kan udskifte ledelsen i den berettigede enhed, vil skulle konsolidere dets regnskab med den berettigede enhed, hvis pengeinstituttet har erhvervet en væsentlig del af den risiko, der er knyttet til de sekuritiserede instrumenter. F.eks. hvis pengeinstituttet har erhvervet den mest risikofyldte del af en horisontalt trancheret sekuritisering. Det ønskes ikke med loven at skabe usikkerhed for mulighederne for at sælge aktiver til en berettiget enhed ved at indføre et forbud mod koncerndannelse mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, da koncerndannelse kan opstå i situationer, hvor pengeinstituttets eneste engagement i den berettigede enhed er en stor ejerandel af de sekuritiserede instrumenter. I så fald ville loven sætte begrænsninger for størrelsen af den ejerandel af de sekuritiserede instrumenter, som investorerne vil kunne have en interesse i at forpligte pengeinstituttet til at aftage aftaleretligt. Samtidigt ønskes der en hvis grad af uafhængighed mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, selvom det må anerkendes, at det vil være praktisk umuligt at skabe fuldstændig uafhængighed, da etableringen af den berettigede enhed sker på pengeinstituttets initiativ. Med kravet om, at pengeinstituttet ikke må kunne udøve væsentlig indflydelse på den berettigede enhed sikres en vis uafhængighed og dermed at pengeinstituttet ikke kan yde direkte indflydelse på den berettigede enhed i tilfælde af, at der er modstridende interesser imellem investorer og pengeinstituttet i forhold til aktiver ejet af den berettigede enhed.

Bestemmelsen i *stk. 3* fastslår, at kravet i bestemmelsens *stk. 2* om, at selskaber koncernforbundet med pengeinstituttet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed, ikke gælder en situation hvor den berettigede enhed bliver koncernforbundet med pengeinstituttet som følge af en regnskabsmæssig konsolidering. Dette er fastslået, da der kan være tilfælde, hvor den berettigede enhed bliver koncernforbundet med pengeinstituttet, jf. bemærkningerne til *stk. 2* ovenfor.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra bestemmelsen i *stk. 2*, 1. pkt. Bestemmelsen er en snæver undtagelsesbestemmelse, der tiltænkes anvendt for at opretholde den finansielle stabilitet. Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til konkret at dispensere fra betingelsen om, at pengeinstituttet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed. Bestemmelsen er blandt andet tiltænkt den situation, hvor den berettigede enhed er et andet pengeinstitut, et forsikringsselskab, en firmapensionskasse eller et formåls-

bestemt selskab, der er koncernforbundet med et andet pengeinstitut, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse, hvor det andet pengeinstitut, forsikringsselskab eller firmapensionskasse er nødlidende, og hvor det sælgende pengeinstitut har tilbudt at erhverve det nødlidende andet pengeinstitut, forsikringsselskab eller firmapensionskasse. Bestemmelsen svarer til § 31, stk. 8, i værdipapirhandelsloven, hvorefter Finanstilsynet i særlige tilfælde kan undtage fra tilbudspligten. Finanstilsynets praksis for anvendelsen af § 31, stk. 8, i værdipapirhandelsloven vil finde tilsvarende anvendelse for bestemmelsen, herunder kravet til ”nødlidende”.

Det følger af *Stk. 4.*, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, der har overtrådt forbuddet i stk. 1 eller stk. 2, 1. pkt., at træffe foranstaltninger inden for en nærmere fastsat frist, der sikrer, at pengeinstituttet ikke længere overtræder de pågældende bestemmelser. Får pengeinstituttet ikke gennemført lovliggørelsen inden for den fastsatte frist, vil Finanstilsynet efter omstændighederne kunne inddrage pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister, jf. § 224, stk. 4, og politianmelde pengeinstituttet, jf. § 373, stk. 3.

Bestemmelsen svarer til §§ 225, 249, 350 m.fl.

Efter omstændighederne vil Finanstilsynet kunne inddrage pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister og politianmelde pengeinstituttet for overtrædelse af stk. 1 eller 2, 1. pkt., selvom Finanstilsynet ikke har givet pengeinstituttet et påbud efter stk. 4, jf. § 224, stk. 4 og § 373, stk. 2.

Kravet i *stk. 5*, om en minimumsværdi på 100.000 euro på de enkelte papirer i en udstedelse, afspejler et ønske om at sikre, at de udstedte papirer ikke markedsføres til ikke-kvalificerede investorer, men målrettes kvalificerede investorer. Kravet om en stykstørrelse på 100.000 euro svarer til en undtagelse til prospektpligten i prospektdirektivets art. 3, stk. 2, litra d), som er implementeret i § 13, stk. 1, nr. 4 i bekendtgørelse nr. 643 af 19. juni 2012 om prospekter for værdipapirer, der optages til handel på et reguleret marked, og ved offentlige udbud af værdipapirer over 5.000.000 euro.

§ 152 I

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at investorer, der har lidt et tab som følge af misvisende eller mangelfulde oplysninger i prospektet eller tilsvarende udbudsmateriale, har mulighed for at sagsøge både pengeinstituttet og den berettigede enhed på trods af, at den berettigede enhed teknisk set er udsteder.

Bestemmelsen omfatter også udstedelser, hvor der ikke udarbejdes et prospekt, der skal godkendes af Finanstilsynet, og i sådanne tilfælde henvises til materiale tilsvarende et prospekt, der benyttes til markedsføringen af udstedelsen.

Med bestemmelsen bliver pengeinstituttet solidarisk ansvarlig med udsteder. Det er uden betydning, om det er den oprindelige berettigede enhed, der er udsteder, eller en senere berettigede enhed, ligesom det er uden betydning, hvilken juridisk form udsteder har, f.eks. om udsteder er et kapital-selskab eller en alternativ investeringsfond. Da det vil være pengeinstituttet, der besidder informationerne om de aktiver, som den berettigede enhed har erhvervet, skal bestemmelsen være med til at sikre, at pengeinstituttet viderebringer alle relevante informationer om aktiverne til den berettigede enhed til brug for prospektudarbejdelsen. Samtidigt får investorerne mulighed for at rette deres krav om erstatning direkte mod pengeinstituttet, selvom pengeinstituttet ikke er udsteder. Ansvar kan gøres gældende af både investorer på det primære og det sekundære marked og forudsætter ikke, at

værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked. I relation til prospekter er det et krav, at det i prospektet er angivet, hvem der er ansvarlig for (dele af) prospektet. For at imødekomme dette krav, skal pengeinstitutts ansvar angives i prospektet. Det vil ikke være muligt for pengeinstituttet at begrænse dets prospektansvar ved at angive, at det kun er ansvarligt for (få) dele af prospektet. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have mulighed for at inddrage pengeinstitutts tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, jf. § 224, stk. 4, da det vil blive betragtet som en grov overtrædelse af § 152 l, stk. 1.

Bestemmelsen i *stk. 2* regulerer den indbyrdes hæftelse mellem pengeinstituttet og udsteder. Har den berettigede enhed skullet erstatte investorer som følge af et prospektsansvar, vil den berettigede enhed kunne rejse et regreskrav mod pengeinstituttet.

§ 152 m

For værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, er udsteder forpligtet til hurtigst muligt at offentliggøre intern viden, jf. § 34, stk. 2, jf. § 27 i værdipapirhandelsloven. Det er som følge af markedsmisbrugsdirektivet og den kommende markedsmisbrugsforordning ikke muligt at lade pengeinstituttet påtage sig udsteders løbende oplysningsforpligtelse, da denne kun kan opfyldes af udsteder. Imidlertid er det pengeinstituttet, der administrerer aktiverne, der er i besiddelse af de informationer om aktiverne, der potentielt vil kunne betragtes som intern viden, jf. § 34, stk. 2 i værdipapirhandelsloven. Det er derfor nødvendigt at fastsætte i *stk. 1*, at pengeinstituttet løbende videregiver den information om aktiverne, der potentielt vil kunne betragtes som intern viden, benævnt ”væsentlig viden”. Væsentlig viden vil således ikke kun indeholde intern viden, men også al anden information om aktiverne, der potentielt vil kunne betragtes som intern viden. Bestemmelsen ændrer ikke ved, at det er udsteder, der er ansvarlig for opfyldelsen af § 27 i værdipapirhandelsloven, men pengeinstituttet vil kunne ifalde strafansvar for manglende opfyldelse af nærværende bestemmelse, ligesom gentagne eller grove overtrædelser vil kunne føre til, at pengeinstituttet mister dets tilladelse til at føre et refinansieringsregister. Endvidere vil et eventuelt civilretligt ansvar ikke kunne udelukkes. Bestemmelsen tiltænkes opfyldt i praksis ved, at pengeinstituttet løbende videregiver en større informationsmængde til den berettigede enhed, der kan frasortere de oplysninger, der ikke er intern viden, og offentliggøre de oplysninger, der er intern viden i overensstemmelse med § 27 i værdipapirhandelsloven, efter den berettigede enheds egen vurdering. Hurtigst muligt skal i øvrigt i denne bestemmelse forstås på samme måde som hurtigst muligt i § 27, stk. 1, i værdipapirhandelsloven.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte nærmere regler om pengeinstituttets videregivelse af væsentlig viden, herunder om krav til indsamlingen, omfanget og kvaliteten af oplysningerne, procedurerne for videregivelse, herunder pengeinstitutts hemmeligholdelse af væsentlig viden indtil en eventuel offentliggørelse er foretaget af udsteder.

§ 152 n

Det følger af *stk. 1*, at en aftale om salg af aktiver omfattet af § 152 p, stk. 1, indgået mellem et pengeinstitut som sælger og en berettiget enhed som køber, hvor aktiverne indføres i refinansieringsregisteret, udgør en overdragelse til eje (salg).

Aftalen kan ikke omkvalificeres, som en overdragelse til sikkerhed herunder hverken i relation til sikringsakt eller omstødelse, når aktiverne er indført i refinansieringsregisteret. Dette gælder også for det tilfælde, at aktiverne efterfølgende tages ud af refinansieringsregisteret, jf. § 152 t, og overdragelsen sikres i henhold til de almindelige sikringsakter.

Da aktiverne er overdraget til eje, kan pengeinstituttets kreditorer ikke søge sig fyldestgjort, herunder foretage udlæg, i aktiver registreret i refinansieringsregisteret. Endvidere kan salget ikke omstødes efter konkurslovens §§ 67 eller 70, da der ikke er tale om betaling af gæld men om salg af aktiver til eje. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at konkurslovens øvrige bestemmelser kan finde anvendelse. Der vil således kunne ske omstødelse efter konkurslovens §§ 64 eller § 74, hvis der f.eks. sker overdragelse af et aktiv til en pris, der klart står i misforhold til det overtagne aktivs værdi, herunder set i forhold til pengeinstituttets øvrige omstændigheder.

Har pengeinstituttets kreditorer foretaget udlæg i instituttets lån og kreditter forud for overdragelsen heraf til et refinansieringsregister, vil pengeinstituttet alene kunne overdrage lån og kreditter med respekt for udlægget.

Bestemmelsen regulerer derimod ikke aftaleerhververs rettigheder, dvs. pengeinstituttets kunder og andre tredjemænd. Aftaleerhververe vil derfor efter almindeligt gældende regler, herunder kravet om god tro, kunne støtte ret på pengeinstituttets tilsyneladende ret til at disponere over aktiver i finansieringsregisteret, det gælder f.eks. i forhold til overdragelse af panterettigheder, som pengeinstituttet ifølge tingbogen er berettiget til. Bestemmelsen regulerer heller ikke den berettigede enheds eventuelle kreditorers muligheder for at søge fyldestgørelse i aktiverne i registeret.

Pengeinstituttets salg af aktiver til en berettiget enhed er en overdragelse til eje, og den berettigede enheds eventuelle kreditorer vil derfor efter overdragelsen have mulighed for at søge fyldestgørelse i aktiverne i registeret.

Det følger af *stk. 2*, at den berettigede enheds ret til aktiverne i refinansieringsregisteret i forhold til pengeinstituttets kreditorer ikke kræver iagttagelse af yderligere sikringsakter ud over indførslen i refinansieringsregisteret.

Bestemmelsen indebærer, at der ikke skal gives meddelelse efter gældsbrevslovens § 31 til de låntagere, hvis lån indføres i registeret og sekuritiseres, ligesom der ikke skal foretages tinglysning for tinglyste sikkerheder, der indføres i registeret.

Indførelse af et aktiv i refinansieringsregisteret vil imidlertid være uden betydning for låntagerne og andre aftaleerhververe. Der vil således alene være tale om en sikringsakt i forhold til overdragerens (pengeinstituttets) kreditorer. Se nærmere herom i pkt. 2.1.1.3. i de almindelige bemærkninger. Spørgsmålet om aftaleerhververs rettigheder reguleres af bestemmelsens *stk. 4, 5 og 6*.

Det følger af *stk. 3*, at aktiver i refinansieringsregisteret tilhører den berettigede enhed og derfor skal holdes adskilt fra pengeinstituttets aktiver. Det betyder, at renter og afdrag på de til den berettigede enhed solgte lån indbetalt til pengeinstituttet straks skal overføres til en konto tilhørende den berettigede enhed.

Det følger af *stk. 4*, at pengeinstituttet fortsætter med at administrere aktiverne i forhold til låntagere og andre tredjemænd. Som andre tredjemænd anses kautionister, pantsættere, offentlige myndigheder mv. Kravene til administrationen fastlægges i en aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Pengeinstituttet vil således fortsat være legitimeret til at forestå administrationen af kundeforholdet og den løbende kundekontakt, selv om aktiverne er indført i refinansieringsregisteret, idet låntagerne ikke vil modtage meddelelse om salget. Låntagerne vil, så længe der ikke er givet meddelelse om andet, derfor fortsat kunne betale med frigørende virkning til pengeinstituttet, hvilket også er i overensstemmelse med princippet i gældsbrevslovens § 29, idet en indførelse i refinansieringsregisteret som anført ikke vil fratage bankens betalingslegitimation.

Der vil i forhold til sikkerheder heller ikke blive foretaget tinglysninger eller iagttaget andre sikringsakter, der har til formål at fratage pengeinstituttets legitimation.

Banken fremstår således over for låntager fortsat som berettiget til at råde over aktiverne i forhold til låntager og tredjemænd, herunder til at modtage betaling med frigørende virkning i banken.

Aftaleerhververe i god tro vil endvidere i overensstemmelse med principperne i gældsbrevslovens § 31 kunne støtte ret på pengeinstituttets tilsyneladende ret til at disponere over aktiver, uanset om de er indført i refinansieringsregisteret, f.eks. overdragelse af rettigheder i forhold til lån ydet af pengeinstituttet eller overdragelse af panterettigheder, som pengeinstituttet ifølge tingbogen er berettiget til. Der vil ikke bestå en undersøgelsespligt for aftaleerhververe i forhold til oplysningerne i registeret, men aftaleerhververne vil ud fra en konkret vurdering kunne anses for at være i ond tro. I disse situationer vil aftaleerhververen ikke vinde ret i tilfælde af bankens overdragelse af et lån mv., der er indført i et refinansieringsregister.

I det tilfælde, hvor registeret ophører med at eksistere, jf. også § 152 t, er pengeinstituttet ikke længere forpligtet til at administrere lånene. I så fald må den berettigede enheds ret sikres ved iagttagelse af de almindelige sikringsakter, ligesom der må gives meddelelse til de berørte kunder.

Det følger af *stk. 5*, at låntageres og andre tredjemænds adgang til at gøre indsigelser gældende vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret eller foretage modregning ikke berøres af indførslen af et aktiv i refinansieringsregisteret. Bestemmelsen er en konsekvens af, at låntager ikke bør berøres af det forhold, at et aktiv indføres i registeret, jf. *stk. 4*.

Med bestemmelsen sikres det, at låntager, selvom der ikke længere er gensidighed mellem de to fordringer, der ønskes foretaget modregning med, fortsat vil kunne foretage modregning. I de tilfælde hvor kunden ikke har kendskab til indførelsen af et lån i et refinansieringsregister, vil modregningen kunne foregå overfor pengeinstituttet i samme omfang, som hvis alle kundens/låntagers engagementer fortsat var i pengeinstituttet. Modregningsadgangen vil også bestå i de tilfælde, hvor kunden bliver gjort bekendt med, at lånet er overdraget til en berettiget enhed, som følge af at der træffes beslutning om afvikling, jf. 2. pkt. Det følger endvidere af 2. pkt., at hvis låntager ville have haft en udvidet modregningsret i forhold til pengeinstituttet, jf. konkurslovens § 42, så vil låntager også have dette overfor den berettigede enhed. Det er i den forbindelse et krav, at de øvrige betingelser for at foretage modregning efter § 42 er opfyldt. Udover konkurssituationen vil modregning også kunne finde sted i de øvrige afviklingssituationer, som følger af § 152 w, *stk. 1*, forudsat at de øvrige betingelser for modregning er opfyldt.

Adgangen til at foretage modregning ophører, når der er foretaget udbetaling fra Garantifonden for indskydere og investorer. I det tilfælde, hvor indskydegarantifonden har udbetalt et beløb, er den ene fordring således ophørt med at tilhøre låntager, hvorfor der ikke længere kan tales om, at der er

adgang til modregning i forhold til låntageren. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2 vedrørende Garantifonden for indskydere og investorer dækningsomfang.

Endvidere ophører adgangen til at foretage modregning i de tilfælde, hvor afviklingen fører til en egentlig overdragelse, jf. § 152, stk. 2.

Konsekvensen af bestemmelsens 1. pkt. er, at den berettigede enhed bærer en risiko for modregning på lån og kreditter solgt via refinansieringsregisteret. Det vil være op til aftale mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet at prissætte eller strukturere sig ud af, at der eksisterer denne risiko for den berettigede enhed i tilfælde af pengeinstituttets konkurs eller afvikling.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2.

Det følger af *stk. 6*, at pengeinstituttet vil kunne foretage modregning overfor låntager, selvom et lån gennem indførelsen i et refinansieringsregister er overdraget til en berettiget enhed. Hermed sikres det, at låneforholdets afvikling fortsættes uanfægtet, og at modregningen fortsat kan foretages – hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt – selvom der efter indførelsen i registeret ikke er gensidighed mellem fordringer.

Bestemmelsen sikrer hermed, at pengeinstituttet fortsat kan anvende lån registreret i refinansieringsregisteret til modregning i kunders indlånskonti.

I de tilfælde hvor pengeinstituttet foretager modregning i en kundes indlånskonti til fordel for et lån, der er overdraget til en berettiget enhed, følger det af bestemmelsens *stk. 3*, at sådanne midler straks vil skulle overføres til en konto tilhørende den berettigede enhed, jf. *stk. 3*.

I forhold til modregning i de situationer, hvor pengeinstituttet indgår i en afviklingssituation, jf. § 152 x, *stk. 1*, følger det af bestemmelsens 2. pkt., at den berettigede enhed kan modregne over for låntager i samme omfang som pengeinstituttet kunne forud for beslutningen om afvikling.

Adgangen til at foretage modregning ophører, når der er foretaget udbetaling fra indskydegarantifonden. I det tilfælde hvor indskydegarantifonden har udbetalt et beløb, er den ene fordring således ophørt med at tilhøre låntager, hvorfor der ikke længere kan tales om, at der er adgang til modregning for låntageren. Endvidere ophører adgangen til at foretage modregning i de tilfælde, hvor afviklingen fører til en egentlig overdragelse, jf. § 152, *stk. 2*.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2.

Det følger af *stk. 7*, at hvis det ikke er muligt at identificere et aktiv i refinansieringsregisteret, skal aktivet anses for ikke at være indført i refinansieringsregisteret.

Der er ikke i bestemmelsen nærmere fastlagt et formelt beskrivelseskrav. Hvis det kan bevises, hvilke aktiver der er solgt til den berettigede enhed og indført i refinansieringsregisteret, har registreringen retsvirkninger som anført i denne § 152 n. Men er der derimod tvivl om identiteten af det indførte aktiv, betyder det, at indførslen ikke har retsvirkning.

Ifølge *stk. 8* kan aktiver alene slettes fra refinansieringsregisteret med den berettigede enheds samtykke. Bestemmelsen i *stk. 8* er ikke til hinder for, at den berettigede enhed på forhånd kan give

samtykke til, at aktiver under visse betingelser kan tages ud af refinansieringsregisteret. Sådanne betingelser vil f.eks. kunne fremgå af den berettigede enheds købsaftale med pengeinstituttet. Datoen for sletningen skal indføres i registeret, jf. § 152 j, stk. 2.

§ 152 o

Det følger af *stk. 1*, at der fra den berettigede enheds side kan ske en overdragelse via pantsættelse eller salg af de via refinansieringsregisteret erhvervede rettigheder til andre. Det skal i praksis ske ved, at den berettigede enhed giver meddelelse til pengeinstituttet om, at rettighederne relateret til et aktiv skal overgå til en anden enhed, hvilket vil skulle indføres i registeret. I henhold til bestemmelsen skal den berettigede enheds overdragelse af aktiverne ske samlet. Det vil sige, at alle aktiver anført i et afsnit af refinansieringsregisteret, dvs. tilhørende samme refinansieringstransaktion, skal overdrages samlet.

Da en berettiget enhed som led i en refinansieringstransaktion løbende kan købe nye aktiver af pengeinstituttet, kan en berettiget enheds pantsætning af aktiver omfatte de til enhver tid registrerede aktiver i det relevante afsnit af refinansieringsregisteret.

Samlet salg af aktiverne kan alene ske til selskaber, der opfylder betingelserne for at være en berettiget enhed, jf. § 152 k, stk. 1. Der kan ikke foretages salg til andre. Skulle et sådant salg alligevel blive indført i refinansieringsregisteret, vil registrering af køberen i registeret ikke have retsvirkning og salget vil ikke have gyldighed.

Der eksisterer ikke en tilsvarende begrænsning for den berettigede enheds pantsætning af aktiverne i registeret, da det er et sædvanligt element i en sekuritisering, at obligationsejerne får pant i de underliggende aktiver, hvorfor den potentielle kreds af obligationsejere ikke skal begrænses på denne måde.

Det følger af *stk. 2*, at begrænsningen i forhold til overdragelse af enkeltstående aktiver indført i refinansieringsregisteret, jf. stk. 1, ikke gælder ved overdragelser mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Bestemmelsen i stk. 1, forhindrer således ikke, at pengeinstituttet tilbagekøber aktiver indført i refinansieringsregisteret. For baggrund for behovet for sådanne dynamiske registre se de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.2.

Det følger af *stk. 3*, at underretningen til pengeinstituttet skal indeholde meddelelse om overdragelse af aktiverne og anmodning om registrering af erhververen som berettiget enhed i tilfælde af et salg eller panthaver i tilfælde af en pantsætning.

Pengeinstituttet skal registrere pantsætningen hurtigst muligt som led i førelsen af refinansieringsregisteret.

Den berettigede enhed har mulighed for at kontrollere pengeinstituttets registrering gennem en til registeret knyttet tredjemand, jf. § 152 s.

Den berettigede enhed kan via den tilsynsførende eller anden tilknyttet tredjemand føre kontrol med, at pengeinstituttet har registreret overdragelsen af aktiverne inden for 7 dages fristen, således at overdragelsen ikke mister sin retsvirkning.

Det følger af *stk. 4*, at hvis en berettiget enhed har overdraget aktiverne samlet, jf. *stk. 4*, til flere forskellige, går en senere erhverver forud, når pengeinstituttet først har fået underretning om overdragelsen til denne, og erhververen var i god tro ved underretningen.

§ 152 p

Det følger af *stk. 1*, at aktiverne omfatter lån og kreditter og sikkerheder og kautioner for sådanne lån og kreditter. Lån og kreditter kan være ydet som negotiable eller simple fordringer. Aktiverne skal på tidspunktet for indførsel i refinansieringsregisteret opfylde kravene i *stk. 1* og *2*.

Lån og kreditter ydet uden forbindelse til erhvervsmæssig virksomhed kan ikke anvendes. Hvis disse typer af lån indføres i registeret, skal indførelsen anses som ugyldig.

Erhvervsvirksomheder omfatter juridiske personer, herunder selskaber og interessentskaber, og enkeltmandsvirksomheder.

Lån og kreditter til udenlandske låntagere og i udenlandsk valuta kan også anvendes.

Hvis en sikkerhed ligger til sikkerhed for flere fordringer, og ikke alle fordringer indføres i refinansieringsregisteret, kan pengeinstituttet og den berettigede enhed aftale den indbyrdes prioritetsstilling, medmindre der er aftalt en prioritetsstilling med pantsætter.

Det er alene de rettigheder i forhold til lån eller kreditter, som består på tidspunktet for salget, som overtages. Det betyder f.eks. i relation til kassekreditter, at det alene er det aktuelle træk med eventuel tilhørende sikkerhed, der overdrages og indføres i registeret. Kundens rettigheder i forhold til yderligere træk på en kassekreditkontrakt og pengeinstituttets forpligtigelser i denne henseende påhviler således fortsat pengeinstituttet, jf. alm. bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

Ifølge *stk. 2* kan aktiver indføres i refinansieringsregisteret, medmindre pengeinstituttet og låntager eller anden tredjemand, f.eks. en kautionist for det pågældende lån, har indgået en skriftlig aftale om, at aktivet ikke kan overdrages.

Bestemmelsen indebærer, at aftalte begrænsninger i adgangen til at overdrage aktiverne kræver skriftlighed. Om betydningen i forhold til allerede indgået aftaler i relation til lån og kreditter etableret inden lovens ikrafttræden henvises der til bemærkningerne til lovforslagets § 20, *stk. 2*.

Et lån der indgår i et SDO-register kan ikke samtidig registreres i et refinansieringsregister. Hvis disse typer af lån indføres i registeret, skal indførelsen anses som ugyldig.

§ 152 q

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at der ikke uberettiget videregives eller anvendes fortrolige oplysninger om aktiverne eller kundeforholdene bag. Dvs. både de oplysninger, der indgår i selve refinansieringsregisteret, og de oplysninger, der ikke indgår i selve registeret, men som knytter sig til aktivets bagvedliggende kundeforhold, er omfattet af beskyttelsen.

Bestemmelsen supplerer § 117 i lov om finansiell virksomhed, som indeholder et generelt forbud mod uberettiget videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger, idet der gives mulighed for uden samtykke fra den enkelte kunde at fravige § 117 i lov om finansiell virksomhed, således at oplysninger, der kan videregives eller udnyttes oplysninger, hvis det er nødvendigt for varetagelse af

opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret. Bestemmelsen svarer til den supplerende tavshedsbestemmelse for SDO-registre i § 120 b.

Ved fortrolige oplysninger forstås som udgangspunkt alle oplysninger registreret i refinansieringsregisteret, jf. § 152 j, og alle oplysninger vedrørende det bagvedliggende kundeforhold. Såfremt oplysningerne er offentligt tilgængelige, kan disse ikke anses for fortrolige og omfattes derfor ikke af tavshedspligtsbestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, skal derfor afgøres efter andre regler, herunder reglen i lov om finansiel virksomhed § 43, om redelig forretningsskik og god praksis.

Fortrolige oplysninger om de aktiver, der indføres i refinansieringsregisteret er undergivet ubetinget tavshed over for uvedkommende under ansvar efter §§ 152, 152 a og 152 c-f i straffeloven.

Bestemmelsen åbner udelukkende mulighed for, at der kan videregives og udnyttes oplysninger, som konkret er nødvendige for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret. Videregivelse kan bl.a. ske til de i stk. 2, nr. 1-7 nævnte personer og juridiske enheder, jf. nedenfor. Herudover vil de almindelige videregivelsesregler i lov om finansiel virksomhed § 117 ff. finde anvendelse.

Et eksempel på nødvendig varetagelse af opgaver i forbindelse med en refinansieringstransaktion er, at den tilsynsførende, jf. § 152 r eller en anden tredjemand, der handler på vegne af den berettigede enhed, skal have adgang til alle bankens oplysninger om kundeforhold i forhold til lån solgt til refinansieringsregisteret for at kunne kontrollere, om kvaliteten af lånet lever op til de fastlagte betingelser samt om pengeinstituttet har fulgt de procedurer, der er aftalt i købsaftalen mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Omfanget af nødvendige oplysninger, der skal videregives, vil kunne variere fra lån til lån.

I tilfælde af tvivl om, hvorvidt videregivelsen er nødvendig, vil det være op til pengeinstituttet at godtgøre, at den konkrete videregivelse har været nødvendig for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret.

Bestemmelsen supplerer de generelle regler i persondataloven om behandling af oplysninger om fysiske personer herunder om videregivelse, samkøring og registrering.

Den udveksling af personhenførbare oplysninger, som bestemmelsen åbner mulighed for, vurderes at kunne finde sted inden for rammerne af persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Således vurderes det, at videregivelsen er nødvendig for, at de i stk. 2 nævnte personer, som der videregives oplysninger til, kan varetage sine berettigede interesser i forbindelse med varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller førelsen af refinansieringsregisteret. Det er ligeledes vurderingen, at hensynet til den person, hvis oplysninger udveksles, ikke overstiger virksomhedernes interesse i at oplysningerne kan videregives. Der er ved denne vurdering lagt vægt på at der er tale om videregivelse til en begrænset personkreds samt at videregivelsen medvirker til etableringen af et system, der vil gøre det lettere for de erhvervsdrivende hvis oplysninger videregives at få adgang til finansiering.

Det følger af *stk. 2* hvilke persongrupper og juridiske enheder, hvortil videregivelse altid vil være berettiget, hvis videregivelsen er nødvendig for at varetage de pågældendes opgaver i forbindelse med en refinansieringstransaktion eller administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret, jf.

stk. 1. Persongruppen er en anden end persongruppen efter § 117, da der er en række særlige aktører, der er knyttet til refinansieringstransaktioner. Administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret vil typisk være relevant, hvor pengeinstituttet begæres eller erklæres konkurs, afvikles i regi af Finansiell Stabilitet A/S eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister.

Følgende personer eller juridiske enheder har efter bestemmelsen berettiget adgang til de i registeret registrerede kundeoplysninger:

- Pengeinstituttet, der har bevilget lånene og dets eventuelle databehandlere
- Et andet pengeinstitut eller en datacentral, der fører refinansieringsregisteret på vegne af det oprindelige institut, jf. § 152 j, stk. 3.
- Den tilsynsførende på registeret, jf. § 152 r, stk. 4
- en tredjemand, som handler på vegne af det sælgende pengeinstitut
- en tredjemand, som handler på vegne af den berettigede enhed eller dennes kreditorer
- Finansiell Stabilitet A/S eller en anden administrator i tilfælde af at pengeinstituttet begæres eller erklæres konkurs, jf. § 152 w, afvikles, jf. § 152 u, eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, jf. § 152 i,
- Erhververen, jf. § 152 y, stk. 1.

Den berettigede enhed og et administrerende pengeinstitut på vegne af den berettigede enhed, i tilfælde af at aktiverne tages ud af refinansieringsregisteret og de almindelige sikringsakter iagttages.

Tredjemænd underlagt tavshedspligt kan være revisorer, der i henhold til aftale har accepteret at udføre visse kontroller på vegne af den berettigede enhed eller dennes kreditorer.

Det forhold, at disse persongrupper og juridiske enheder berettiget kan få adgang til oplysningerne omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen i stk. 1, betyder ikke, at alle oplysninger frit kan udveksles mellem disse. Oplysninger kan kun udveksles inden for en virksomhed, hvis udvekslingen også der er berettiget.

Den berettigede enhed har ikke adgang til refinansieringsregisteret. I praksis vil det ofte være aftalt, at den berettigede enhed og investorerne (obligationsejerne) får adgang til anonymiserede data til brug for vurdering af en transaktion. Den berettigede enhed kan bede en til registeret tilknyttet tredjemand om f.eks. at kontrollere, at de anonymiserede data stemmer overens med de faktiske data i registeret, jf. også § 152 q, stk. 2, nr. 4.

Det følger af *stk. 3*, at den, der modtager fortrolige oplysninger fra refinansieringsregisteret efter *stk. 2*, er omfattet af samme tavshedspligt. Dette gælder også for vedkommendes opdragsgiver. Eksempelvis vil tredjemand, der handler på vegne af den berettigede enhed, ikke berettiget kunne videregive oplysningerne fra refinansieringsregisteret til den berettigede enhed.

Bestemmelsen indebærer, at den særlige tavshedspligt efter § 152 q følger oplysningerne og ikke modtageren. Bestemmelsen har betydning i de situationer, hvor modtageren af oplysninger ikke i forvejen er pålagt tavshedspligt i medfør af den finansielle lovgivning. Dvs. at § 152 q supplerer den generelle bestemmelse i § 117 i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper indenfor retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale

§ 152 r

Det følger af *stk. 1*, at den berettigede enhed skal udpege en uafhængig tilsynsførende for refinansieringstransaktionen. Den tilsynsførende kan være en fysisk eller en juridisk person. Med uafhængig menes som minimum, at den tilsynsførende ikke kan være ansat i eller modtage sit vederlag af det pengeinstitut, der fører registeret. Yderligere specificering af den tilsynsførendes uafhængighed fastsættes af Finanstilsynet, jf. *stk. 4*. Den tilsynsførende skal registreres af Finanstilsynet.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at den tilsynsførende også kan fungere som revisor af pengeinstituttets øvrige forhold.

Tilstedeværelsen af en tilsynsførende er ikke til hinder for, at den berettigede enhed kan udpege en tredjemand til at udføre supplerende opgaver i relation til en refinansieringstransaktion. Det kan f.eks. være opgaver i relation til kontrol af registeret ud over hvad der er aftalt med den tilsynsførende. Det kan f.eks. være opgaver i forhold til at kontrollere kvaliteten af lånene eller pengeinstituttets servicering af kunderne i forhold til kriterier, der er sat op i købsaftalen mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Det kan dog også aftales at sådanne supplerende opgaver varetages af den tilsynsførende. Denne eventuelle tredjemand vil have samme adgang til informationer vedrørende registeret som den tilsynsførende, jf. § 152 q.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet træffer beslutning om registrering af en tilsynsførende, når de har modtaget tilstrækkelig dokumentation for, at den tilsynsførende lever op til de specificerede krav.

Det følger af betingelsen i nr. 1, at den tilsynsførende skal være kompetent til løbende at kontrollere, at pengeinstituttet registrerer aktiverne korrekt i registeret

Det følger af betingelsen i nr. 2, at den tilsynsførende skal være kompetent til at kontrollere om lån og kreditter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget,

Det følger af betingelsen i nr. 3, at den tilsynsførende skal være i stand til at håndtere følsomme personoplysninger og fortrolig information, herunder intern viden.

Det følger af betingelsen i nr. 4, at den tilsynsførende har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker aktiviteterne beskrevet i § 152 s.

Det forventes, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til dokumentation jf. *stk. 4*.

Det følger af *stk. 3*, at den tilsynsførende alene er erstatningsansvarlig over for pengeinstituttet og den berettigede enhed eller dennes kreditorer i tilfælde af tab som følge af grov uagtsomhed eller forsæt.

Det følger af *stk. 4*, at Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte nærmere regler om dokumentation for opfyldelse af kravene i *stk. 2*.

§ 152 s

Det følger af *stk. 1*, at den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at registeret føres i overensstemmelse med loven og regler der er udstedt i medfør af loven..

Bestemmelsen i *stk. 2.* indeholder eksempler på den tilsynsførendes kontrolopgaver.

Det følger af betingelsen i nr. 1, at den tilsynsførende skal kontrollere, at refinansieringsregisteret indeholder de nødvendige informationer om aktiverne, jf. § 152 j, stk. 1, 2 og 5,

Det følger af betingelsen i nr. 2, at den tilsynsførende skal kontrollere, at indførslen af aktiverne er korrekt.

Det følger af betingelsen i nr. 3, at den tilsynsførende skal kontrollere, at lån og kreditter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget.

I praksis vil kontrollen tage form af stikprøvekontrol blandt lånene i registeret. Stikprøvekontroller skal omfatte kontrol af lånedokumenter og tilknyttet pant. Omfanget af stikprøvekontrollen aftales mellem den berettigede enhed og den tilsynsførende.

Stikprøvekontrollen kan baseres på oplysninger, som pengeinstituttet stiller til rådighed for den tilsynsførende og offentligt tilgængelige oplysninger som fx tingbogen, og skal ikke medføre, at den tilsynsførende kontakter pengeinstituttets kunder.

Det følger af *stk. 3.*, at den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at pengeinstituttet fører refinansieringsregisteret behørigt og skal underrette den berettigede enhed og Finanstilsynet om omstændigheder, der indikerer, at dette ikke er tilfældet.

Finanstilsynet kan på baggrund af en underretning fra den tilsynsførende inddrage et pengeinstituts tilladelse til at føre et register, jf. lovforslagets § 1 nr. 56 (§ 224, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed). Finanstilsynets eventuelle beslutning om at inddrage et pengeinstituts tilladelse til at føre et register vil bero på en konkret vurdering.

Det følger af *stk. 4.*, at den tilsynsførende har adgang til alle oplysninger vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret, herunder alle øvrige oplysninger om de kundeforhold, lånene i registeret vedrører.

§ 152 t

Hvis de berettigede enheder og eventuelle panthavere i henhold til refinansieringsregisteret giver samtykke, kan refinansieringsregisteret nedlægges med en måneds varsel. Meddelelse om nedlæggelse skal gives til Finanstilsynet.

Bestemmelsen skal sikre, at det er muligt for pengeinstituttet at nedlægge registeret, når der ikke længere er nogle berettigede enheder eller panthavere, der har en interesse i aktiver, der er eller har været indført i registeret, f.eks. fordi alle aktiver i registeret er blevet indfriet.

De enkelte aktiver i refinansieringsregisteret vil efter en nedlæggelse kunne overdrages og pantsættes særskilt. I den forbindelse vil de almindelige sikringsakter der følger af bl.a. gældsbrevsloven og tinglysningsloven findes anvendelse.

§ 152 u

Bestemmelsen indebærer, at et pengeinstitut, der overtager et andet pengeinstitut, også overtager førelsen af refinansieringsregisteret og det overdragende pengeinstituts forpligtelser over for den berettigede enhed. Overdragelsen af registeret kræver godkendelse fra Finanstilsynet, jf. 152 i. Med ikke-efterstillede forpligtelser henvises til de passiver, der overtages af et andet pengeinstitut i forbindelse med afviklingen, jf. § 16 g, stk. 4 i lov om finansiel stabilitet. Bestemmelsen regulerer ikke de tilfælde, hvor et pengeinstitut overtages af Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 152 v.

§ 152 v

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at der er en alternativ administrator af aktiverne i de tilfælde, hvor en sådan ikke er angivet i aftalen mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet, og hvor Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen, jf. alm. de bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

I det tilfælde, at Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister, skal et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage de nedenfor nævnte af pengeinstituttets forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Finansiell Stabilitet A/S indtræder alene i de dele af aftalen mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, der vedrører den løbende administration af de aktiver, der er i registeret på tidspunktet for pengeinstituttets indtræden i afvikling i Finansiell Stabilitet A/S og en efterfølgende afvikling af aktiverne samt aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Finansiell Stabilitet A/S indtræder således ikke i eventuelle aftaler om tilbagekøb af lån.

Ifølge *stk. 2* forudsættes det, at aftalen mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet som regel indeholde en beskrivelse af, hvordan lån og kreditter i registeret skal afvikles i tilfælde af, at pengeinstituttet indgår i en afvikling i Finansiell Stabilitet A/S eller går konkurs. Foreligger en sådan aftale ikke, skal Finansiell stabilitet administrere lån og kreditter i registeret i henhold til gældende låneaftaler og den gældende administrationsaftale i seks måneder. Det giver den berettigede enhed en periode til at forsøge at finde en køber eller en ny administrator af aktiverne i registeret, inden dette afvikles.

Er registeret ikke solgt inden for de seks måneder, skal Finansiell Stabilitet i fravær af anden aftale afvikle lån og kreditter i registeret over en periode på fem år, hvis de ikke ville være indfriet tidligere i henhold til de aftalte vilkår. Renten på lån og kreditter i registeret fastholdes i denne periode på samme niveau som den i den i udgangspunktet gældende låneaftale. Afviklingen sikrer, at investorerne i de af den berettigede enhed udstedte værdipapirer i videst muligt omfang får deres investering tilbage, om end med en vis forsinkelse.

Midler der tilgår Finansiell Stabilitet A/S efter fem år, fx fra konkursbo eller som et resultat af retstvister skal videreformidles til den berettigede enhed.

Som anført under pkt. 2.1.1.3 i de almindelige bemærkninger bærer den berettigede enhed risikoen på lån og kreditter, som er blevet overdraget. Det vil den berettigede enhed også gøre i de tilfælde,

hvor arrangementet overgår til Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet A/S vil derfor ikke hæfte for eventuelle tab, der måtte opstå, mens registeret administreres af Finansiell Stabilitet A/S. Bestemmelsen betyder ikke, at Finansiell Stabilitet A/S kan fraskrive sig ansvarspådragelse i forbindelse med deres administration af lån og kreditter.

§ 152 w

Det følger af *stk. 1*, at Finanstilsynet træffer beslutning om, at aktiverne i pengeinstituttets refinansieringsregister tages under administration og udnævner i den forbindelse en administrator for registeret hvor:

- 1) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller
- 2) inddrager pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister efter § 224, stk. 4,
- 3) der indgives begæring om konkurs af Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller efter egenbegæring,
- 4) pengeinstituttet erklæres konkurs efter begæring af andre, eller
- 5) Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut.

Administrator for registeret skal forestå administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret, herunder opkrævning af renter og bidrag og videreformidling af betalinger til den berettigede enhed. Administrator kan vælge at lade administrationen af aktiverne varetages af en medadministrator, jf. dog stk. 2.

Det følger af *stk. 2*, at hvis der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed er angivet et andet pengeinstitut som sekundær administrator af aktiverne i tilfælde af pengeinstituttets konkurs indført i et afsnit i refinansieringsregisteret, vil den af Finanstilsynet udpegede administrator af registeret skulle anvende det aftalte pengeinstitut som administrator af aktiverne i dette afsnit i registeret.

Det følger af *stk. 3*, at i det tilfælde hvor pengeinstituttet beholder dets pengeinstituttilladelse, men mister tilladelsen til at føre et refinansieringsregister, har pengeinstituttet mulighed for at tilbagekøbe aktiver i refinansieringsregisteret fra de berettigede enheder, såfremt dette fremgår af aftalen mellem pengeinstituttet og de berettigede enheder. Aktiver tilhørende en refinansieringstransaktion kan kun sælges samlet.

Bestemmelsen forhindrer ikke, at pengeinstituttet kan tilbagekøbe aktiver fra visse refinansieringstransaktioner, men ikke fra andre. Muligheden for tilbagekøb vil således afhænge af det aftalte mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed i den enkelte refinansieringstransaktion. Eksempelvis vil et pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister med fem separate refinansieringstransaktioner, i en situation hvor pengeinstituttet mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister kunne tilbagekøbe aktiverne samlet fra tre transaktioner i henhold til aftale, også selv om, der ikke forligger aftale om tilbagekøb på de to sidste transaktioner.

Hvis alle lån og kreditter tilbagekøbes af pengeinstituttet, vil det ikke være nødvendigt at udpege en administrator for registeret.

Bestemmelsen i *stk. 4* sikrer, at der er offentlighed om administrationen af registeret i tilfælde af pengeinstituttets konkurs. Endvidere forpligtes administrator for registeret til at underrette de enkelte låntagere om, hvortil ydelser på de enkelte lån og kreditter, der er registreret i registeret, fremover skal betales, og hvem en eventuel indfrielse kan ske til.

Det følger af *stk. 5*, at administrator for registeret skal opfylde habilitetskrav svarende til de krav, der stilles over for kurator m.fl. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Derudover følger, at administrator for registeret og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Det følger ligeledes af bestemmelsen, at administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet.

Bestemmelsen skal sikre, at der ikke kan stilles spørgsmålstejn ved administrators habilitet i forhold til varetagelse af den berettigede enheds interesser, der ikke nødvendigvis er sammenfaldende med interesserne for kreditorerne i konkursboet for pengeinstituttet.

Det følger af *stk. 6*, at administrator for registeret kan udpege en eller flere medadministratorer, der bl.a. kan bistå med administration eller afviklingen af aktiverne. Det kan f.eks. være et pengeinstitut eller Finansiell Stabilitet A/S.

Bestemmelsen skal sikre, at administrator for registeret har de nødvendige kompetencer og praktiske forudsætninger til at føre administrationsboet hensigtsmæssigt og forsvarligt.

Bestemmelsen i *stk. 7* skal sikre, at der kan ske en honorering af administrator for registeret samt betaling af udgifter til administrationen. Honoreringen skal ske på baggrund af betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret. Finanstilsynet påser rimeligheden i honoraret i forbindelse med udnævnelsen af administratoren.

Bestemmelsen i *stk. 8* skal sikre, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at administrator for registeret opfylder sit hverv på forsvarlig vis.

Kravet i *stk. 9* om en tilstrækkelig forsikring skal ses i lyset af, at administrator administrerer betydelige beløb, samt at fejlagtig administration kan medføre betydelige tab for den berettigede enhed.

Det følger af *stk. 10*, at aktiver kan overdrages enkeltvis af administrator for registeret eller anden tredjemand, der handler på vegne af administrator for registeret eller den berettigede enhed i de stk. 1. nævnte tilfælde.

Formålet med bestemmelsen er, at skabe bedre muligheder for en afvikling af registeret i tilfældet af pengeinstituttets konkurs m.v.

Registerets retsvirkning består, indtil registeret er fuldt afviklet.

I tilfælde af enkeltvis overdragelse skal de almindelige sikringsakter respekteres, dvs. at der skal gives meddelelse til låntager og foretages tinglysning, såfremt der til lånet/kreditten er knyttet et tinglyst pant.

Det følger af *stk. 11*, at pengeinstituttets administration af aktiverne kan ophøre i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Administrationen af aktiverne i registeret kan alene overdrages til andre pengeinstitutter, Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S. Baggrunden er, at det følger af § 152 i, at det kun er pengeinstitutter, der kan få tilladelse til at føre et refinansieringsregister i lovforsla-

get, samtidig er pengeinstitutter underlagt tilsyn, hvilket giver en grad af investorbeskyttelse. Finansiell Stabilitet A/S og datterselskaber af Finansiell Stabilitet A/S har ikke altid pengeinstituttilladelse men kan administrere aktiver registreret i et refinansieringsregister i henhold til § 152 v.

Overdragelsen af administrationen til et andet pengeinstitut er ikke til hinder for videresalg af enkelte aktiver, jf. stk. 1.

I de i stk. 1 nævnte tilfælde, f.eks. hvor et pengeinstitut mister sin tilladelse til at føre register, kan administrationen af lån, der er registreret i registeret, overføres til et andet pengeinstitut. Pengeinstituttet vil imidlertid ikke kunne sælge yderligere lån til berettigede enheder via registeret. Det kan stille investorer, der har en forventning om løbende salg af nye lån fra pengeinstituttet dårligere, end hvis pengeinstituttet fortsat kunne sælge nye lån til registeret. Det vil være op til investorerne at sikre deres kontraktmæssige ret til at søge erstatning fra pengeinstituttet, hvis denne situation skulle opstå.

Hvis administrationen af aktiverne skal overgå til et andet pengeinstitut efter aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed eller i forbindelse med afviklingen af pengeinstituttet, skal de almindelige sikringsakter foretages. Det vil være den berettigede enhed eller administrator for registeret eller tredjemand befuldmægtiget af den berettigede enhed, f.eks. pengeinstituttet, der skal foretage de almindelige sikringsakterne, ligesom der må gives meddelelse til de berørte kunder. Når de almindelige sikringsakter iagttages, har iagttagelsen af sikringsakterne i forhold til kreditorerne virkning fra tidspunktet for indførelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

§ 152 x

Det følger af *stk. 1*, at aktiver i et refinansieringsregister skal overlades til administrator for registeret, når denne er udnævnt af Finanstilsynet med henblik på administration af aktiverne.

Aktiver i refinansieringsregisteret, der er overdraget til eje til den berettigede enhed forud for konkursdekretets afsigelse, er ikke en del af konkursboet efter pengeinstituttet, der har oprettet registeret. Kurator for konkursboets prøvelse af fordringer og krav i konkursboet omfatter derfor heller ikke aktiver i et refinansieringsregister og sker uafhængigt af tidspunktet for overdragelse af aktiverne i registeret til administrator for registeret. Endvidere kan kurator for konkursboet efter pengeinstituttet ikke fratrække eget honorar i aktiverne i registeret.

Det samme gælder aktiver, der er trådt i stedet for aktiver i refinansieringsregisteret. Det kan f.eks. være betaling af renter og afdrag på lån i registeret, der er indbetalt til pengeinstituttet og registreret på en separat konto, men som på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse endnu ikke er overført til registeret.

Bestemmelsen indebærer samtidig, at konkursboet straks skal videreformidle midler, der fejlagtigt er tilgået konkursboet, efter Finanstilsynets beslutning om at registeret skal tages under administration, til administrationsboet for refinansieringsregisteret.

Det følger af *stk. 2*, at den for de enkelte aktiver relevante sikringsakt skal iagttages i forbindelse med overdragelsen. I forhold til kreditorerne vil foretagelsen af den almindelige sikringsakt træde i stedet for den sikringsakt, som registreringen af aktivet i refinansieringsregisteret har udgjort. Ved iagttagelsen af sikringsakterne er det den berettigede enhed og dennes eventuelle panthaveres ret til aktiverne, der tinglyses eller gives meddelelse om mv.

Det følger af *stk. 3*, at på tidspunktet for Finanstilsynets beslutning om, at aktiverne i refinansieringsregisteret tages under administration, kan pengeinstituttets eller dets konkursbo ikke længere gyldigt foretage dispositioner over aktiver i registeret, jf. også *stk. 1*. Det vil sige at pengeinstituttet ikke kan disponere over aktiverne bl.a. i form af lån og sikkerheder. Pengeinstituttet kan således ikke inddrive gælden mv. Bestemmelsen indebærer, at pengeinstituttets konkursbo ikke kan foretage ændringer i registeret, herunder registrere nye lån i registeret eller tage lån ud af registeret selv hvis registeret endnu ikke er overdraget til administrator for registeret.

Bestemmelsen i *stk. 4* følger af, at aktiverne i registeret er overdraget til eje i den berettigede enhed.

Hvis der er flere berettigede enheder, fordeles omkostningerne til administrationen i mellem de berettigede enheder i forhold til administrators faktiske udgifter til administration af aktiverne i et afsnit af refinansieringsregisteret.

Det følger af *stk. 5*, at administrator for registeret er forpligtiget til at fortsætte administrationen af refinansieringsregisteret indtil alle aktiver er solgt, overdraget eller der alternativt ikke udstår betalinger på aktiverne.

Det følger af *stk. 6*, at pengeinstituttet, der har oprettet registeret, eller konkursboet efter dette pengeinstitut mod vederlag skal bistå administrator for registeret med administration af aktiverne i registeret. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at administrator for registeret kan vælge andre til at bistå med administrationen.

Bestemmelsen i *stk. 7* skal sikre, at det er praktisk muligt for administrator for registeret at opfylde sit hverv på passende vis.

§ 152 y

Det følger af *stk. 1*, at administrator for registeret enten skal forsøge at sælge aktiverne eller søge at finde et alternativt pengeinstitut til at administrere lånene frem til de udløber med henblik på at godtgøre kravene fra den berettigede enheds investorer. Uanset at der er tale om en overdragelse til eje i kraft af registreringen i refinansieringsregisteret, har administrator for registeret således denne afgrænsede mulighed for at disponere over aktiverne på vegne af den eller de berettigede enheder.

Baggrunden for, at administrator for registeret skal have mulighed for bl.a. at sælge aktiverne, er, at den berettigede enheds køb af aktiverne i registeret typisk vil være finansieret ved udstedelse af værdipapirer, hvis løbetid ikke nødvendigvis modsvarer af løbetiden på lån og kreditter indført i registeret. Der vil derfor ofte være behov for, at administrator sælger aktiverne frem for blot at administrere dem, indtil lånene er nedbragt, idet dette kan bidrage til, at investorerne får deres penge rettidigt. Vurdering af muligheden for salg i forhold til fortsat administration af aktiverne vil bero på en konkret vurdering af, hvad der sikrer størst afkast til den berettigede enhed, jf. *stk. 2*.

Det følger af *stk. 2*, at administrator for registeret skal varetage de berettigede enheders interesser, og den pågældende skal derfor administrere aktiverne således, at der sikres det størst mulige udbytte til de berettigede enheder.

Indeholder vilkårene ingen beskrivelse af, hvordan lån og kreditter i registeret skal afvikles i tilfælde af, at pengeinstituttet indgår i en afvikling i Finansiel Stabilitet A/S eller går konkurs, kan admi-

nistrator for registeret udarbejde en plan for afvikling af aktiverne. Planen kan godkendes af den berettigede enhed eller dennes kreditorer.

Planen kan implementeres af eventuelle medadministratorer, herunder et pengeinstitut eller Finansiell Stabilitet, som varetager administrationen af aktiverne i registeret på vegne af administrationsboet for registeret.

Bestemmelsen betyder, at Finansiell Stabilitet A/S kommer til at agere på vegne af administrator for registeret og den berettigede enhed, og dermed i henhold til ovennævnte plan skal inddrage gæld m.v. uden selv at have indflydelse på de bagvedliggende beslutninger.

Hvis den berettigede enhed ikke har opnået aftale om salg af refinansieringsregisteret eller aftale om serviceaftale inden for 6 måneder efter, at pengeinstituttet er overdraget til Finansiell Stabilitet A/S, skal Finansiell Stabilitet A/S sætte de afdragsbestemmelser i kraft, der følger af serviceaftalen mellem det nødlidende pengeinstitut og den berettigede enhed eller ovennævnte afdragsbestemmelser udarbejdet af administratoren for registeret i kraft. Indeholder serviceaftalen ikke en afdragsbestemmelse, og er der ikke udarbejdet en afviklingsplan af administrator for aktiverne, afdrages lånene efter reglerne i § 152 u, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Det følger af *stk. 3*, at administrators salg af hele eller dele af aktiverne i refinansieringsregisteret kræver godkendelse af den berettigede enhed eller dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne.

Til nr. 43 (§ 170 a i lov om finansiell virksomhed)

Med indsættelsen af en ny § 170 a i kapitel 12 om koncernregler præciseres det, at i koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, skal denne modervirksomhed overholde kapitalkravet for forsikringsselskaber i § 126. Der er således parallelitet mellem reglerne for forsikringsholdingvirksomheder og for øvrige typer holdingvirksomhed i kapitel 12.

Der indføres således også krav om beregning af individuelt solvensbehov for forsikringsholdingvirksomhed i lighed med, hvad der gælder for pengeinstitutholdingvirksomhed, realkreditholdingvirksomhed m.v. Det individuelle solvensbehov fastsættes på baggrund af forsikringsholdingvirksomhedens risikoeksponering. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lov nr. 576 af 6. juni 2007, der ændrede § 126 i lov om finansiell virksomhed.

Da en koncern alene er en regnskabsmæssig sammenlægning af to eller flere selvstændige juridiske enheder, er det i 2. pkt., præciseret, at det er forsikringsholdingvirksomhedens henholdsvis forsikringsselskabets bestyrelse, der har ansvaret for overholdelsen af bestemmelserne på koncernbasis.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på modervirksomheder, der er blandede forsikringsholdingvirksomheder.

§ 170 a er omfattet af de bestemmelser, som Finanstilsynet i særlige tilfælde kan undtage fra i medfør af § 178, stk. 1.

Til nr. 44 (§ 175 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 45 (§§ 176, stk. 1 og 346, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 46 (§ 176, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af.

Til nr. 47 (§§ 179 og 180 i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget bliver det præciseret, at lov om finansiel virksomhed § 179 om udskillelse og § 180 om afhændelse også skal gælde for forsikringsholdingvirksomheder, hvis de nugældende betingelser i bestemmelserne i øvrigt er opfyldt.

Finanstilsynet vil herefter med hjemmel i § 179 kunne påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille disse finansielle virksomheder i en delkoncern. Delkoncernen skal enten være struktureret med en finansiel holdingvirksomhed eller – som noget nyt – med en forsikringsholdingvirksomhed som modervirksomhed.

Endvidere vil Finanstilsynet med hjemmel i § 180 kunne påbyde ikke blot en finansiel holdingvirksomhed men også en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde virksomhedens kapitalandele i en finansiel virksomhed.

Påbud efter § 179 kan ikke udstedes til udskillelse i delkoncern under en blandet forsikringsholdingvirksomhed. Ligeledes finder § 180 ikke anvendelse på blandede forsikringsholdingvirksomheder.

Til nr. 48 (§ 179, nr. 1 og § 180, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af ændringen i dette lovforslags § 1, nr. 43, foreslås det præciseret ved en tilføjelse af ordene "eller § 170 a", at påbuddet kan udstedes, hvis solvenskravet nævnt i § 170 (finansielle holdingvirksomheder) eller i den nye § 170 a (forsikringsholdingvirksomheder) i lov om finansielle virksomheder ikke er overholdt. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 43.

Til nr. 49 (§ 181, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I § 181, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed ændres »nr. 17« til »nr. 19«. Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 50 (§ 181, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Med ændringen indsættes nyt *nr. 3*, i § 181, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorved det bliver præciseret, at Finanstilsynets hjemmel til at udstede nærmere regler om koncerninterne transaktioner også skal omfatte transaktioner, der indgår mellem en finansiel virksomhed og en blandet forsikringsholdingvirksomhed.

Den gældende hjemmel er udnyttet ved udstedelsen af bekendtgørelse nr. 904 af 1. september 2004 om koncerninterne transaktioner.

Til nr. 51 (§ 181, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse, der følger af, at der med forslaget indsættes nyt *nr. 3* i § 181, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Dermed er der behov for at opsamlingsbestemmelsen, der med indsættelsen af et nyt *nr. 3* bliver *nr. 4* også henviser til det nye *nr. 3*.

Til nr. 52 (§§ 199, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 53 (§§ 199, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 54 (§ 216, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 216, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, som bestemmer, hvem der vælger bestyrelsen i en forening, der ejer et realkreditaktieselskab, ændres således, at den ret der i dag tilkommer låntagerne i realkreditaktieselskabet, fremover også skal tilkomme medlemmerne af foreningen.

Formålet med ændringen er at give andre kundegrupper end realkreditlåntagerne i en koncern med et realkreditaktieselskab mulighed for indflydelse i foreningen, der ejer et realkreditaktieselskab.

Det er forventningen, at realkreditlåntagerne fortsat sikres indflydelse gennem medlemskab af foreningen, og at medlemmerne af foreningen så vidt muligt behandles ens. For eksempel forventes det, at låntagere i koncernens realkreditaktieselskaber og kunder i en eventuel bank, som indgår i koncernen, i relation til medlemskab af foreningen så vidt muligt behandles ens.

Det vil fremgå af vedtægterne for den enkelte forening, hvem den vil optage som medlem. I dag er det typisk kun låntagerne i realkreditaktieselskabet, der er ejet af foreningen, som er medlemmer af foreningen. Vedtægterne skal godkendes af Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen påser, at ændringer i foreningens vedtægter ikke strider mod deltagernes interesser.

Reglerne for valg af bestyrelsen i en fond, der ejer et realkreditaktieselskab, fortsætter uændret.

Til nr. 55 (§ 216, stk. 3-5, i lov om finansiel virksomhed)

Der foreslås indsat et nyt stk. 3 og 4 i § 216 i lov om finansiel virksomhed, med henblik på at undgå interessekonflikter mellem bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditaktieselskab og bestyrelsen i realkreditaktieselskabet og skabe reel uafhængighed i bestyrelsen for fonden eller foreningen i forhold til realkreditaktieselskabet. Med disse bestemmelser indføres for fonde og foreninger, der ejer et realkreditaktieselskab, at flertallet af bestyrelsen for fonden eller foreningen ikke kan udpeges eller udgøres af personer, som på den ene eller anden måde er tilknyttet realkreditaktieselskabet eller andre datterselskaber eller associerede virksomheder. De persongrupperinger, som er omfattet af bestemmelsen, må hverken tilsammen eller hver for sig udpege eller udgøre et flertal af bestyrelsen for den i § 216, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, nævnte fond eller forening.

Herved undgås det, at bestyrelsen for den i stk. 1 nævnte fond eller forening kan udpeges eller udgøres af et flertal, der eksempelvis består af bestyrelsesmedlemmer eller ansatte i realkreditaktieselskabet eller andre af fondens eller foreningens datterselskaber eller associerede virksomheder.

Samtidig præciseres det, at de skærpede krav om reel uafhængighed også gælder for medlemmer af repræsentantskaber eller lignende repræsentative organer, da disse organer ofte har en særlig rolle i forhold til det til fonden/foreningen tilknyttede realkreditaktieselskab eller andre datterselskaber eller associerede virksomheder.

Endvidere afskæres store aktionærer fra at udpege eller udgøre et flertal af bestyrelsen for den i stk. 1 nævnte fond eller forening. I denne bestemmelse forstås ved store aktionærer, aktionærer hvis stemmeret direkte eller indirekte udgør mindst 5 pct. af aktiekapitalens stemmerettigheder, eller hvis pålydende værdi direkte eller indirekte udgør mindst 5 pct. af aktiekapitalen. Aktionærer kan både være fysiske og juridiske personer.

Det foreslås i bestemmelsens *stk. 4*, at formanden for bestyrelsen for fonden eller foreningen ikke samtidig må være formand for bestyrelsen for realkreditaktieselskabet. Baggrunden for denne bestemmelse er, at formanden i henhold til § 21, stk. 2, 2. pkt., i lov om erhvervsdrivende fonde har den afgørende stemme i tilfælde af stemmelighed.

Forslaget svarer til de regler, der blev gennemført for sparekassefonde forrige år i lyset af den finansielle krise.

Risikoen for interessekonflikter ved personsammenfald mellem bestyrelsen i fonden eller foreningen og det realkreditaktieselskab, som fonden eller foreningen ejer, er ikke stor, så længe fonden eller foreningen ikke besidder andre aktiver end realkreditobligationer og andre værdipapirer, som udstedes af realkreditinstitutter eller kapitalinstrumenter fra finansielle virksomheder i koncernen, der indgår i det pågældende selskabs egenkapital eller basiskapital.

Det foreslås derfor i *stk. 5*, at forbuddet i stk. 3 og 4 ikke gælder i denne situation. I stedet bestemmes det, at mindst 1 medlem i bestyrelsen for fonden eller foreningen i sådanne tilfælde ikke samtidig må være medlem af bestyrelsen for eller ansat i realkreditselskabet eller for andre selskaber i koncernen.

Til nr. 56 (§ 224, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af *stk. 1*, at hvis et pengeinstitut har tilladelse til at føre et refinansieringsregister, kan tilladelsen inddrages, hvis pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af 152 j, stk. 1 og 2 om inddelingen af registeret i afsnit for hver refinansieringstransaktion og registerets indhold, § 152 k, stk. 1, 2, 4 og 5 om typen af aktiver der kan indføres i registeret, hvem aktiver kan sælges til via refinansieringsregisteret samt stykstørrelsen på værdipapirer udstedt med sikkerhed i aktiver registreret i et refinansieringsregister, § 152 l, stk. 1 om at pengeinstituttet skal være solidarisk ansvarligt med den berettigede enhed ved tab som følge af fejl eller mangler ved prospekter eller tilsvarende udbudsdokumenter, § 152 m, stk. 1 om videregivelse af væsentlige oplysninger, eller regler fastsat i medfør af § 152 j, stk. 5 og § 152 m, stk. 2, hvor Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om henholdsvis indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret og videregivelse af viden.

Til nr. 57-60 (overskriften før § 287, § 287, stk. 1, og § 288, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte "garantikapital" med "garantkapital" og "garantiandel" med "garantandel", samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 61 (§ 337, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 62 (§§ 344, stk. 8, 347, stk. 2, 347 b, stk. 1, 350 og 355, stk. 2, nr. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 63 (§ 346, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 64 (§§ 347, stk. 3 og 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af "forsikringsholdingvirksomhed" og "blandet forsikringsholdingvirksomhed", jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 65 (§§ 347 b, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3 og 4 og 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt de almindelige bemærkninger pkt. 2.5 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om af finansiel af ”forsikringsholdingvirksomhed” og ”blandet forsikringsholdingvirksomhed”, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 66 (§ 351, stk. 5, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende formulering af 4. pkt. i § 351, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 67 (§ 355, stk. 2, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen er en konsekvensændring som følge af, at to nye stykker er indført i lov om finansiel virksomhed § 10, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 68 (§ 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er senest ændret ved lov nr. 1556 af 21. december 2010 og lov nr. 1287 af 19. december 2012, således at udgifter til advokater kan tillægges afgifter opkrævet efter §§ 360-370.

Ændringen blev foretaget som en følge af, at den finansielle krise havde haft den konsekvens, at der var store udsving i Finanstilsynets udgifter til advokater. Dette var uhensigtsmæssigt, da Finanstilsynet ikke kunne forudse og tage forbehold for disse udsving ved udarbejdelse af de årlige budgetter.

Ved at udgifter til advokater tillægges afgiftsopkrævningen, kan den årlige opkrævning ultimo året reguleres med sidste års udgifter til advokater. Denne ændring blev godkendt af regeringens Ø-udvalg.

Efter den gældende § 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed dækkes således Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt udgifter til advokater fratrullet salg af varer og tjenesteydelser. Hidtil har det fungeret således, at afgiftsopkrævningen for et år er blevet pålagt sidste års udgifter til advokater. Det ændres nu til, at det er forventningen til udgifter til advokater i samme år som afgiftsopkrævningen finder sted, som pålægges afgiftsopkrævningen.

Finanstilsynet har før indførelsen af den nye budgetlov for 2013 haft adgang til at bruge eventuel opsparing fra tidligere år, ved at lægge udgifter til advokater fra et år til det næste års afgifter. Den midlertidige finansiering sker ved træk på opsparingen fra tidligere år. Denne mulighed foreligger ikke længere med den nye budgetlov. Det betyder, at der er begrænsede midler på Finanstilsynets budget til rådighed til brug for udgifterne til advokater. Det var netop for at fritage udgifter til advokater for bevillingsbegrænsninger, at lovændringen i 2011 blev foretaget.

I stedet for at regulere udgifterne med sidste års udgifter, vil det derfor være hensigtsmæssigt, og i tråd med formålet med lovændringerne fra december 2011, at det er de budgetterede forventninger

til udgifter til advokater i det pågældende år, som bliver reguleringen af afgifterne for samme år. På den måde fjernes budgetusikkerheden, og der vil være fuld finansiering af udgifter til advokater. På denne baggrund foreslås § 360, stk. 1, ændret i overensstemmelse hermed.

Da der er tale om en forventning, som estimeres i november, til udgiftsniveauet for hele året, vil en eventuel afvigelse mellem estimat og de faktiske udgifter kunne forekomme. En sådan afvigelse vil blive reguleret i afgiftsopkrævningen det næstkommende år.

Til nr. 69 (§ 361, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at virksomheder, der hidtil har været defineret som finansiel holdingvirksomhed, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af.

Til nr. 70 (§ 361, stk. 1, nr. 33, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med indsættelsen af § 361, stk. 1, nr. 33, i lov om finansiel virksomhed, at udenlandske forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde eller forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde, som har fået tilladelse til at markedsføre europæiske sociale iværksætterfonde eller europæiske kvalificerede venturekapitalfonde i Danmark, årligt skal betale 2.000 kr. pr. sådan fond plus 2.000 kr. pr. afdeling.

Til nr. 71 (§ 362, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med bestemmelsen i § 362, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at forvaltere med registreret hjemsted i Danmark, der er registreret som forvalter af europæiske sociale iværksætterfonde eller som forvalter af kvalificerede venturekapitalfonde, årligt skal betale 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme. Der pålægges altid en minimumsafgift på 5.000 kr.

Forvaltere af alternative investeringsfonde med registeret hjemsted i Danmark, der er meddelt tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, skal efter § 362, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed betale 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme. Disse forvaltere pålægges altid en minimumsafgift på 20.000 kr.

Såfremt en forvalter, der bliver registreret som forvalter af europæiske sociale iværksætterfonde eller som forvalter af kvalificerede venturekapitalfonde, tillige bliver meddelt tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde, skal forvalteren ikke betale to bidrag. Der skal betales 10,5 promille af forvalterens samlede omkostninger til løn, provision og tantieme. Forvalteren bliver i sådanne tilfælde altid pålagt en minimumsafgift som forvalter af alternative investeringsfonde på 20.000 kr.

Til nr. 72 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed udvides den eksisterende adgang til at klage til Erhvervsankenævnet over afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør heraf. Med den foreslåede udvidelse omfatter klageadgangen til Erhvervsankenævnet også afgørelser truffet i henhold til regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder (revisorloven).

Med L 11 (lov nr. 1273 af 16. december 2009) fik Finanstilsynet med en ændring af § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tilsynsbeføjelser, herunder mulighed for at give påbud til virksomhe-

der under tilsyn, også i forhold til regler udstedt med hjemmel i § 31, stk. 8, i revisorloven. Denne ændring skyldtes, at reglerne om revisionsudvalg er udstedt i medfør af revisorloven (bekendtgørelse nr. 1393 af 19. december 2011).

Med forslaget til ændringen af § 372, stk. 1, vil afgørelser truffet i henhold til § 344, stk. 1, sidste led, kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 73 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen er en konsekvensændring som følge af, at to nye stykker er indført i lov om finansiel virksomhed § 10, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 74 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Overtrædelsen af bestemmelserne kan straffes med bøde, hvilket svarer til det straffniveau, som er gældende for pengeinstitutternes overtrædelse af reglerne om SDO-registrer, og i relation til § 152 k, stk. 5 om stykstørrelsen på værdipapirer udstedt med sikkerhed i aktiver registreret i et refinansieringsregister og § 152 m, stk. 1, om videregivelse af væsentlige oplysninger, det straffniveau, der er gældende for de tilsvarende bestemmelser i værdipapirhandelsloven, jf. dennes § 93, stk. 1.

Til nr. 75 (§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Herefter vil manglende overholdelse af et påbud efter bestemmelsen blive straffet med bøde, hvilket svarer til det straffeniveau, der er gældende for overtrædelse af de øvrige påbud, som Finanstilsynet kan give i henhold til lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 76 (§ 400, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med de foreslåede ændringer foretages alene en række sproglige præciseringer. Således foreslås det at erstatte ”garantikapital” med ”garantkapital” og ”garantiandel” med ”garantandel”, samt en række variationer herover. Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at *fodnoten* til lovens titel ændres, så de nævnte direktiver og forordninger skrives uden den fulde titel. Der er alene tale om en teknisk ændring med henblik på opdatering af *fodnoten*.

Til nr. 2 (§ 4 a-f i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 4 a

Bestemmelsen fastlægger lovens anvendelsesområde. Betingelsen om, at repræsentanten skal være registreret hos Finanstilsynet, skal være opfyldt, og mindst én af betingelserne i nr. 1-3 skal være opfyldt, for at lovens bestemmelser finder anvendelse på det pågældende obligationsudbud. Om baggrunden for registreringskravet og de valgte kriterier henvises der til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.2 og 2.2.3.

Konsekvensen af, at repræsentanten ikke er registreret af Finanstilsynet, er, at loven ikke finder anvendelse. Hvorvidt den etablerede repræsentantskabsordning i sådanne tilfælde kan opretholdes, vil således navnlig bero på fortolkning af de almindelige fuldmagtsregler.

Loven skal alene finde anvendelse på repræsentanter i obligationsudstedelser, der har en tilknytning til Danmark. Finanstilsynet vurderer i forbindelse med registreringen, om udsteder har redegjort for tilknytningskravene. Finanstilsynet foretager ikke en materiel prøvelse af tilknytningskravene.

Betingelsen i nr. 1 er opfyldt, hvis udsteder markedsfører eller har en konkret plan om at markedsføre obligationerne over for danske investorer. Muligheden for at falde under loven bortfalder ikke, hvis planen om markedsføring over for danske investorer ikke realiseres.

Betingelsen i nr. 2 er opfyldt, hvis udsteder er et selskab med registreret hjemsted i Danmark.

Særligt i forhold til kravet i nr. 3 er det relevant konkret at vurdere tilknytningskravet, hvor der lægges vægt på, om der er forhold, der ikke følger af nr. 1 og 2, men som alligevel giver udstedelsen en tilknytning til Danmark. Kravet kan f.eks. tænkes opfyldt ved, at udstedelsen er arrangeret af mindst én virksomhed med tilladelse som værdipapirhandler i henhold til lov om finansiel virksomhed § 9 (jf. lovbekendtgørelse nr. 705 af 26. juni 2012 med senere ændringer), ved at repræsentanten er dansk, eller ved at udstedelsen er sikret ved sikkerhed i aktiver undergivet dansk tingsretligt lovvalg.

Det følger af *stk. 2*, at alene § 4 e, *stk. 1*, jf. § 4 f, finder anvendelse på andre kollektive gældsforhold, end obligationsudstedelser. I andre kollektive gældsforhold, som ikke har tilknytning til en obligationsudstedelse, finder lovens kapitel 2 a derfor ikke anvendelse. Det betyder bl.a., at repræsentanter i andre kollektive gældsforhold ikke skal være registreret hos Finanstilsynet, jf. § 4 a, *stk. 1*.

Der henvises til bemærkninger til § 4 f i lov om værdipapirhandel m.v. (lovforslagets § 2, nr. 2) for en nærmere beskrivelse af reglerne om repræsentanter for andre kollektive gældsforhold end obligationer.

§ 4 b

Det følger af *stk. 1*, at registeret over repræsentanter vil blive ført af Finanstilsynet. Finanstilsynet registrerer en repræsentant for en konkret udstedelse, når Finanstilsynet har modtaget en meddelelse, underskrevet af både repræsentanten og den part, der har udpeget repræsentanten, med tilstrækkelig information om den konkrete udstedelse og om, at den pågældende virksomhed er repræsentant for den konkrete udstedelse. Der bliver i forbindelse med registreringen alene foretaget en kontrol af, om Finanstilsynet har modtaget de påkrævede informationer eller ej. Finanstilsynet foretager således ikke en materiel prøvelse af oplysningerne.

Den nærmere indretning af systemet samt fastlæggelsen af, hvilke oplysninger der skal fremgå af registeret, vil blive fastsat administrativt, jf. forslaget til *stk. 4*. Der henvises til bemærkningerne herom nedenfor.

Betingelsen i *stk. 2, nr. 1*, er opfyldt, hvis repræsentanten er et kapitalsekskab eller et udenlandsk sekskab med en tilsvarende sekskabsform. I vurderingen af udenlandske sekskabsformer lægges vægt på begrænset ansvar samt krav om indskud af kapital i sekskabet.

Enkeltpersoner kan således ikke optræde som repræsentanter, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3.

Betingelsen i *nr. 2* er opfyldt, hvis repræsentanten har hjemsted i Danmark, et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan eller USA. Om baggrunden for udvælgelsen af de oplistede lande henvises der til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3.

Betingelsen i *nr. 3* er opfyldt, hvis repræsentanten kan fremvise dokumentation for, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til denne lov. Dokumentation kan bestå i at fremvise udkast til prospekt, udbudsdokument, obligationsvilkår eller tilknyttet aftale, idet repræsentantens rettigheder skal finde anvendelse fra udstedelsesdagen. Bestemmelsen indebærer ikke, at der skal være en konkret henvisning til lovens navn og nummer, idet det er tilstrækkeligt, at det i øvrigt fremgår, at det er hensigten, at repræsentanten skal fungere som sådan under dansk ret.

Betingelsen i *nr. 4* er opfyldt, hvis repræsentanten kan påvise, at vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale rummer en beskrivelse af, hvordan repræsentanten kan udskiftes. Dokumentation kan bestå i at fremvise udkast til prospekt, udbudsdokument, obligationsvilkår eller tilknyttet aftale.

Indehaverne af obligationerne har behov for at kunne udskifte repræsentanten, f.eks. i tilfælde af repræsentantens konkurs eller i tilfælde af, at repræsentanten misligholder sine forpligtelser. Indehaverne træffer beslutning om udskiftning i overensstemmelse med den i vilkårene eller en tilknyttet aftale fastlagte procedure.

Finanstilsynet vil derfor i forbindelse med registrering påse, at vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale indeholder vilkår om, hvordan repræsentanten kan udskiftes. Er sådanne vilkår ikke fastsat, vil registrering blive nægtet. Finanstilsynet påser ikke indholdet af de opstillede vilkår for udskiftning af repræsentanten men alene, at forholdet er reguleret.

Betingelsen i *nr. 5* er opfyldt, hvis anmeldelsen om registrering indeholder de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i *nr. 1-4* er opfyldt, herunder oplysninger om repræsentantens hjemsted, repræsentantens selskabsform samt udkast til vilkårene for obligationerne, hvoraf det skal fremgå, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til denne lov.

Det følger af *nr. 6*, at meddelelsen i øvrigt skal oplysninger, der skal fremgå af registeret, som er fastsat i medfør af stk. 4.

Det følger af *stk. 3*, at registreringen af repræsentanten kan ske på baggrund af de foreløbige dokumenter tilknyttet obligationsudstedelsen. Dette skal sikre, at repræsentanten er registreret med den tilsigtede retsvirkning på udstedelsesdagen for obligationerne, og dermed bl.a. kan underskrive aftaler og modtage sikkerheder. Der er således mulighed for, at obligationsudstedelsen, hvortil repræsentanten er registeret, ikke gennemføres, og der vil derfor være et behov for at slette repræsentanten fra registeret.

Perioden på de 60 dage starter dagen efter den offentliggjorte registrering. Bliver repræsentanten registreret den 10. januar 2014, vil perioden således udløbe den 11. marts 2014. Inden periodens udløb skal udbudsperioden for den pågældende obligationsudstedelse være udløbet og samtlige udbudsbetingelser opfyldt. I eksemplet skal udbudsperioden for den pågældende obligationsudstedelse være udløbet og samtlige udbudsbetingelser opfyldt, herunder en eventuel betingelse om opnåelse

af en minimumstegning, senest den 11. marts 2014, for at registreringen opretholdes. Det er ikke en betingelse for registrerings opretholdelse, at afregning af udbuddet er gennemført inden udløbet af 60-dages perioden.

Baggrunden for 60 dages fristen er en vurdering af, at udsteder alligevel skal opdatere udbudsdokumenter m.v., hvis udstedelsen er udskudt mere end 60 dage. Udsteder har således mulighed for at indsende den nye dokumentation til Finanstilsynet, hvis udstedelsen gennemføres senere.

Det følger af *stk. 4*, at finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger om obligationsudstedelsen og repræsentanten der skal fremgå af repræsentantregisteret, herunder navn, CVR nr. eller tilsvarende identifikationsnummer for udenlandske selskaber for repræsentanten samt kontaktinformation, hvilke obligationsudstedelser – identificeret ved ISIN-kode eller lignende – som repræsentanten er tilknyttet, herunder eventuelle refinansieringsudstedelser, og om de tilknyttede obligationsudstedelser, navn eller tilsvarende identifikationsnummer for udenlandske selskaber for udsteder, udstedelsens størrelse, type og valuta, og oplysning om anvendelse af et refinansieringsregister. Derudover kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om anvendelse af en anmeldelsesblanket, herunder krav til isolering af de oplysninger, der fremgår af *stk. 2*, nr. 1-4, fra de øvrige oplysninger i et prospekt, et tilsvarende udbudsdokument, vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Oplysningerne i registeret kan samkøres og sammenstilles med data fra Finanstilsynets øvrige registre og IT-systemer, når dette er nødvendigt for at sikre et korrekt og opdateret register. Samkøring og samstilling skal ske med henblik på i offentlighedens interesse og transparens for investorer m.v. at sikre et opdateret register med mindst mulige administrative byrder for de indberettende enheder.

Finanstilsynet vil informere den registrerede om, at samkøringen vil blive gennemført i forbindelse med tilladelsen til førelsen af refinansieringsregisteret. Det bemærkes, at en eventuel fravigelse af oplysningspligten i persondatalovens § 29 vil ske efter en konkret vurdering i hver enkelt sag af, om den registreredes interesser findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. persondatalovens § 30, *stk. 2*.

Der vil fx kunne samkøres oplysninger fra registeret over banker med tilladelse til at oprette refinansieringsregistre.

Det følger af *stk. 5*, at Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke andre lande repræsentanten kan have hjemsted jf. § 4 b, *stk. 2*, nr. 2. Bestemmelsen bemyndiger således ministeren til at tilføje nye lande, som Danmark måtte opnå en betydelig samhandel med, eller i forhold til hvilke der vurderes at være potentiale for betydelig samhandel på det finansielle område.

§ 4 c

Det følger af *stk. 1*, at repræsentanten kan udpeges af indehaverne af obligationerne eller af udsteder i forbindelse med udstedelse af obligationerne.

Der er behov for, at repræsentanten kan udpeges af udstederen, da det kan være praktisk nødvendigt, at repræsentanten er udpeget inden, at obligationerne er solgt til investorerne. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis repræsentanten skal medvirke til forhandling af dokumentationen, der ligger til grund for obligationsudstedelsen, eller skal underskrive pantsætningsaftaler mv. inden eller samtidigt med udstedelsen af obligationerne.

Det følger af *stk. 2*, at repræsentantens rettigheder og forpligtelser i henhold til denne lov gælder for en konkret obligationsudstedelse fra det tidspunkt, hvor repræsentanten er registreret for den konkrete obligationsudstedelse, jf. § 4 b, *stk. 2*.

Repræsentanten er således forpligtet til at varetage obligationsejernes interesser i henhold til det aftalte og i henhold til denne lov § 4 d fra registreringstidspunktet uafhængigt af, hvornår der er indgivet meddelelse til Finanstilsynet om ønske om registrering.

Det følger af *stk. 3*, at udpegningen af en repræsentant skal fremgå af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, så det fremgår for købere af obligationen, at man ved køb af obligationen køber et produkt, hvortil der er knyttet en repræsentant.

Ved en tilknyttet aftale forstås en aftale, der regulerer repræsentantens pligter, som indgås mellem udstederen og repræsentanten.

Det følger af *stk. 4*, at udpegningen anses for et vilkår aftalt i forbindelse med erhvervelsen af obligationen, og den enkelte indehaver anses dermed at have bekræftet dette vilkår i forbindelse med indehaverens køb af obligationer. Efterfølgende erhververe af obligationer vil ligeledes skulle respektere repræsentantordningen og anses dermed også for at bekræfte udpegningen af repræsentanten ved deres køb af obligationer. Bestemmelsen sikrer endvidere, at udpegningen af en repræsentant også er bindende for en indehavers konkursbo, og at repræsentanten har kompetence til at agere, uanset om en obligationsejer går konkurs, jf. nærmere herom de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.2.

§ 4 d

Det følger af *stk. 1*, at repræsentantens konkrete beføjelser vil variere fra udstedelse til udstedelse i henhold til vilkårene for obligationen og tilknyttede aftaler.

Repræsentanten har alene de beføjelser, som er tillagt denne i vilkårene for obligationer eller tilknyttede aftaler. Dog skal en repræsentant altid varetage obligationsejernes interesser i forhold til udstederen af obligationerne og sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens egne aktiver, se nærmere herom i bemærkningerne til bestemmelsens *stk. 2*.

Repræsentanten kan f.eks. i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale have beføjelser til:

1. At forhandle vilkårene for obligationerne og tilknyttede aftaler
2. At underskrive tilknyttede aftaler
3. At aftale eller godkende ændringer i dokumentationen
4. At repræsentere indehaverne af obligationerne i tilfælde af udsteders misligholdelse, herunder anlægge sag mod udsteder og repræsentere indehaverne over for udsteders konkursbo
5. At kontrollere udsteders opfyldelse af sine forpligtelser efter obligationsvilkårene
6. At fuldbyrde sikkerheder
7. At give henstand i tilfælde af udsteders misligholdelse
8. At give og modtage underretninger
9. At modtage betalinger på vegne af indehaverne af obligationerne

Det følger af *stk. 2*, at der er visse ufravigelige forpligtelser for repræsentanten.

Bestemmelsen præciserer, at repræsentanten varetager obligationsejernes samlede interesse. Deraf følger også, at repræsentanten ikke må favorisere enkelte obligationsejere frem for andre. Dette er dog ikke til hinder for, at repræsentanten agerer på vegne af alle obligationsejere i overensstemmelse med beslutninger truffet ved flertal blandt obligationsejerne i overensstemmelse med en særskilt aftale eller vilkårene for obligationerne om obligationsejernes adgang til at træffe beslutninger på obligationsejermøde.

Repræsentanten skal sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens aktiver, så der ikke kan opstå tvivl om retten til aktiver. Med obligationsejernes aktiver menes der pengestrømme og rettigheder i forhold til eventuelt pant tilknyttet de obligationer, som repræsentanten er repræsentant på.

Det følger af *stk. 3*, at repræsentantens udøvelse af sine beføjelser indenfor grænserne af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale har umiddelbar retsvirkning for indehaverne af obligationerne. Med umiddelbar retsvirkning menes der, at obligationsejerne er bundet af repræsentantens udøvelse af sine beføjelser uden at dette kræver meddelelse, samtykke m.v. Obligationsejerne er således bundet af repræsentantens udøvelse af sine beføjelser fra udøvelsetidspunktet, og repræsentantens udøvelse af sine beføjelser kræver ikke særskilt godkendelse fra obligationsejerne, med mindre dette eksplicit fremgår af vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale. Indehaverne af obligationerne kan således ikke undsige repræsentantens udøvelse af sine beføjelser på obligationsvejernes vegne, så længe de er i overensstemmelse med repræsentantens beføjelser.

Det følger af *stk. 4*, at repræsentanten kan repræsentere obligationsejerne over for udsteder i henhold til vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale, og at der ikke i denne forbindelse kan stilles spørgsmålstejn ved repræsentantens beføjelser, idet nr. 1-4 eksemplificerer hvilke beføjelser repræsentanten bl.a. kan være tillagt.

Det præciseres i *nr. 1*, at det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at repræsentanten skal håndhæve og fuldbyrde indehavernes krav mod udstederen, herunder i henhold til sikkerhedsrettigheder.

Det præciseres i *nr. 2*, at repræsentanten skal udøve sine beføjelser i forhold til obligationsejernes aktiver i overensstemmelse med vilkårene for obligationen eller de tilknyttede aftaler.

Med obligationsejernes aktiver menes der pengestrømme og rettigheder i forhold til eventuelt tilknyttet pant, tilknyttet de obligationer, som repræsentanten er repræsentant på.

Det præciseres i *nr. 3* at det i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale kan fastsættes, at repræsentanten på vegne af obligationsejerne vil kunne anlægge sager vedrørende obligationerne og tilknyttede aftaler udenretligt herunder ved privat voldgift og indenretligt herunder ved domstolene. Repræsentanten vil i sådanne tilfælde være part i sagen, og repræsentantens adgang til at anlægge en konkret sag forudsætter ikke særskilt fuldmagt fra obligationsejerne. I forbindelse med eventuelle sagers behandling ved domstolene finder retsplejelovens almindelige bestemmelser om rettergangsfuldmægtige anvendelse. Dette indebærer bl.a., at repræsentanten kan antage en professionel rettergangsfuldmægtig (en advokat) til at føre sagen. Endvidere gælder retsplejelovens § 259, stk. 2, om advokatpålæg. Det følger heraf, at hvis det ikke er muligt at behandle sagen på forsvarlig måde, uden at repræsentanten er bistået af en advokat, kan retten pålægge repræsentanten at lade sagen udføre af en advokat.

Indeholder vilkårene for obligationerne bestemmelser om, at repræsentanten på vegne af obligationsejerne vil kunne anlægge sager, vil dette bl.a. kunne ske i situationer, hvor udsteder ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til obligationerne eller en tilknyttet aftale, eksempelvis ikke overholder aftale vedrørende rente på obligationen. Endvidere vil repræsentanten kunne anlægge retssag på vegne af obligationsejerne vedrørende erstatning uden for kontrakt i relation til obligationerne, f.eks. sager om prospektansvar mod udsteders ledelse eller andre.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der kan udstedes obligationer, hvor søgsmålskompetencen er delt mellem repræsentanten og obligationsejerne. Det kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor der er behov for at handle hurtigt for at sikre obligationsejernes rettigheder, og hvor repræsentanten ifølge vilkårene i aftalen skal indkalde til møde, førend repræsentanten agerer. I disse tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at aftale, at obligationsejere, der repræsenterer en given mængde af den samlede ejerkreds, kan agere selvstændigt.

Bestemmelsen er heller ikke til hinder for vilkår, hvorefter repræsentanten er forpligtet til at modtage instruks fra obligationsejerne, før han agerer.

Bestemmelsen forholder sig ikke til, hvorvidt repræsentanter skal kunne sagsøges af udstederen med bindende virkning for obligationsindehaverne. Da en obligation er en ensidig forpligtelse, vil det sjældent være relevant for udstederen at sagsøge indehaverne. Bestemmelsen regulerer endvidere ikke obligationsejernes mulighed for at anlægge sag mod repræsentanten.

Det præciseres i *nr. 4*, at vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale kan indeholde bestemmelse om, at en repræsentant repræsenterer indehaverne af obligationerne ved udsteders rekonstruktion og konkurs, herunder kan indgive rekonstruktions- og konkursbegæring mod udstederen, give møde på kreditormøder, afgive stemme og anmelde krav på obligationsindehavernes vegne, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Det følger af *stk. 5*, at vilkårene for obligationerne kan indeholde bestemmelser, hvorefter indehaverne af obligationerne fraskriver sig retten til selvstændigt at udøve beføjelser tillagt repræsentanten. Bestemmelsen sikrer således bl.a. gyldigheden af såkaldte ”no action clauses”. Dvs. at obligationsejere, der har erhvervet obligationer, hvor en række rettigheder er tillagt repræsentanten som enebeføjelser, ikke ensidigt kan udøve disse rettigheder, på trods af at de eksempelvis har lidt økonomiske tab i forbindelse med f.eks. misligholdelse af obligationsvilkårene. For så vidt angår muligheden for at aftale delt søgsmålskompetence henvises til bemærkningerne til *stk. 4, nr. 3*, ovenfor.

§ 4 e

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at der ikke kan herske tvivl om mulighederne for at stille sikkerhed i form af pant i forbindelse med obligationsudstedelser, jf. de alm. bemærkninger pkt. 2.2.3.

Hvis der stilles pant over for repræsentanten på vegne af obligationsejerne i et aktiv, hvor sikringsakten er tinglysning, vil repræsentanten blive tinglyst som den berettigede og vil i den forbindelse kunne optræde som panthaver i enhver henseende. Repræsentanten kan på vegne af de indehavere af obligationer og andre, som denne repræsenterer i relation til den pågældende obligationsudstedelse, således tiltræde og realisere pantet, når betingelserne herfor er opfyldt.

I forhold til tingbøgerne vil det blive muligt i bemærkningsfeltet at anføre, at sikkerhederne holdes på vegne af ejerne af obligationerne og andre. Hvor sikringsakten er meddelelse, f.eks. ved pant i fordringer, skal der gives meddelelse om, at sikkerheden er stillet overfor repræsentanten.

Når sikringsakten iagttages i forhold til repræsentanten, er det ikke nødvendigt at iagttage en ny sikringsakt eller stifte pantet på ny, hver gang obligationer overdrages eller tilknyttede kreditorer udskiftes, idet repræsentanten varetager opgaven på vegne af de til enhver tid værende indehavere af obligationer mv.

Udover obligationsejerne følger det af bestemmelsen, at repræsentanten også kan repræsentere andre, som har et krav i relation til den pågældende obligationsudstedelse. Det kan være tredjemænd, der har krav mod udstederen som følge af obligationsudstedelsen. Det kan f.eks. være en betalingsagent, en verifikationsagent, værdipapircentraler og andre parter, hvis opgaveudførelse i henhold til obligationsvilkårene eller tilknyttede aftaler skal betales ud af de samme pengestrømme som obligationsejernes krav. Disse parter bidrager alle til at sikre en effektiv infrastruktur omkring udstedelsen. Repræsentanten kan også holde sikkerheder på vegne af sådanne tilknyttede kreditorer. Pantsætningen kan endvidere dække repræsentantens egne krav mod udstederen, f.eks. i form af honorar eller dækning af andre udgifter, der fremgår af vilkår for obligationerne eller tilknyttede vilkår. Den indbyrdes prioritetsstilling mellem kreditorerne vil kunne fastlægges i tilknyttede aftaler.

Hvis repræsentanten udskiftes, skal der af hensyn til den nye repræsentants legitimation ske påtegning om kreditorskiftet i tingbogen, gives nye meddelelser mv. Udskiftning af repræsentanten anses ikke for en overdragelse af de stillede sikkerheder.

Som det fremgår ovenfor vil repræsentanten – uanset indholdet af, herunder begrænsningerne i, vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale – fremstå som berettiget til pantet overfor tredjemand. Repræsentanten vil imidlertid efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler kunne pådrage sig ansvar overfor obligationsejerne og tilknyttede kreditorer, såfremt repræsentanten udnytter denne legitimation i strid med vilkårene for obligationerne eller de tilknyttede aftaler.

Det fremgår af *stk. 2*, at pant, som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, medmindre andet fremgår af vilkårene for obligationerne eller af en tilknyttet aftale. Hermed er det deklaratoriske udgangspunkt, når lovens repræsentantskabsordning vælges, at pant kan stilles overfor repræsentanten.

Det fremgår af *stk. 3*, at udenlandske repræsentanter kan registreres i Det Centrale Virksomhedsregister efter regler, som fastsættes af Erhvervsstyrelsen i medfør af § 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister.

§ 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister er ikke trådt i kraft endnu. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden ved bekendtgørelse. Udenlandske repræsentanter vil med denne bestemmelse blive omfattet af muligheden for at blive registeret i Det Centrale Virksomhedsregister.

Det bemærkes, at Erhvervsstyrelsen i medfør af § 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister kan fastsætte regler om tildeling af CVR-nummer og om betaling til dækning af de administrative omkostninger i forbindelse hermed.

§ 4 f

Bestemmelse skal sikre, at långivere i andre kollektive gældsforhold også har adgang til at anvende repræsentanter eller agenter til at holde pant på vegne af långiverne, jf. de alm. bemærkninger pkt. 2.2.3. Bestemmelsen indebærer bl.a., at fuldmægtige og andre repræsentanter kan fuldbyrde pantet på vegne af långiverne, og provenu fra sådan fuldbyrkelse kan udbetales til repræsentanten. Bestemmelsen betyder imidlertid ikke, at fuldmægtige eller repræsentanter reguleret af denne bestemmelse f.eks. kan indgive konkursbegæring af udsteder.

Ved kollektive gældsforhold forstås gældsforhold, hvor der ved etableringen af gældsforholdet er flere kreditorer, eller hvor det er hensigten, at der skal være flere kreditorer. Der kan f.eks. være tale om syndikerede lån eller club lån.

Ifølge § 4 a, stk. 3, finder de øvrige regler i lovens kapitel 2 a ikke anvendelse for andre kollektive gældsforhold.

Til nr. 3 (§ 9, stk. 2, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der indsættes nyt stk. 3 i § 9 i lov om værdipapirhandel m.v. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 4.

Til nr. 4 (§ 9, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Dette gør sig gældende uanset størrelsen af den finansielle virksomhed. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor tilsynet på grund af sin erfaring og kendskab til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

Forslaget præciserer, at der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i en finansiel virksomhed lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1 og 3, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2 vedrører tilfælde, hvor et medlem af ledelsen har indgivet begæring om, eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Dette forhold alene anses som tilstrækkeligt til at den pågældende ikke længere anses for at leve op til kravene til egnethed og hæderlighed, og er derfor ikke medtaget i opregningen af de forhold, hvor hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal tillægges vægt.

Til nr. 5 (§ 9, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Stk. 3 som bliver til stk. 4 indeholder en præcisering af, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Til nr. 6 (§ 12 e, stk. 5, 4. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår,

at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 7 (§ 55, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Anvendelsen af sikkerhedsretten i forbindelse med værdipapirclearingvirksomhed og betalingssystemer drevet af Danmarks Nationalbank er samlet i lovens § 55, stk. 3.

Der er opstået et behov for, at sikkerhedsretten kan anvendes til sikkerhed for al intradag-kredit, dvs. kredit som skal være inddækket ved dagens afslutning, som Danmarks Nationalbank stiller til rådighed for deltagere med hovedkonti i Nationalbanken og ikke kun intradag-kredit, der er stillet til rådighed for afvikling over særlige afviklingskonti.

Formålet med den foreslåede tilføjelse til § 55, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. er derfor at sikre, at sikkerhedsretten kan anvendes til sikkerhed for al intradag-kredit, som Danmarks Nationalbank stiller til rådighed for deltagere med hovedkonti i Nationalbanken og ikke kun intradag-kredit, der er stillet til rådighed for afvikling over særlige afviklingskonti.

Ved begrænsningen af anvendelsen af sikkerhedsretten til sikkerhedsstillelse i forbindelse med afvikling og Nationalbankens ydelse af intradag-kredit vil anvendelsen af sikkerhedsretten i praksis bruges til afviklingsformål eller øvrige betalingsformidlingsmæssige formål eksempelvis sikkerhedsstillelse.

Betalingsformidlingsmæssige formål er en bredt dækkende betegnelse for den proces, der foregår, når penge og/eller værdipapirer overføres fra en afsender til en modtager. Betalingsformidling kan således både bruges om betalinger, der foregår ved brug af sedler og mønter, og betalinger, der afvikles via korrespondentbanker eller betalings- og afviklingssystemer. Betegnelsen dækker også andre funktioner knyttet til brugen af betalings- og afviklingssystemer, herunder sikkerhedsstillelse.

Til nr. 8 (§ 57 f i lov om værdipapirhandel m.v.)

Der foreslås indsat en ny § 57 f i lov om værdipapirhandel m.v. Forslaget har til hensigt at sikre at Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen)'s forudsætning om, at aktiver overført af clearingmedlemmer til centrale modparter (CCP'er) til sikkerhed for clearingmedlemmets kundes positioner er sikret mod retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer, finder anvendelse for kunder til danske clearingmedlemmer.

Med retsforfølgning menes foruden konkurs eksempelvis udlæg, arrest og tvangsakkord.

CCP'er er virksomheder, der, foruden at opføre hvilke tilgodehavender de forskellige parter i en handel har og sikre, at der sker udveksling heraf ved en handels afslutning, indtræder i handlen som køber for sælger og sælger for køber, jf. EMIR-forordningens artikel 2, nr. 1, for derved at reducere den indbyrdes risiko mellem handlens oprindelige parter.

Clearingmedlemmer skal i overensstemmelse med EMIR-forordningens artikel 2, nr. 14, forstås, som et selskab, der deltager i en CCP, og som er ansvarlig for at indfri de finansielle pligter, der følger af denne deltagelse.

En kunde til et clearingmedlem er i henhold til EMIR-forordningen artikel 2, nr. 15, et selskab, der har indgået et aftaleforhold med en CCP's clearingmedlem, som giver dette selskab mulighed for at klare dets transaktioner med den pågældende CCP.

Et eksempel på et OTC-derivat kan være en differencekontrakt ('CFD') baseret på prisudviklingen på en enkelt underliggende aktie, uden at nogen af parterne i handlen nødvendigvis ejer aktien. For at påtage sig modpartsrisikoen i sådanne handler vil en CCP typisk kræve sikkerhedsstillelse ved handlens indgåelse (initial margin) og løbende sikkerhedsstillelse i takt med, at markedsværdien på derivatet ændres (variation margin). Behovet for variation margin opgøres typisk dagligt, hvorefter det af CCP'en vurderes, om der skal stilles yderligere sikkerhed til opfyldelse af kontrakten.

Aktiver er i EMIR-forordningens artikel 39, stk. 10, defineret som sikkerhedsstillelse med henblik på afdækning af positioner. Aktiver omfatter således de aktiver, der overfor CCP'en er stillet som sikkerhed for kundens clearing af sine positioner.

I henhold til EMIR-forordningens artikel 39, stk. 1, skal en CCP føre særskilte fortegnelser og konti, som til enhver tid sætter CCP'en i stand til at skelne aktiver og positioner, som opbevares på vegne af et clearingmedlem, fra aktiver og positioner, som opbevares på vegne af et andet clearingmedlem. I henhold til EMIR-forordningens artikel 39, stk. 4, skal et clearingmedlem føre særskilte fortegnelser og konti, som sætter clearingmedlemmet i stand til både på konti hos CCP'en og på konti hos clearingmedlemmet selv at skelne sine aktiver og positioner fra de aktiver og positioner, som opbevares hos CCP'en på vegne af clearingmedlemmets kunder.

Den enkelte kunde skal derudover tilbydes et højere adskillelsesniveau af dets positioner og aktiver til sikkerhed for dets positioner. Således skal en CCP i henhold til EMIR-forordningens artikel 39, stk. 2 og 3, tilbyde at føre fortegnelser og konti, der sætter hver af dets clearingmedlemmer i stand til at skelne aktiver og positioner, som opbevares på vegne af clearingmedlemmet selv, fra aktiver og positioner, som opbevares på vegne af clearingmedlemmets kunder, mens clearingmedlemmet i henhold til artikel 39, stk. 5, skal tilbyde dets kunder valget mellem samlekonti og individuelle konti. Sidstnævnte er dog typisk mere omkostningfuldt for kunden.

Hvor der er sket adskillelse af clearingmedlemmets egne positioner og aktiver overdraget til sikkerhed herfor fra clearingmedlemmets kunders positioner og aktiver i henhold til EMIR-forordningens artikel 39, stk. 2 og stk. 3, forpligter forordningens artikel 48, stk. 5 og 6, en CCP til på kundens anmodning at udløse procedurer for overførsel af clearingmedlemmets kunders positioner og de aktiver, som er overført til sikkerhed for disse positioner til et andet clearingmedlem. Det andet clearingmedlem er dog kun forpligtet til at overtage disse positioner, hvis der forud for clearingmedlemmets konkurs eller misligholdelse er indgået en aftale med kunden herom.

I praksis vil en forudsætning for, at en kunde til et clearingmedlem kan indgå et aftaleforhold med et andet clearingmedlem om overførsel af dets positioner, være, at de aktiver, der er opført som sikkerhed for disse positioner, samtidig overføres til det andet clearingmedlem.

Med forslaget slås det fast, at aktiver tilhørende et clearingmedlem, som clearingmedlemmet har overdraget til sikkerhed for positioner taget af clearingmedlemmets kunder, beskyttes imod retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer.

Sikkerhedsstillelse anses i henhold til § 58, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., som stillet, når den relevante sikringsakt er foretaget. Disse regler finder fortsat anvendelse for sikkerheder stillet i henhold til EMIR-forordningen. Sikringsakten i relation til de aktiver, som typisk vil anvendes til sikkerhedsstillelse for clearing under EMIR-forordningen, vil være rådighedsberøvelse. Som følge heraf vil det være et krav, at clearingmedlemmet efter overdragelsen ikke må have haft adgang til at disponere over aktiverne.

Det forventes, at sikkerhedsstillelse fra clearingmedlemmet følger de retningslinjer, som CCP'en udsteder for løbende sikkerhedsstillelse. Det fremgår af EMIR-forordningens artikel 48, stk. 7, 2. pkt., at et eventuelt restbeløb, som CCP'en skylder, efter at CCP'en har gennemført clearingmedlemmets misligholdelsesproces, straks skal returneres til disse kunder, når CCP'en har kendskab til dem, eller hvis CCP'en ikke har kendskab til dem, til clearingmedlemmet på vegne af dets kunder. Det antages, at det omtalte restbeløb skal opfattes som det eventuelle restbeløb, som måtte opstå i tilfælde, at variation margin er højere end positionens værdi. Et eventuelt restbeløb i forhold til sikkerheder, som clearingmedlemmet har stillet fra egne beholdninger antages at skulle overføres til clearingmedlemmet..

Til nr. 9 (§ 58 f, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 58, stk. 2, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. begrænser bankernes adgang til at anvende lån ydet til forbrugere og mikrovirksomheder som finansiel sikkerhedsstillelse i forhold til andre end centralbanker. Med den foreslåede sletning af *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves den nuværende begrænsning. Det vil herefter være muligt for en bank at anvende et lån ydet til en mindre virksomhed som sikkerhedsstillelse over for en særlig kapitalenhed, et SPV (Special Purpose Vehicle), der herefter på baggrund af en pulje af lån udsteder erhvervsobligationer. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10.3 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er ikke hensigtsmæssigt lovgivningsmæssigt at adskille lån ydet til mikrovirksomheder eller små virksomheder fra lån ydet til forbrugere. Adgangen til at anvende disse lånetyper til finansiel sikkerhedsstillelse udvides derfor for alle typer.

Til nr. 10 (§ 84 i i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 84 i i lov om værdipapirhandel m.v., med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde selskaber, som er omfattet af lovens § 7, stk. 1, der offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer. Selskaber omfattet af § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. er en operatør af et reguleret marked, en clearingcentral eller en værdipapircentral. De nævnte selskaber indgår alle i infrastrukturen omkring handel og afvikling af handel med finansielle instrumenter og bidrager således til markedernes ordentlige funktion.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af selskabet offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for selskabets kunder, medlemmer, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i selskabet eller værdipapirer udstedt af selskabet handles, markedernes ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken selskabet skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader selskabet at offentliggøre informationerne, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 84 a, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte,

giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte deltagerne på værdipapirmarkedet, det være sig privatpersoner eller juridiske personer. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de omfattede virksomheders forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor et selskab har videregivet fejlagtige oplysninger om selskabet, og hvor selskabet ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for selskabets berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at et selskab indbringer, eller oplyser at det påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor et selskab har videregivet misvisende oplysninger om selskabets forretningsmodel, eller i tilfælde hvor et selskab offentliggør et misvisende billede af virksomheden efter et tilsynsbesøg.

Til nr. 11 (§ 88, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Operatører af regulerede markeder og multilaterale handelsfaciliteter er i henhold til lov om værdipapirhandel forpligtede til at have procedurer og regler for drift af markedspladsen samt for notering og afnotering af værdipapirer. Ligeledes er clearingcentraler og værdipapircentraler forpligtede til at fastsætte regler om registrering af værdipapirer som fondsaktiver eller regler for clearing og afvikling. Efter reglerne i lov om værdipapirhandel m.v. er Finanstilsynet i henhold til § 88, stk. 3, klageinstans for sager af vidtrækkende og principiel betydning truffet af sådanne virksomheder efter loven eller afgørelser truffet efter virksomhedernes egne regelsæt.

Optagelse af værdipapirer til handel på en markedsplads eller optagelse som deltager af en clearingcentral eller værdipapircentral sker som led i en privatretlig aftale mellem den pågældende udsteder og den relevante markedsplads eller en aftale om deltagelse mellem deltageren og den relevante clearing- eller værdipapircentral. I henhold til gældende ret er Finanstilsynet således tillagt myndighed til fortolkning af privatretlige aftaler. Der har siden fondsbørsreformen i 1995 været et begrænset antal sager efter denne bestemmelse.

Efter vedtagelsen af lov om værdipapirhandel m.v. og særligt i forbindelse med implementeringen af MIFID direktivet i 2007 er der sket en udvidelse af antallet af handelspladser i Danmark, hvor disse handelspladser drives efter forskellige regelsæt. Med den øgede EU-retlige regulering forventes endvidere en øget fragmentering af handlen, hvilket har medført, at investorer kan udføre deres handler på en række forskellige handelspladser i eller udenfor Danmark. Et selskab kan således have værdipapirer handlet på såvel en handelsplads i Danmark eller en handelsplads et andet sted i Unionen. Bestemmelsen giver alene hjemmel til at indbringe afgørelser truffet af danske handelspladser efter loven eller handelspladsens eget regelsæt. I relation til værdipapircentraler findes udover klageadgangen i § 88, stk. 3, tillige muligheden for, at en afgørelse om registrering, ændring

eller udslettelse af rettigheder i en værdipapircentral kan indbringes for Klagenævnet for Værdipapircentraler, jf. § 77 i lov om værdipapirhandel m.v..

Det foreslås med ændringen af § 88, stk. 3, at muligheden for at indbringe afgørelser truffet i henhold til de nævnte virksomheders egne regelsæt for Finanstilsynet ophæves. Afgørelser, som operatører af regulerede markeder eller multilaterale handelsfaciliteter, clearingcentraler eller værdipapircentraler træffer i henhold til egne regelsæt og tvister om fortolkningen af sådanne regelsæt, skal således fremover indbringes for domstolene. Det foreslås således, at Finanstilsynet ikke længere skal have hjemmel til at fortolke de omtalte virksomheders privatretlige aftaler og afgørelser truffet med hjemmel i disse aftaler.

Det bemærkes i den forbindelse, at Finanstilsynet i forbindelse med godkendelse af operatører af regulerede markeder eller multilaterale handelsfaciliteter og godkendelse af clearingcentraler og værdipapircentraler samt ved efterfølgende inspektioner påser, at disse enheders regelsæt er i overensstemmelse med gældende lovgivning. I lyset af denne godkendelse samt den meget begrænsede anvendelse af klageadgangen anses muligheden ikke for nødvendig og kan derfor ophæves. Det vil fortsat være muligt at indbringe afgørelser, som de pågældende virksomheder træffer efter loven, til Finanstilsynet.

Endelig foreslås det præciseret, at klageadgangen alene tilkommer den, som afgørelsen er rettet imod. I den gældende formulering af stk. 3, kan en afgørelse indbringes for Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Den nuværende formulering har givet anledning til tvivl om, hvem der var berettiget til at indbringe afgørelser til Finanstilsynet. Finanstilsynet har antaget den fortolkning, at ved formuleringen af den gældende bestemmelse, hvorefter en afgørelse kan indbringes senest 4 uger efter, afgørelsen er meddelt den pågældende, er den klageberettigede alene vedkommende virksomhed eller person, som afgørelsen var rettet til. Denne praksis foreslås kodificeret, hvorved det præciseres, at klageadgangen alene tilkommer den, som den oprindelige afgørelse truffet af operatøren af det regulerede marked eller den multilaterale handelsfacilitet, en clearingcentral eller en værdipapircentral er rettet imod. Det er således alene tale om en præcisering af gældende ret i relation til, hvem der er klageberettiget til Finanstilsynet.

Til nr. 12 (§ 88, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen i § 88, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v. vedrører muligheden for at indbringe Erhvervsankenævnets afgørelser og Finanstilsynets afgørelser efter § 88, stk. 3, for domstolene. Forslaget er en konsekvensrettelse af ændringerne foreslået til § 88, stk. 3, hvorefter det foreslås præciseret, at klageadgangen alene tilkommer den, som afgørelsen er rettet imod. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslags § 2, nr. 11.

Til nr. 13 (§ 93, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

I henhold til CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43, stk. 3, skal medlemsstaterne sikre, at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 14 i direktiv 2003/6/EF (markedsmisbrugsdirektivet) finder anvendelse på personer, der er ansvarlige for manglende overholdelse af artikel 37 – 42 i CO₂-auktioneringsforordningen for så vidt angår auktioner, der afholdes på deres område eller uden for. Artikel 42 i CO₂-auktioneringsforordningen kan i dag i henhold til § 1, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse nr. 87 af 30. januar 2013 (om straffebestemmelser for overtrædelse af visse bestemmelser i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF

om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet), straffes med bøde. I forlængelse af lovforslagets vedtagelse vil bekendtgørelse nr. 87 af 30. januar 2013 blive ophævet.

Artikel 42 indeholder en række krav indført med henblik på at mindske risikoen for markedsmissbrug. kravene i artikel 42 svarer i vid udstrækning til de krav, der gælder for udstedere af værdipapirer til handel på et reguleret marked, herunder kravet om udarbejdelse af insiderlister, jf. lovens § 37, stk. 4 (artikel 42, stk. 1), offentliggørelse af ledende medarbejders transaktioner, jf. lovens § 28 a, (artikel 42, stk. 2), udbredelse af investeringsanalyser, jf. lovens § 28 b, stk. 1, (artikel 42, stk. 3), pligten til at indføre strukturelle regler for at imødegå og afsløre kursmanipulation, jf. lovens § 18, stk. 2, nr. 4, 7 og 8, (artikel 42, stk. 4) samt pligten for værdipapirhandlere til at anmelde mistænkelige transaktioner til den kompetente myndighed, jf. lovens § 37, stk. 6 (artikel 42, stk. 5).

Til nr. 14 (§ 93, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v.)

I henhold til gældende ret skal der i forbindelse med strafudmålingen for overtrædelser af lov om værdipapirhandel m.v. lægges vægt på grovheden af overtrædelserne, og hvor længe overtrædelserne har fundet sted. Finanstilsynet har via § 93, stk. 4 og 5, i lov om værdipapirhandel m.v. mulighed for at fastsætte regler om bøde ved overtrædelser af bekendtgørelser udstedt med hjemmel i loven. § 93, stk. 4, vedrører muligheden for straf med bøde for overtrædelse af forskrifter udstedt med hjemmel i lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 5, giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Med den foreslåede ændring af § 93, stk. 8, skabes mulighed for, at Finanstilsynet i de forskrifter, som udstedes med hjemmel i stk. 4 og 5, kan indsatte tilsvarende bestemmelser om, at proportionalitetsbetragtninger og gentagelsesvirkning kan inddrages i vurderingen og fastsættelsen af en sanktion for overtrædelse af bekendtgørelser.

Forslaget skal medvirke til, at Finanstilsynet i forbindelse med udstedelse af regler i medfør af loven og sanktioner for overtrædelse af disse regler kan fastsætte tilsvarende bestemmelser i disse bekendtgørelser, hvorefter bøden i tilfælde, hvor en overtrædelse kan være til skade for investorer, eller hvor en overtrædelse kan have væsentlig betydning for markedet, kan sættes højere end de tilfælde, hvor der i højere grad er tale om overtrædelse af en formel ordensbestemmelse. I gentagelsestilfælde forudsættes det endvidere, at bøderne ved andengangstilfælde fremover som udgangspunkt beregnes på grundlag af en forhøjelse på 50 procent i forhold til bøden for den første overtrædelse, med 100 procent i tredje gangstilfælde, med 200 procent i fjerde gangstilfælde og så videre ved senere gentagelsestilfælde. Der kan ikke ske en forhøjelse på baggrund af en overtrædelse, som ligger mere end 10 år tilbage, jf. også straffelovens § 84, stk. 3.

Bemyndigelsen forventes anvendt i forbindelse med Finanstilsynets udstedelse af bekendtgørelser, hvor det vurderes, at gentagelsestilfælde bør medføre en forøgelse af bødestørrelsen, hvor det vurderes, at gentagne overtrædelser kan anses for en så grov overtrædelse af regelsættet, at dette bør medføre en skærpet sanktion. Disse tilfælde kan særligt være i forbindelse med sanktioner for overtrædelse af den Europæiske Unions forordninger, hvor der kan være bestemmelser, som er af væsentlig betydning for et velfungerende værdipapirmarked. Eksempler herpå kan være gentagne overtrædelser af oplysnings- eller indberetningspligter til markedet eller Finanstilsynet. I sådanne tilfælde vil gentagne overtrædelser af oplysningspligter medføre, at markedet ikke får de nødvendige oplysninger, hvilket kan påvirke handlen negativt. Yderligere kan gentagne overtrædelser af indberetningspligter til Finanstilsynet medføre, at Finanstilsynet ikke kan foretage sin markedsovervågning i tilstrækkelig grad.

I relation til finansielle virksomheder skal der i bødeudmålingen tages hensyn til, at bødens størrelse aldrig må føre til, at virksomheden bliver nødlidende eller forværre økonomien hos en i forvejen nødlidende finansiell virksomhed. Begrundelsen for dette er, at de finansielle virksomheder har en særlig samfundsmæssig betydning.

Det bemærkes, at straffen, uanset de ovenfor angivne retningslinjer for bødens fastsættelse, fortsat vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af sagens omstændigheder, og det angivne bødeniveau vil således kunne fraviges i både op- og nedgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger omstændigheder, der taler herfor.

Til nr. 15 (§ 94, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

I henhold til CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43, stk. 3, skal medlemsstaterne sikre, at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 14 i direktiv 2003/6/EF (markedsmisbrugsdirektivet) finder anvendelse på personer, der er ansvarlige for manglende overholdelse af artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen for så vidt angår auktioner, der afholdes på deres område eller uden for. I henhold til artikel 14 i markedsmisbrugsdirektivet skal medlemsstaten indføre sanktioner for overtrædelse af direktivet. Markedsmisbrugsdirektivet er implementeret i dansk lov ved lov om værdipapirhandel m.v. Forbuddet mod markedsmisbrug i form af insiderhandel og kursmanipulation er indført i §§ 35, 36 og 39 i lov om værdipapirhandel m.v.

Med forslaget tilsigtes at skabe parallelitet mellem strafansvaret efter CO₂-auktioneringsforordningen og strafansvaret efter lov om værdipapirhandel m.v., når der er tale om overtrædelser af CO₂-auktioneringsforordningen, der svarer til eller kan sammenlignes med forbuddene og forpligtelserne efter lov om værdipapirhandel m.v.

Efter lov om værdipapirhandel m.v. § 94, stk. 1, 1. pkt., straffes overtrædelse af lovens § 35, stk. 1, § 36 og § 39, stk. 1, med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Overtrædelser af artiklerne 38-40 i CO₂-auktioneringsforordningen vedrører samme type overtrædelser i forbindelse med auktioner over CO₂-produkter, som ikke er finansielle instrumenter, og det følger som anført af forordningens artikel 43, stk. 3, at overtrædelserne skal straffes på samme måde. CO₂-auktioneringsforordningen finder både anvendelse for auktionsprodukter, der er finansielle instrumenter og for auktionsprodukter, der ikke er finansielle instrumenter. De finansielle instrumenter er allerede omfattet af reglerne i lov om værdipapirhandel m.v., hvorimod ikke finansielle instrumenter ikke er omfattet af reglerne i lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås derfor som nyt *stk. 2*, at der indføres samme sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i CO₂-auktioneringsforordningen som dem, der gælder for overtrædelse af §§ 35-39 i lov om værdipapirhandel m.v. CO₂-auktioneringsforordningen artikel 38 svarer til forbuddet mod insiderhandel i lov om værdipapirhandel m.v. § 35, stk. 1, artikel 39 svarer til forbuddet mod videregivelse af intern viden i lovens § 35, og artikel 41 svarer til forbuddet mod kursmanipulation i lovens § 39. CO₂-auktioneringsforordningens artikel 40 indeholder endvidere bestemmelse om, at artikel 38 og 39 gælder også for alle andre end de i disse artikler omhandlede personer, der er i besiddelse af intern viden, og som ved eller burde have vidst, at der er tale om intern viden. Denne bestemmelse svarer således til forbuddet imod insiderhandel i lov om værdipapirhandel idet forbuddet imod insiderhandel i lov om værdipapirhandel m.v. § 35 samt forbuddet imod videregivelse af intern viden i lov om værdipapirhandel § 36, ikke er begrænset til en kreds af personer, men gælder alle i besiddelse af intern viden.

Ved strafudmålingen vil der udover de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10 skulle lægges vægt på arten, varigheden og grovheden af overtrædelsen, skadevirkningerne for forbrugerne og den potentielle fortjeneste ved at handle på grundlag af intern viden og markedsmanipulation.

Det forudsættes i øvrigt, at strafudmålingen efter den foreslåede straffebestemmelse som udgangspunkt skal ske i overensstemmelse med straffniveauet for tilsvarende overtrædelser på værdipapirhandelsområdet. Fastsættelsen af straffen vil dog fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 16 e, stk. 2, i lov om finansiel stabilitet)

Som en konsekvens af de foreslåede regler i lov om finansiel virksomhed om et refinansieringsregister, foreslås det med § 16 e, stk. 2, at tydeliggøre, at i tilfælde af, at Finansiell Stabilitet A/S træder til som køber af et nødlidende pengeinstitut efter § 16 e, stk. 1, så vil Finansiell Stabilitet A/S også skulle overtage den serviceaftale, der foreligger som følger af det nødlidende pengeinstituts salg af et refinansieringsregister til en berettiget enhed, med mindre der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed er angivet en sekundær administrator af låneforholdene. Bestemmelsen gælder også i tilfælde af, at Finansiell Stabilitet A/S har overtaget aktiver fra et pengeinstitut, der er erklæret konkurs, jf. § 16 j.

En overtagelse af serviceaftalen vil betyde, at Finansiell Stabilitet A/S skal sikre administrationen af aktiverne, herunder pengestrømmen mellem aktiverne (låntagerne) og den berettigede enhed. Finansiell Stabilitet A/S overtager således ikke ejerskabet til aktiverne, men skal kun administrere aktiverne på vegne af den berettigede enhed. Efter overtagelsen af serviceaftalen er Finansiell Stabilitet A/S herefter berettiget og forpligtet til at modtage betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne i refinansieringsregisteret og sikre, at disse videreføres til den berettigede enhed. Al information til låntager vil skulle varetages af Finansiell Stabilitet A/S som led i administrationen af kundeforholdene på lånene i registeret.

Eftersom Finansiell Stabilitet A/S alene indtræder i serviceaftalen og dermed ikke overtager selve aktivet, vil Finansiell Stabilitet A/S i overensstemmelse med § 16 e, stk. 1 alene skulle afvikle forpligtelsen i henhold til serviceaftalen, mens ejerskabet til de enkelte aktiver fortsat er placeret hos den berettigede enhed, jf. de foreslåede regler om et refinansieringsregister i § 152 n i lov om finansiel virksomhed.

Hvis det viser sig, at den berettigede enhed ikke har opnået aftale om salg af refinansieringsregisteret eller aftale om serviceaftale inden for 6 måneder efter, at pengeinstituttet er overdraget til Finansiell Stabilitet A/S, skal Finansiell Stabilitet A/S sætte eventuelle afdragsbestemmelser i kraft, der følger af serviceaftalen, jf. § 152 v i lov om finansiel virksomhed eller sætter eventuelle afdragsbestemmelser udarbejdet af administratoren for registeret i kraft, jf. § 152 y i lov om finansiel virksomhed. Indeholder aftalen ikke en afdragsbestemmelse og er der ikke udarbejdet en afviklingsplan af administrator for registeret, afdrages lånene efter reglerne i § 152 u, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Finansiell Stabilitet A/S er berettiget til at modtage betaling for arbejdet med administrationen af serviceaftalen.

Til § 4

Til nr. 1 og 2 (§ 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., i lov om tinglysning)

Med forslaget ændres ordlyden af det gældende overdragelsesforbud for skadesløsbreve vedrørende henholdsvis virksomhedspant og fordringspant, således at det klart fremgår, at forbuddet alene gælder særskilt overdragelse af skadesløsbrevet. Det følger heraf samtidigt, at overdragelse af skadesløsbrevet sammen med den underliggende fordring – i overensstemmelse med hvad der i øvrigt gør sig gældende for skadesløsbreve – kan ske.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 299 d, stk. 1, nr. 2, i straffeloven)

Forslaget er en konsekvens af den foreslåede bestemmelse i § 299 d, stk. 1, nr. 3, jf. lovforslagets § 5, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 299 d, stk. 1, nr. 3, i straffeloven)

Efter den foreslåede bestemmelse i § 94, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 2, nr. 15, straffes overtrædelse af CO₂-auktioneringsforordningens artikel 38, stk. 1 (insiderhandel begået af en række nærmere anførte personer), artikel 39, litra b (tilskyndelse til insiderhandel begået af en række nærmere anførte personer), artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39, litra b (insiderhandel og tilskyndelse hertil begået af andre personer end de i artikel 38, stk. 1, og artikel 39, litra b, anførte personer) og artikel 41 (kursmanipulation) med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Den foreslåede overbygningsbestemmelse i straffelovens § 299 d, stk. 1, nr. 3, indebærer, at de anførte overtrædelser om markedsmissbrug i forbindelse med auktioner over CO₂-kvoter – på samme måde som lignende overtrædelser på værdipapirhandelsområdet – under særligt skærpende omstændigheder kan straffes med fængsel indtil 6 år.

Det følger af § 299 d, stk. 2, at særligt skærpende omstændigheder navnlig omfatter tilfælde, hvor forbrydelsen er begået af flere, hvor der er opnået eller tilsigtet en betydelig vinding, eller når et større antal forbrydelser er begået.

Betydelig vinding vil som udgangspunkt være beløb på 500.000 kr. eller mere, hvilket svarer til praksis vedrørende afgrænsning mellem straffelovens § 285 og § 286. Vindingens størrelse er dog ikke eneafgørende, idet også det forhold, at forbrydelsen er begået af flere i forening mv., kan føre til, at den skærpede strafferamme bør anvendes.

Formålet med den foreslåede overbygningsbestemmelse er at markere, at særligt grove overtrædelser af forordningens bestemmelser om markedsmissbrug anses som alvorlige forbrydelser, der kan have betydelige skadevirkninger både samfundsøkonomisk og for de involverede virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 299 d er alene en overbygning på den foreslåede strafbestemmelse i værdipapirhandelslovens § 94, stk. 2. Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en udvidelse af det strafbare område som anført i lov om værdipapirhandel m.v. § 94, stk. 2, jf. forordningens artikel 38, stk. 1, artikel 39, litra b, artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39, litra b, og artikel 41, men alene, at der indføres hjemmel til, at straffen kan stige til fængsel indtil 6 år, hvis der foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Bestemmelsen forudsættes anvendt ved særligt grove overtrædelser af de anførte bestemmelser i forordningen, hvor en strafferamme på fængsel indtil 1 år og 6 måneder ikke findes at være tilstrækkelig. Dette gælder også, selv om den konkret forskyldte straf fastsættes til væsentligt mindre end 1 år og 6 måneder.

Ved efterforskning af forhold, der kan henføres til den foreslåede overbygningsbestemmelse, vil der – når betingelserne i øvrigt er opfyldt – kunne anvendes de straffeprocessuelle tvangsindgreb, som kræver et strafmaksimum på mindst 6 års fængsel, eksempelvis telefonaflytning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1 (fodnoten til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ændringen af fodnoten til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. sker som følge af ændringer i selve loven som en konsekvens af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde. Der henvises i øvrigt til bemærkninger til dette lovforslags § 6, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 2, nr. 11 og 12, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Forvaltere kan blive registreret af Finanstilsynet som forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, såfremt betingelserne i forordningen er opfyldt. Den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 11, fastslår, at forvalteren er undtaget fra kravene i lov om alternative investeringsfonde m.v. for så vidt angår forvaltningen af de fonde, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU.

Forvaltere kan endvidere blive registreret af Finanstilsynet som forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, såfremt betingelserne i forordningen er opfyldt. Den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 12, fastslår, at forvalteren er undtaget fra kravene i lov om alternative investeringsfonde m.v. for så vidt angår forvaltningen af de fonde, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU.

Registrering hos Finanstilsynet af forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde og kvalificerede venturekapitalfonde medfører således, at forvalteren ikke er omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., for så vidt angår de europæiske sociale iværksætterfonde og de

kvalificerede venturekapitalfonde, som forvalteren forvalter, da forordningerne herefter regulerer fondenes retsstilling.

Det foreslåede nr. 11 medfører således, at forvaltningen af de fonde, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, ikke er omfattet af lovens bestemmelser. Sådanne fonde er derimod underlagt forordningen, der er direkte anvendelig, og forordningen regulerer udtømmende, hvilke regler forvalteren skal påse, og de pligter forvalteren er underlagt, samt hvilke rettigheder forvalteren har som følge af registreringen.

Det foreslåede nr. 12 fastslår, at forvaltere, der forvalter kvalificerede venturekapitalfonde, skal overholde Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde fremfor lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. for så vidt angår forvaltningen af disse fonde. Forordningen er direkte anvendelig, og forordningen regulerer udtømmende, hvilke regler forvalteren skal påse, de pligter forvalteren er underlagt, samt hvilke rettigheder forvalteren har som følge af registreringen.

Forvalter en forvalter af europæiske sociale iværksætterfonde eller kvalificerede venturekapitalfonde også andre alternative investeringsfonde, skal forvalteren fortsat leve op til lovens krav for så vidt angår de alternative investeringsfonde, der ikke er karakteriseret som europæiske sociale iværksætterfonde og kvalificerede venturekapitalfonde.

Til nr. 3 (§ 13, stk. 2, nr. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der indsættes nyt stk. 3 i § 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 4.

Til nr. 4 (§ 13, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Dette gør sig gældende uanset størrelsen af den finansielle virksomhed. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor tilsynet på grund af sin erfaring og kendskabet til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

Forslaget præciserer, at der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i en finansiel virksomhed lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2 vedrører tilfælde, hvor et medlem af ledelsen har indgivet begæring om, eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Dette forhold alene anses som tilstrækkeligt til at den pågældende ikke længere anses for at leve op til kravene til egnethed og hæderlighed, og er derfor ikke medtaget i opregningen af de forhold, hvor hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor

skal	tillægges	vægt.
------	-----------	-------

Til nr. 5 (§ 155, stk. 1, 5. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det foreslås, at § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ændres, således at Finanstilsynet får kompetence til at påse overholdelsen af henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde og

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde.

Forordningerne gælder umiddelbart i hver medlemsstat og skal ikke implementeres i national lovgivning. Det forudsættes imidlertid i forordningerne, at de nationale myndigheder skal udpege en kompetent myndighed til at registrere forvaltere af kollektive investeringsordninger omfattet af henholdsvis forordningen om europæiske sociale iværksætterfonde og forordningen om europæiske venturekapitalfonde. De kompetente myndigheder tillægges i henholdsvis artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU og artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU kompetencen til at føre tilsyn med overholdelsen af kravene i forordningerne.

Til nr. 6 (§ 168, stk. 5, 4. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 7 (§ 172 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med *stk. 1* i forslaget foreslås indsat en ny § 172 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der giver Finanstilsynet adgang til at påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde, der har videregivet oplysninger om forvalteren eller alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer. Det er en forudsætning, at oplysningerne er kommet til offentlighedens kendskab. Forslaget svarer til § 354 d i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af forvalteren offentliggjorte oplysninger kan skade forvalterens kunder eller investorerne i de forvaltede alternative investeringsfonde, de øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå andelene i de forvaltede alternative investeringsfonde eller aktier forvalteren handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken forvalteren skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader forvalteren at offentliggøre disse, kan Finanstilsynet i medfør af forslagets *stk. 2* offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 169, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte forvalterens kunder og de alternative investeringsfondes investorer, det være sig private eller institutionelle investorer. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte forvalterne af alternative investeringsfondes forretningsmæssige forhold. Forslagets *stk. 2* giver dog som nævnt Finanstilsynet mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger i tilfælde, hvor en forvalter har videregivet fejlagtige oplysninger om forvalteren, og hvor forvalteren ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for forvalterens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at forvalteren skal berigtige oplysningerne samme dag, som påbuddet er givet.

Det forhold, at en forvalter af alternative investeringsfonde indbringer, eller oplyser at forvalteren påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes. Derimod vil Erhvervsankenævnet kunne tillægge klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor en forvalter har videregivet misvisende oplysninger om forvalterens virksomhed eller om forhold i de alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter, eller hvis en forvalter offentliggør misvisende oplysninger om Finanstilsynets vurdering af forvalteren efter en undersøgelse.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 1, stk. 5, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme)

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, hvilke bestemmelser i hvidvaskloven der finder anvendelse på de fysiske og juridiske personer, der har tilladelse til at byde direkte på auktioner, der er omfattet af Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen).

Finanstilsynet skal i henhold til CO₂-auktionerings-forordningen give tilladelse til fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter med tilladelse som værdipapirhandler og de personer der er omfattet af § 1, nr. 9 i bekendtgørelse nr. 676 af 26. juni 2012 om hvilke fysiske og juridiske personer, der kan udføre tjenesteydelser i forbindelse med værdipapirhandel på erhvervsmæssigt grundlag uden tilladelse efter lov om finansiell virksomhed (undtagelsesbekendtgørelsen).

Fondsmæglerselskaber og pengeinstitutter med tilladelse som værdipapirhandler er allerede omfattet af hvidvaskloven i medfør af § 1, stk. 1, nr. 1 og 3. Den foreslåede bestemmelse sikrer, at fysiske og juridiske personer, der er omfattet af undtagelsesbekendtgørelsens § 1, nr. 9, også bliver omfattet af hvidvaskloven, hvis de har fået tilladelse til at byde direkte på auktioner, der er omfattet af CO₂-auktionerings-forordningen.

Undtagelsesbekendtgørelsens § 1, nr. 9, omhandler fysiske og juridiske personer, der handler for egen regning med finansielle instrumenter eller yder investeringsservice med råvarederivater eller derivataftaler, jf. bilag 5, nr. 10, i lov om finansiell virksomhed, til kunder i deres hovederhverv, dog under forudsætning af, at dette er en accessorisk aktivitet til deres hovederhverv på koncernniveau, og såfremt dette hovederhverv ikke er investeringsservice eller virksomhed som pengeinstitut eller realkreditinstitut i henhold til lov om finansiell virksomhed. Det kan f.eks. være et energiselskab, hvis hovederhverv er handel med el og gas (for egen regning), og som en accessorisk aktivitet yder investeringsservice med råvarederivater til kunder for at afdække kundernes risici i relation til energipriserne. Eller en grovvarevirksomhed der handler med korn.

De fysiske og juridiske personer, der har fået tilladelse til at byde direkte på auktioner, der er omfattet af CO₂-auktionerings-forordningen, og som er omfattet af undtagelsesbekendtgørelsens § 1, nr. 9, er herefter omfattet af §§ 6, 7 og 9-11, § 12, stk. 1-7, § 13, stk. 1 og 2, §§ 14-18, § 19, stk. 1, 2 og

4, §§ 21- 23, §§ 25-29, § 34, stk. 1 og 4-7, § 34 a, § 34 c, stk. 2-5, § 34 d og §§ 35-37 i hvidvaskloven.

De opremsede bestemmelser omfatter regler om byderens opmærksomhedspligt, pligten til at indberette mistænkelige transaktioner, regler om kunders legitimation og om genbrug af data, regler om outsourcing, regler om opbevaring af data, krav om byderens interne kontrol- og kommunikationsprocedurer, regler om tavshedspligt og ansvar for bydere, regler om Finanstilsynets tilsyn og tavshedspligt samt om klagemuligheder i forhold til Finanstilsynets afgørelser samt straffebestemmelser. Reglerne skal i forhold til de fysiske og juridiske personer, der har tilladelse til at byde direkte på auktioner, der er omfattet af CO₂-auktioneringsforordningen, fortolkes og anvendes på samme måde, som gør sig gældende i forhold til alle øvrige aktører, der er omfattet af lovens anvendelsesområder.

Til nr. 2 (§ 34, stk. 1, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme)

Forslaget er en konsekvens af, at de fysiske og juridiske personer, der har tilladelse til at byde direkte på auktioner, der er omfattet af CO₂-auktioneringsforordningen, bliver omfattet af loven. Det foreslås, at Finanstilsynet påser byderens overholdelse af hvidvasklovens regler i de tilfælde, hvor byderen er omfattet af hvidvaskloven, jf. dette lovforslags § 7, nr. 1. Finanstilsynet vil gennem sit tilsyn kunne foretage inspektion hos en byder vedrørende byderens overholdelse af hvidvaskloven, når den fysiske og juridiske person byder direkte på auktioner, der er omfattet af CO₂-auktioneringsforordningen.

Til nr. 3 (§ 34 a i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme)

Der foreslås en mindre ændring af lovens tavshedspligtsbestemmelse.

I forbindelse med vedtagelse af lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev der indsat hjemmel i forskellige love, herunder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, til at videregive fortrolige oplysninger til Det Systemiske Risikoråd.

Adgangen til at modtage fortrolige oplysninger modsvares af, at de der modtager de fortrolige oplysninger underlægges den samme tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte m.fl. er underlagt.

I forbindelse med et ændringsforslag til lov nr. 615 af 12. juni 2013 er der foretaget en ændring af § 34 a, stk. 5, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, som indebærer, at Det Systemiske Risikoråd ikke er undergivet den samme tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte m.fl. Forslaget retter op på dette forhold, så også Det Systemiske Risikoråd omfattes af tavshedspligten. Dette er i øvrigt i fuld overensstemmelse med, hvad der gælder i øvrige love på det finansielle område, hvor der er mulighed for at videregive fortrolige oplysninger.

Til nr. 4 (§ 34 c i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme)

Med nyaffattelsen af § 34 c i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme opnås der klarhed over retstilstanden i relation til offentliggørelse.

Afgørelser truffet af Erhvervsstyrelsen i henhold til § 32, stk. 5, samt beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning vil ifølge det nyaffattede stk. 1 skulle offentliggøres, hvis afgø-

relsen efter Erhvervsstyrelsens vurdering er af væsentlig betydning, jf. dog stk. 4. Afgørelsen eller beslutningen vil være af væsentlig betydning, hvis offentliggørelse efter Erhvervsstyrelsens vurdering kan medvirke til, at virksomheder omfattet af hvidvaskloven kan indrette sig herpå og i øvrigt retter deres opmærksomhed på vigtigheden af overholdelse af lovgivningen på området.

Offentliggørelse med angivelse af navn på virksomhed, som afgørelsen eller beslutningen om politimæssig efterforskning vedrører, skal finde sted i de situationer, hvor tilsynsmyndigheden vurderer, at offentligheden har en interesse i at få oplysninger om personer og virksomheder, som på et eller flere væsentlige områder har undladt at overholde krav i hvidvaskloven og derved har forøget risikoen for at blive misbrugt til hvidvask eller terrorfinansiering. Offentliggørelse med angivelse af virksomhedens navn bør særlig finde sted i de tilfælde, hvor overtrædelserne har en sådan karakter, at risikoen for, at virksomheden kan blive udsat for hvidvask eller finansiering af terrorisme, anses for væsentligt forøget. Af væsentlige områder kan nævnes kravet om identifikation og legitimation af kunder, indhentelse af oplysninger om formålet med forretningsforbindelsen og det tilsigtede omfang heraf, overvågning af kundetransaktioner, opmærksomheds-, undersøgelses- og noteringspligt i forhold til visse usædvanlige og komplekse transaktioner eller transaktioner, der har relation til lande på FATF's liste over højrisikolande, underretningspligt til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet i tilfælde af mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme samt pligt til at opbevare oplysninger i 5 år.

Stk. 2 og 3 svarer til offentliggørelsesreglerne i de øvrige tilsynslove, dog med den forskel at Det Finansielle Råd ikke er kompetent i forhold til lov om forbyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, hvorfor stk. 2 alene vedrører beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Ifølge stk. 2 skal beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning således offentliggøres, og offentliggørelsen skal omfatte virksomhedens navn.

Hvis offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke vil kunne ske, vil det være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken virksomhed tilsynsreaktionen vedrører.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en beslutning om overgivelse af sager til politimæssig efterforskning. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet beslutning om politianmeldelsen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed om den forestående offentliggørelse.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person. Der kan således ikke ske offentliggørelse med navns nævnelse, i sager hvor beslutningen ikke vedrører en juridisk person. Der kan ikke ske offentliggørelse, hvis beslutningen vedrører enkeltpersoner, hvis en offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis offentliggørelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden. Ved »uforholdsmæssig stor skade« forstås, at der skal være tale om oplysninger, som, hvis de offentliggøres, kan være livstruende for virksomheden. Det er dermed ikke tilstrækkeligt, at oplysningerne potentielt kan medføre større tab for virksomheden, uden at virksomhedens eksistens dermed er i fare.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

Den offentliggjorte politianmeldelse vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold og fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold, som er af væsentlig betydning for virksomheden, f.eks. ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, med mindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af tilsynsreaktionen. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Som hidtil indebærer offentliggørelse af, at en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, ikke, at den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til § 34 a i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journalliste, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

Med forslaget får de virksomheder, der er omfattet af loven, pligt til at offentliggøre udfaldet af en straffesag på virksomhedens hjemmeside, når der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, ligesom Finanstilsynet skal offentliggøre sådanne resultater på tilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at offentliggørelsen skal ske på virksomhedens hjemmeside hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Hvis den helt eller delvist fældende dom ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pligten til at offentliggøre domme gælder således også, selvom en dom ikke er endelig.

Med virksomhedens hjemmeside menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer virksomheden f.eks. via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Såfremt dommen eller bøden f.eks. retter sig mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at der skal ske offentliggørelse, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Virksomhedens offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen skal ske med et link på forsiden. Med indgangssiden menes hjemmesidens indgangsside, eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis virksomheden kommenterer dommen eller bødevedtagelsen, skal dette ske i forlængelse af gengivelsen, og kommentarerne skal være klart adskilt herfra. Når virksomheden har offentliggjort dommen eller bødevedtagelsen, skal virksomheden give Finanstilsynet meddelelse herom, herunder fremsende kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på tilsynets hjemmeside.

Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside.

Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Ved offentliggørelsen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter disse regler udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Dommen, det vedtagne bødeforelæg eller resuméet heraf, som skal offentliggøres, vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kunde-forhold og fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold, som er af væsentlig betydning for virksomheden, f.eks. ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af dommen, det vedtagne bødeforelæg eller resuméet heraf. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Fjernelse fra virksomhedens hjemmeside af en beslutning om, at en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Offentliggørelse efter § 34 c, stk. 3, indebærer ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til § 34 a i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journalliste, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

Det foreslås med lovforslagets stk. 4, at offentliggørelse efter stk. 1-3 med angivelse af navn ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod. Offentliggørelse må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kunde-forhold eller oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v., hvilket indebærer, at det offentliggjorte materiale ikke må indeholde oplysninger om enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold, samt oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold eller lignende, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, som oplysningen angår. Dette omfatter dog ikke den risiko for økonomiske tab, som virksomheden måtte lide på grund af forringet omdømme som følge af afgørelsen. Efter gældende ret finder § 12, stk. 1, i lov om offentlighed i forvaltningen anvendelse ved

undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v. Der er fremsat et forslag til en ny lov om offentlighed i forvaltningen, som ændrer i nummereringen, hvorfor der ikke indsættes konkrete henvisninger i bestemmelsen.

Det offentliggjorte materiale må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Hvis en afgørelse eller beslutning om politimæssig efterforskning fremover ikke vil kunne offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, fordi det f.eks. vil skade virksomheden, vil der fortsat være mulighed for at offentliggøre den i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagen vil kunne udlede hvilken virksomhed, der er tale om. Når der ikke længere er grund til at hemmeligholde virksomhedens navn af hensyn til virksomheden eller en eventuel strafferetlig efterforskning, vil afgørelsen blive offentliggjort med angivelse af virksomhedens navn. Fortrolige oplysninger om virksomheden og dens kunder vil blive fjernet fra afgørelsen inden offentliggørelsen.

Det foreslås i stk. 5, at hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 4, 1. pkt., kan efterfølgende offentliggørelse af afgørelsen finde sted med angivelse af navn, når disse hensyn ikke længere er til stede. Dette gælder dog kun i en periode på op til to år efter, at afgørelsen eller beslutningen er truffet. Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne afgørelser eller beslutninger aftager over tid, samt af administrative årsager.

Det afgørende for offentliggørelse er dermed datoen for afgørelsen eller beslutningen efter stk. 1 og 2. Det betyder samtidig, at der ikke skal ske offentliggørelse af dom eller bødevedtagelse, jf. stk. 3, hvis den tilsynsreaktion (politianmeldelsen), der ligger til grund for dommen eller bødevedtagelsen, er mere end 2 år gammel.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår afgørelsen eller beslutningen om politimæssig efterforskning vil blive offentliggjort. Dette vil dog i praksis ske kort efter, at afgørelsen er truffet, men efter virksomheden er blevet orienteret.

Det fremgår af betænkning nr. 1516 fra 2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v. side 117, at en ”beslutning om at offentliggøre en afgørelse eller et kontrolresultat på internettet eller på anden måde således, at der fremgår oplysninger om fysiske eller juridiske personers overtrædelse af lovgivningen, ikke [vil] være en afgørelse i forvaltningsretlig forstand”.

Således som offentliggørelsesbestemmelsen foreslås formuleret, er det opfattelsen, at der ikke træffes en afgørelse om offentliggørelse, idet det ikke er op til Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen at vælge, hvorvidt en afgørelse skal offentliggøres. Kravet om offentliggørelse følger direkte af bestemmelsen. Som følge heraf kan offentliggørelsen ikke påklages.

Til nr. 5 (§ 34 f i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme)

Med forslaget foreslås indsat en ny bestemmelse i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte af finansiering af terrorisme, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde

virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, der offentliggør informationer om virksomheden eller personen, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden eller personen offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomheden eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden eller personen skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden eller personen at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 34 a, stk. 2, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte af finansiering af terrorisme, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de omfattede virksomheders og personers kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de omfattede virksomheders og personers forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed eller en person har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden eller personen, og hvor virksomheden eller personen ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens eller personens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12 indbringer, eller oplyser at det påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens eller personens forretningsmodel, eller i tilfælde hvor en virksomhed eller person offentliggør et misvisende billede af virksomheden eller personen efter et tilsynsbesøg.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 5, stk. 2, i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser)

I obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger er det i dag i et vist omfang muligt at forskelsbehandle mænd og kvinder. Henset til at det helt generelt tilstræbes at opnå ligebehandling af mænd og kvinder, findes dette uhensigtsmæssigt, hvorfor det foreslås at fjerne den eksisterende mulighed for at forskelsbehandle mænd og kvinder. Dette er samtidig i tråd med praksis fra EU-domstolen.

EU-domstolens afsagde således 1. marts 2011 dom i sag C-236/09 ("Test-Achats-dommen"), hvori det blev konstateret, at artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/113/EF af 13. december 2004 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med adgang til og levering af varer og tjenesteydelser, er ugyldig med virkning fra den 21. december 2012. Artikel 5, stk. 2, er en undtagelse fra hovedreglen om, at køn ikke må anvendes som en faktor ved beregning af præmier og ydelser, f.eks. i forhold til tegning af livsvarige livrenter, hvor undtagelsen tidligere gjorde det muligt at tage højde for, at kvinder lever længere end mænd og derfor tillod højere præmie for kvinder end for mænd for samme ydelse.

I konsekvens af dommen er den danske ligebehandlingslov ændret ved lov nr. 1287 af 19. december 2012, så køn ikke må anvendes som faktor ved tegning af rene private livsforsikringer.

EU-domstolens afgørelse omhandler ikke supplerende ydelser m.v. i arbejdsmarkedspensionsordninger, hvorfor ændringen, som skete i december 2012, ikke tog højde for, at der i visse arbejdsmarkedspensionsordninger kan indgå valgfrie dele f.eks. i form af supplerende indbetalinger, som kan sidestilles med private livsforsikringer, der blev omfattet af forbuddet om forskelsbehandling med ændringen af ligebehandlingsloven.

Ved at ophæve § 5, stk. 2, vil forsikrings- og pensionsområdet, der vedrører supplerende ydelser for arbejdsmarkedspensioner, også blive underlagt unisex-princippet, hvorved der vil være fuld ligebehandling mellem kvinder og mænd i forbindelse med alle dele relateret til en arbejdsmarkedspension i lighed med, hvad der gælder for private livsforsikringer.

Som ved ændringen af ligebehandlingsloven i december 2012 bør der skelnes mellem situationer, hvor der reelt er tale om nye kontraktforhold, der skal overholde unisexreglen og situationer, der ikke kan betegnes som nye kontraktforhold, og derfor ikke skal overholde unisexreglen.

Ændringen gælder i overensstemmelse med principperne beskrevet i bemærkninger til § 6 i L 87 for nye kontraktforhold i relation til de valgfri muligheder, eksempelvis supplerende indbetalinger i arbejdsmarkedspensionsordninger, der indgås første gang efter lovens ikrafttrædelse. Dvs. at der gælder et forbud mod forskelsbehandling på baggrund af køn, når der efter lovens ikrafttræden etableres kontraktforhold vedrørende udnyttelse af valgfri muligheder /supplerende indbetalinger i tilknytning til en obligatorisk arbejdsmarkedspensionsordning.

Tilsvarende vil der gælde et forbud mod at forskelsbehandle på baggrund af køn i de situationer, hvor der allerede er indgået et kontraktforhold om eksempelvis supplerende indbetalinger, og der efter lovens ikrafttræden foretages en ændring til den indgåede aftale. Det vil eksempelvis være tilfældet, hvis den frivillige supplerende indbetaling forhøjes, eller der i øvrigt sker en ændring af den eksisterende aftale, som bevirker en reel ændring af det eksisterende kontraktforhold. Derimod vil ubetydelige ændringer, som eksempelvis ændring af kontonummer, ikke skulle betragtes som en ændring af kontraktforholdet.

For yderligere afgrænsning af, hvornår der kan siges at være tale om et nyt kontraktforhold, henvises til Kommissionens retningslinjer for anvendelse af Rådets direktiv 2004/113/EF på forsikringsområdet i lyset af den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-236/09 (Test-Achats). Finanstilsynet vil ved sin fortolkning af, om der er tale om et nyt kontraktforhold i relation til de valgfri mu-

ligheder i en arbejdsmarkedspensionsordning, lægge Kommissionens retningslinjer til grund i det omfang, at det er foreneligt med disse valgfrie deles natur.

Som følge af ophævelsen af bestemmelsens stk. 2 bliver det nuværende stk. 3 til stk. 2.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 781, stk. 3)

Bestemmelsen i retsplejelovens § 781, stk. 3, foreslås af lovtekniske grunde nyaffattet således, at de enkelte tilfælde, hvor der kan foretages teleoplysning, såfremt betingelserne i stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt, opregnes i forskellige numre.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det almindelige kriminalitetskrav i retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3, hvorefter indgreb i meddelelshemmeligheden som udgangspunkt forudsætter, at efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, fraviges i de i nr. 1-5 nævnte tilfælde. De almindelige regler om bl.a. mistankekrav (§ 781, stk. 1, nr. 1), indikationskrav (§ 781, stk. 1, nr. 2) og proportionalitetskrav (§ 782, stk. 1) gælder uændret.

Den foreslåede bestemmelse i *nr. 1* indebærer, at der er i overensstemmelse med gældende ret kan indhentes teleoplysninger i sager, hvor efterforskningen angår en krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Bestemmelsen omfatter sager, hvor krænkelse er af en sådan grovhed, at krænkelsen i sig selv kan give grundlag for tilhold.

Den foreslåede bestemmelse i *nr. 2* indebærer, at der i overensstemmelse med gældende ret kan indhentes teleoplysninger i sager, hvor efterforskningen angår en overtrædelse af straffelovens 279 a om databedrageri eller § 293, stk. 1, om brugstyveri, som er begået ved anvendelse af en telekommunikationstjeneste. Bestemmelsen omfatter sager, hvor en udenforstående misbruger en abonnents regning eller en anden telekommunikationstjeneste på en sådan måde, at udgiften til telefonsamtalen mv. påføres denne abonnents regning, hvad enten forholdet kan henføres under straffelovens § 279 a eller § 293, stk. 1.

Bestemmelsen i *nr. 2* tager sigte på tilfælde, hvor gerningsmanden via en ekstern adgang til forurettede telefon mv. misbruger denne. Bestemmelsen tager derimod *ikke* sigte på sager, hvor gerningsmanden generelt har adgang til anvende den pågældende telefon mv., men hvor den konkrete brug er uberettiget, f.eks. ansattes anvendelse af en telefon på arbejdspladsen til private formål. I de situationer, hvor misbruget sker direkte fra forurettedes telefon mv., er der mulighed for at fortage teleoplysning med samtykke fra forurettede, jf. retsplejelovens § 786, stk. 2. Der er således i disse situationer ikke behov for at fravige kriminalitetskravet.

Den foreslåede bestemmelse *nr. 3* indebærer, at der i overensstemmelse med gældende ret kan indhentes teleoplysninger i sager, hvor efterforskningen angår visse grovere overtrædelse af lov om værdipapirhandel mv., nærmere bestemt § 35, stk. 1, om insiderhandel, herunder tilskyndelse hertil, § 36 om videregivelse af intern viden og § 39, stk. 1, om kursmanipulation.

Den foreslåede bestemmelse i *nr. 4* indebærer, at der i overensstemmelse med gældende ret kan indhentes teleoplysninger i sager, hvor efterforskning angår visse grovere overtrædelse af Europa-

Parlamentets og Rådets forordning om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne, nærmere bestemt overtrædelser af forordningens artikel 3, stk. 1, om insiderhandel med engrosenergiprodukter, herunder opfordring til insiderhandel og videregivelse af intern viden, og artikel 5 om markedsmisbrug på engrosenergimarkeder.

Den foreslåede bestemmelse *nr. 5*, som er ny, indebærer, at der kan indhentes teleoplysning i sager, hvor efterforskningen angår visse grovere overtrædelser af CO₂-forordningens bestemmelser om markedsmisbrug i forbindelse med auktioner over CO₂-kvoter, nærmere bestemt overtrædelser af forordningens artikel 38, stk. 1, om insiderhandel begået af en række nærmere opregnede personer, artikel 39 om tilskyndelse til insiderhandel og videregivelse af intern viden begået af en række nærmere opregnede personer, artikel 40, jf. artikel 38, stk. 1, eller artikel 39, om insiderhandel, tilskyndelse hertil og videregivelse af intern viden begået af andre personer end de i artikel 38, stk. 1, og artikel 39 nævnte, og artikel 41 om kursmanipulation.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.13.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 18, stk. 2, nr. 4, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der indsættes nyt stk. 3 i § 18 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 10, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 18, stk. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Dette gør sig gældende uanset størrelsen af betalingsinstituttet. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor tilsynet på grund af sin erfaring og kendskabet til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

Forslaget præciserer, at der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i et betalingsinstitut lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2 vedrører tilfælde, hvor et medlem af ledelsen har indgivet begæring om, eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Dette forhold alene anses som tilstrækkeligt til at den pågældende ikke længere anses for at leve op til kravene til egnethed og hæderlighed, og er derfor ikke medtaget i opregningen af de forhold, hvor hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal tillægges vægt.

Til nr. 3 (§ 18, stk. 4, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Stk. 3 som bliver til stk. 4 indeholder en præcisering af, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Til nr. 4 (§ 89 a, stk. 5, 4. pkt., i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 5 (§ 94 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 94 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde et betalings- eller e-penge-institut, der offentliggør informationer om instituttet, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af instituttet offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for instituttets kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i instituttet handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken instituttet skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader instituttet at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 92 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. § 354, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte betalings- og e-pengeinstitutternes forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor et institut har videregivet fejlagtige oplysninger om instituttet, og hvor instituttet ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for instituttets berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at et betalingsinstitut eller e-penge-institut indbringer, eller oplyser at det påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheds erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor et betalingsinstitut eller e-penge-institut har videregivet misvisende oplysninger om instituttets forretningsmodel, eller i tilfælde hvor et betalingsinstitut eller e-penge-institut offentliggør et misvisende billede af instituttet efter et tilsynsbesøg.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 57, stk. 2, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der indsættes nyt stk. 3 i § 57. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 11, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 57, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Dette gør sig gældende uanset størrelsen af foreningen eller SIKAV'en. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor tilsynet på grund af sin erfaring og kendskabet til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

Forslaget præciserer, at der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i en forening eller en SIKAV lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2 vedrører tilfælde, hvor et medlem af ledelsen har indgivet begæring om, eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Dette forhold alene anses som tilstrækkeligt til at den pågældende ikke længere anses for at leve op til kravene til egnethed og hæderlighed, og er derfor ikke medtaget i opregningen af de forhold, hvor hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal tillægges vægt.

Til nr. 3 (§ 57, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Stk. 3 som bliver til stk. 4 indeholder en præcisering af, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Til nr. 4 (§ 177 a i lov om investeringsforeninger m.v.)

Med stk. 1 i forslaget til en ny § 177 a i lov om investeringsforeninger m.v. får Finanstilsynet adgang til at påbyde en dansk UCITS, der har videregivet oplysninger om den danske UCITS, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer. Det er en forudsætning, at oplysningerne er kommet til offentlighedens kendskab. Forslaget svarer til § 354 d i lov om finansiel virksomhed.

Når der er tale om en investeringsforening eller en SIKAV, vil Finanstilsynet give påbuddet til bestyrelsen og investeringsforvaltningsselskabet, der har pligt til at sørge for at offentliggøre berigtigelsen. Er den danske UCITS en værdipapirfond, er det efter § 8 i lov om investeringsforeninger m.v. investeringsforeningsselskabet eller administrationsselskabet, der har de pligter, der påhviler værdipapirfonden, idet værdipapirfonden ikke har sin egen ledelse, da den ikke er en juridisk person.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af den danske UCITS offentliggjorte oplysninger kan skade investorerne i den danske UCITS, de øvrige kreditorer, det finansielle marked, hvor andele udstedt af den danske UCITS handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken den danske UCITS skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader den danske UCITS at offentliggøre disse, kan Finanstilsynet i medfør af forslaget til stk. 2 offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 175, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte investorerne i den danske UCITS, det være sig private eller institutionelle investorer. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de danske UCITS' forretningsmæssige forhold. Forslagets stk. 2 giver dog som nævnt Finanstilsynet mulighed for at offentliggøre tavshedsbelagte oplysninger i tilfælde, hvor en dansk UCITS har videregivet fejlagtige oplysninger om den danske UCITS, og hvor den danske UCITS ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for den danske UCITS' berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at den danske UCITS skal berigtige oplysningerne samme dag, som påbuddet er givet.

Det forhold, at en dansk UCITS indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes. Derimod vil Erhvervsankenævnet kunne tillægge klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt, hvis en dansk UCITS har videregivet misvisende oplysninger om den danske UCITS' virksomhed, har givet misvisende oplysninger i sit prospekt eller i den centrale investorinformation, eller hvis en dansk UCITS offentliggør misvisende oplysninger om Finanstilsynets vurdering af den danske UCITS efter en undersøgelse.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 66 f i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 66 f i lov om tilsyn med firmapensionskasser, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde virksomheder, der offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for pensionskassens medlemmer, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 66 a, stk. 2, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en finansiel virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor en firmapensionskasse har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 49 c i lov om forsikringsformidling)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 49 c i lov om forsikringsformidling, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde virksomheder, der offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 354, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 49, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomhedens kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer

kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor en virksomhed har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel, eller i tilfælde hvor en virksomhed offentliggør et misvisende billede af virksomheden.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 4, stk. 2, nr. 4, i lov om pantebrevsselskaber)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der indsættes nyt stk. 3 i § 4 i lov om pantebrevsselskaber. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 14, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 4, stk. 3, i lov om pantebrevsselskaber)

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Dette gør sig gældende uanset størrelsen af pantebrevsselskabet. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor tilsynet på grund af sin erfaring og kendskabet til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

Forslaget præciserer, at der ved vurderingen af, om et medlem af ledelsen i et pantebrevsselskab lever op til kravene til egnethed og hæderlighed i bestemmelsens stk. 2, nr. 1 og 3, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2 vedrører tilfælde, hvor et medlem af ledelsen har indgivet begæring om, eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Dette forhold alene anses som tilstrækkeligt til at den pågældende ikke længere anses for at leve op til kravene til egnethed og hæderlighed, og er derfor ikke medtaget i opregningen af de forhold, hvor hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal tillægges vægt.

Til nr. 3 (§ 4, stk. 4, i lov om pantebrevsselskaber)

Stk. 3 som bliver til stk. 4 indeholder en præcisering af, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Til nr. 4 (§ 14, stk. 5, 4. pkt., i lov om pantebrevsselskaber)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 5 (§ 15 a i lov om pantebrevsselskaber)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 15 a i lov om pantebrevsselskaber, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde virksomheder, der offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 354, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, som også finder anvendelse på disse selskaber, jf. § 13 i lov om pantebrevsselskaber, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomhedens kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor en virksomhed har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel, eller i tilfælde hvor en virksomhed offentliggør et misvisende billede af virksomheden efter et tilsynsbesøg.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 4, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere)

Den nye affattelse af stk. 3 præciserer, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Til nr. 2 (§ 14, stk. 5, 4. pkt., i lov om finansielle rådgivere)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 3 (§ 20 a i lov om finansielle rådgivere)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 20 a i lov om finansielle rådgivere, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde en finansiell rådgiver, der offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 354, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, jf. § 17 i lov om finansielle rådgivere, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomhedens kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor en virksomhed har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel, eller i tilfælde hvor en virksomhed offentliggør et misvisende billede af virksomheden efter et tilsynsbesøg.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 23 a, stk. 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den nye affattelse af stk. 3 præciserer, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2.

Til nr. 2 (§ 27, stk. 6, 4. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 3 (§ 27 k i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 27 k i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde virksomheden, i tilfælde af at den offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for Arbejdsmarkedets Tillægspensions medlemmer, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 27 f i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. § 354, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en finansiell virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor Arbejdsmarkedets Tillægspension har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel.

Til § 17

Til nr. 1 (§ 4 a, stk. 3, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Den nye affattelse af stk. 3 præciserer, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i

stk. 2. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst tiltale for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Til nr. 2 (§ 10 k i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 10 k i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde virksomheden, i tilfælde af at den offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for lønmodtagerne, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 10 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. § 354, stk. 2 i lov om finansiell virksomhed, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en finansiell virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor Lønmodtagernes Dyrtidsfond har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel.

Til § 18

Til nr. 1 (§ 23 a, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring)

Den nye affattelse af stk. 3 præciserer, at ledelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af stk. 1 og stk. 2 i forbindelse med indtrædelse i ledelsen, og at ledelsesmedlemmerne herudover har pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der sker en ændring af forholdene i stk. 2.

Til nr. 2 (§ 27, stk. 6, 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring)

Den gældende formulering af 4. pkt. tager ikke udtrykkelig stilling til, hvordan fristen for Finanstilsynets pligt til at indbringe sagen for domstolene skal beregnes. Den foreslåede formulering fastslår, at de 4 uger skal regnes fra tidspunktet for Finanstilsynets modtagelse af en anmodning fra virksomheden eller det pågældende ledelsesmedlem om at indbringe sagen for domstolene.

Til nr. 1 (§ 76 f i lov om arbejdsskadesikring)

Med forslaget foreslås indsat en ny § 76 f i lov om arbejdsskadesikring, med hvilken Finanstilsynet får adgang til at påbyde virksomheden, i tilfælde af at den offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for arbejdsgiverne, øvrige kreditorer, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Undlader virksomheden at offentliggøre, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 76 a i lov om arbejdsskadesikring, jf. § 354, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Det forhold, at en finansiell virksomhed indbringer, eller oplyser at den påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Den foreslåede bestemmelse tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor virksomheden har videregivet misvisende oplysninger om dens forretningsmodel.

Til § 19

Til nr. 1 (lov om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester og elektroniske penge og forskellige andre love)

Med den foreslåede ændring af § 19, stk. 1, i lov nr. 1287 af 19. december 2012, foretages en mindre ændring af teknisk karakter, idet der ved en fejl, var nogle love, der ikke var nævnt i den vedtagne territorialbestemmelse.

§§ 6, 9 og 16 skal fortsat ikke nævnes i territorialbestemmelsens stk. 1, da de pågældende love enten gælder direkte for Færøerne og Grønland eller ikke gælder og ikke kan sættes i kraft ved anordning.

Til § 20

Med lovforslagets § 1, nr. 71, foreslås der indsættelse af nyt stk. 4 i § 362 i lov om finansiel virksomhed, hvormed bestemmelsens nuværende stk. 4 bliver stk. 5. Den forventede ikrafttræden for nærværende lovforslag er 1. januar 2014.

Ved § 1, nr. 53, i lov nr. 615 af 12. juni 2013 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love som følge af forslag til lov om investeringsforeninger m.v. (konsekvensrettelser i lyset af lov om investeringsforeninger m.v.), ophæves § 362, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Denne lovændring træder i kraft den 22. juli 2014.

Da der med nærværende lovforslag indsættes nyt stk. 4 i § 362 i lov om finansiel virksomhed og det stykke, der skulle ophæves efter § 1, nr. 53, i lov nr. 615 af 12. juni 2013, dermed bliver stk. 5 foreslås en konsekvensændring for at undgå, at det forkerte stykke ophæves.

Til § 21

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Det følger af *stk. 2*, at hvis det inden lovens ikrafttræden aftalt, at et aktiv ikke kan overdrages, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister, med mindre parternes aftale herom ændres.

Dette skal ses i forhold til lovforslaget § 1, nr. 42, (§ 152 p, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed) hvor det fremgår, at der fremadrettet skal foreligge en skriftlig aftale om, at aktiver ikke kan vidresælges for, at lånet ikke kan registreres i refinansieringsregisteret.

Det bemærkes at, finansielle virksomheder allerede i henhold til bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder, investeringsforeninger mv. er forpligtet til at indgå eller bekræfte alle væsentlige aftaler med sine kunder i papirformat eller på andet varigt medium.

Det antages derfor, at pengeinstitutter i disse kundeforhold allerede har dokumenteret sådanne vilkår skriftligt. Bestemmelsen sikrer, at det er muligt at kontrollere, om de i refinansieringsregisteret indlagte aktiver kan indlægges i refinansieringsregisteret.

Det bemærkes, at i det tilfælde, at loven skal finde anvendelse på aktiver, der er etableret ved aftaler indgået før lovens ikrafttrædelsesdato, skal pengeinstituttet give skriftlig meddelelse i papirformat eller på andet varigt medium til kunder, der har en aftale om, at lånet ikke kan overdrages, om at denne aftale opsiges. Pengeinstituttet skal i den forbindelse give kunden et passende varsel, førend opsigelsen kan træde i kraft. I denne forbindelse defineres et passende varsel som 30 dage.

Det følger af *stk. 3*, at loven finder anvendelse på kollektive gældforhold ifølge lovens § 2, nr. 2 (§ 4 e i lov om værdipapirhandel m.v.) etableret før lovens ikrafttræden. Lovens § 2, nr. 2, finder derudover anvendelse på obligationsudstedelser, som registres hos Finanstilsynet efter lovens forskrifter efter lovens ikrafttræden.

Med *stk. 4* foreslås det, at bestyrelsessammensætningen i de omfattede fonde og foreninger først skal bringes i overensstemmelse med reglen i dette lovforslags § 1, nr. 54 i forbindelse med afholdelse af den ordinære generalforsamling hhv. det ordinære repræsentantskabsmøde i 2014. Dermed pålægges det ikke de omfattede fonde og foreninger at afholde ekstraordinære generalforsamlinger hhv. ordinære repræsentantskabsmøder for at kunne leve op til kravet pr. 1. januar 2014. § 1, nr. 55 vedrører krav til sammensætningen af bestyrelsen i en fond eller forening, der ejer et realkreditatieselskab.

Til § 22

Den foreslåede § 22 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Det foreslås i *stk. 1*, at lovens §§ 1, 2, 4-9 og 10-19 som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 3* og 4.

Med *stk. 2* foreslås, at §§ 1, 2, 4, 6, 7 10, 11, 14, 15 og 19 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at §§ 12 og 13 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

For så vidt angår *stk. 4* gælder lov om finansiel stabilitet direkte for Færøerne og Grønland, hvorfor det foreslås, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte, at lovens § 3 træder i kraft for Grønland og Færøerne på andre tidspunkter.